

Tirmeh-Tebax 1982

Hejmar :11-12

Biha: 2 DM

Newroz

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN !

FİLİSTİN YAŞIYACAK

Emperyalist elebaşı Regan Avrupa şohvuna devam ederken siyonistler yeniden filistin ve Lübnan halkına saldırdılar. Katil Regan ile siyonistler 40 yıl önce yahudi halkına yaptıklarını bugün Filistin ve Arap halkına yapıyorlar. Siyonistler yıllardan beri sürdürdükleri Filistin halkını yoketme vahşetine 5 Haziran'da, ordusunun üçte ikisini Lübnan'a sokarak korkunç katliamlarla yeniden başlamıştır. Siyonistler sınırdaki "barış gücü" askerlerini geçerek Sayda ve surkenti ve Güney Lübnan'daki filistin kamplarına saldırdılar. Ancak katiller ummadıkları bir direnişlerle karşılaştılar. İsrail saldırısına karşı, Filistin ve Arap halkı, devrimci örgütler, FKÖ ve önderliğinde onurlu bir direniş göstermektedir. 6 gün içinde Mısır, Ürdün Suriye, Irak ve Lübnan ordularını dağıtmakla övünen saldırganlar, emperyalistlerin desteklediği Lübnan saldırısında başlarını sert kayalara çarptılar, FKÖ'nin önderliğindeki direnişi kıramadılar. Şehirlere ve köylere yerle bir ettiler, Sayda Sur kentlerini hava, deniz ve kara saldırılarıyla tamamen yok ettiler. FKÖ (Bürokratlaşmış kesim dışında kalan kesimler) direnerek Beyrut'a çekildiler. İsrail, Suriye ile olan çatışmada insan ve araç kaybı vermeden Suriye füze rampalarını yok edip mevzilerini ele geçirirken, FKÖ ile olan ilk üç günlük çatışmada 10 helikopter ile uçak birçok tank ve zıhlı araç kaybetmiştir. Sadece Dabur saldırısında saldırganlar 66 tank, 65 zıhlı araç ve 245 asker kaybetmişlerdir. Yine Sayda cephesinde 10 Haziran günü 37 tank ve 150 ölü vererek geri çekilmişlerdir. Beyrut Havaalınına indirme yapmak isteyen saldır-

Burası Hiroşima değil, İsrail'in bombaladığı Beyrut!

AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE KUKLASI İSRAİL SİYONİSTLERİ FKÖ'YÜ YOKEDEREK FİLİSTİN DEVRİMİNİ EZMEYİ, BÖLGE DEVRİM GÜÇLERİNE ÖNEMLİ BİR DARBELERİ HEDEFLİYORLAR.

BU HEDEFE VARMAK İÇİN HIROŞİMA, VIETNAM, KÜRDİSTAN VAHŞETİNE... SİVİL HALKTAN ON BİNLERİ KATLEDEREK FİLİSTİN-BLÜBNAN VAŞETİNİ EKLEDİLER. ANCAK FİLİSTİN HALKI DİRENİYOR, DİRENECEK, ... ANCAK, TARİH KARARINI ÇOKTAN VERDİ: PROLETERYANIN DEVRİMCI ÖNDERLİĞİNİ YARATARAK, ER GEÇ FİLİSTİNDE EMPERYALİZMİ, SİYONİST SÖMÜRGEÇİLİĞİ KAPİTALİZMİ ÜLKESİNDE MEZARA GÖMECEK, SOSYALİZM DÜNYASINDA YERİNİ ALACAK. HIÇ BİR GÜÇ SİYONİST İSRAİLİ BU ACIMASIZ SON DAN KURTARAMIYACAKTIR.

haberler, olaylar, haberler..

KAWA DAVALARI SÜRÜYOR!

Diyaribekir ve İstanbul KAWA davalarında 12 kişi tahliye edildi.

İstanbul 1.Nolu sıkıyönetim askeri mahkemesinde devam eden KAWA davasında 5 kişi daha tahliye edildi. 5 Temmuz 1982'de yapılan duruşmada Tahsin Atmalı, Muzaffer Dörtkaş, Meral Gündoğan, Mete Tekin ve Engin Doğanay'yın tahliyelerini kararlaştırıldı. Bunlardan Engin Doğanay idam talebiyle yargılanmaktadı.

Bu güne kadar bu dava'dan tahliye edilenlerin sayısı 17'ye yükselmiş bulunmaktadır.

Diğer yandan Diyaribekir sıkıyönetim komutanlığı 2.Nolu askeri mahkemesinde görülmekte olan KAWA davasına devam edildi. Duruşma sonunda 7 kişinin tahliyesine karar verildi. Ahmet Yani, M. Ali Eraslan, Muhittin Sarı, Süleyman güngör, Abdülkerim Ateş, Mehmet Uçar, Abdülkadir Benli tahliye edildiler. Bu davada tahliye edilenlerin sayısı 40'a yükselmiştir.

Elazığ, Adana, Ankara, Mersin, Adıyaman da ise açılan toplu KAWA davalarına devam edilmekte, Erzurum'da ise açılan toplu KAWA davası henüz başlatılmamıştır.

Bir Dava Daha Sonuçlandı.

Diyaribekir 2.nolu sıkıyönetim askeri mahkemesinde sürdürülen Rızgari ile Ala Rızgari davası karara bağlandı.

209 kişi hakkında açılan bu davada 93 kişi 2-32 yılları arasında değişen çeşitli cezalara çarptırılırken, 109 kişinin beraatine, 7 kişinin soruşturma dosyalarının ayrılmasına karar verildi.

Diyaribekir sıkıyönetim askeri mahkemesinin kararına göre Rızgari dergisinin sahibi Rüşen Aslan 10, Avukat Şerafetin Kaya 8, Rıza Sayın'a 32 yıl ceza verildi.

Evet halkımızın yurtsever evlatları teker teker zindanlarda çürütülmek istenmektedir. Suçları ise, susmamak, satılmış beyinlere, köleştirilmiş karektere sahip olmamak ve halkının yanında olmaktır.

D.BAKIR

Türk faşist cuntası sadece "T.C. vatandaşı" olanlara değil, aynı zamanda başka ülkelerin vatandaşlarına karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Daha önce gazetemiz NEWROZ'un çeşitli sayılarında VAN'da Fransız doktor D.Bakır'da Fransız gazetecilerin tutuklandığı yazmıştı. Şimdi ise Cunta D.Bakır'da Alman turistlerin rehberi olan Ralph Braun'u tutukladı.

Haziran'ın ilk haftasında bir grup Alman ve Avusturyalı turist D.Bakır'a gelir. Bu arada turistik yerler geziirken tarihi bir kiliseye de uğrarlar. Tarih öğretmeni olan, bu konuda doktora yapan Ralph Raimund Braun, kilise hakkında bilgi verir, kilisenin Ermeniler tarafından yapıldığını, yani kısaca o döneme özgü tarihi bilgiyi anlatır. Bundan sonra ise D.Bakır sıkıyönetimi tarafından bu turist kafilesine gözaltına alınır ve R.R.Braun tutuklanıp D.Bakır askeri cezaevine gönderilir.

Gerekçe ise, "Türk düşmanı, Ermeni ve Kürtler hakkında yanlış bilgiler verdiği"dir.

İşte Türk devletinin yıllardan bu yana matığı budur. En küçük bilimsel gerçeklere dahi tahammülü yoktur. O mantık ki her medeniyeti ve tarihi eseri her kültürü yaratmıştır. Onlara göre bilim ve tarih Atatürk'ün verdiği demelerdir.

Tarihi gerçekleri kim savunmaya kalkarsa, onakarsı yöntemleri barbarlık olmuş, bugünde böyledir.

DIYARİBEKİR CEZAEVİNDE YİNE KATLİAM!

21-24 Mart günlerinde PKK MK üyesi Mazlum Doğan'ında içinde bulunduğu 6 devrimci yurtseverin katledilmesinden sonra Mayıs ayının son haftasında 3 yurtsever daha sömürgeci güçler tarafından hunharca katledildi.

Sömürgeci faşist cunta, Türkiye ve Kürdistan'daki vahşetlerine ve zindanlarda cinayetlerine devam etmektedir. Amaç ve hedef bellidir. Devrimcileri yurtseverleri birer birer, veya toplu halde katlederek, halk üzerindeki vahşetini artırarak düzenlerini sürdürmek ve efendileri ne daha iyi hizmet sunmaktadır. Ama bütün çabaları boşunadır. Halkımızın yiğit evlatları tecrit hücrelerinde, cezaevleri parmaklıkları arasında,

kanları da aksa, vucutları paramparçada edilse, direnmiyorlar, direneceklerdir. Ve bu direnişin sonunda, her öldürülen her sakat bırakılan evladımızın hesabı teker teker sorulacaktır.

K.MARAS

Adana sıkıyönetim komutanlığı Askeri Mahkemesi "THKP-C Devrimci Kurtuluş örgütüne girmek, yasak bildiri bulundurmak"tan Sadık İlik'e 5 yıl ağır ceza verdi.

Adı geçen kişi daha önce Kiel şehrinde sığınma başvurusunda bulunmuştu, ancak başvurusu Zindorf'taki federal daire tarafından rededildi. Gerekçe ise politik sığınmacı olmadığı idi. Bu kadar basit bir karar. Evet görüyoruz, bu kişinin politik sığınmacı olup olmadığını. Bu kararı veren makamın ne "sık eleyip dokuduğu" ortadadır.

B. Alman emperyalistleri gün geçtikçe legal ve illegal yüzlerce yurtseveri, demokratı Türk devletine teslim etmektedir. Bazılarına "terörist" bazılarına "sahtekar sığınmacı" etiketini yapıştırarak.

Elazığ cezaevinden 13 devrimci kaçtı!

12 Haziran 1982 günü Elazığ cezaevinde tutuklu bulunan devrimcilerden 13'ü tünel kazarak kaçmayı başardı. Kaçma olayının hemen ardında 3 devrimci yakalanırken, 10 devrimci kurtulmayı başardı. Kaçma olayının akabinde tutukluların avukatları Elazığ sıkıyönetim komutanlığı tarafından gözaltına alındı. Olayın sorumluluğu Avukatlara yüklenmek istenmektedir.

Sömürgeci faşist güçler bu kaçışın vurduğu darbeye saldırılarını daha da artırarak Tunceli, Bingöl, Elazığ ve malatya'da seri operasyonlara başladılar, halk üzerinde terör estirdiler. Örg: Malatya'nın Arguvan ilçesi... köylerinde yaylalara göçen halkı 7'den 70'e meydan dağından geçirdikleri gibi, hemen her gün yaptıkları baskınlarda ele geçirdikleri kişileri guruplar halinde ilçe sıkıyönetimine götürmektedirler.

Metris Cezaevinde Direniş Sürüyor!

Metris cezaevinde uzun zaman berri kıyasıya bir mücadele verilmektedir. Kürdistan ve Türkiye'deki zindanlarda devrimciler, yurtseverler, komünistler baskı ve zulme başkaldırarak direnmektedirler.

Sömürgeci faşist cunta bir yandan toplu davalar açarak devrimci demokratları yargı-larken, idam ederken, işkence-de katle derken, zindanlarda bulunanları da çeşitli zorba yöntem ve provakasyonlarla katletmeye çalışmakta-ki etmektedir- ya da sakat bırakıp etkisizleştirmeye yada kendilerine boyun eğdirmeye ve teslim olmaya zorlamaktadır.

Bu gün Kürdistan ve Türkiye'deki cezaevlerinin durumu Taylan zindanlarını çoktan geride bırakmıştır. Meksika'da ve diğer yerlerdeki CIA kamplarında eğitilen işkenceciler, CIA'nın Vietnam zindanlarında uyguladığı soykırımı aynı biçimde uygularken, toplu katliamlar ile direniş kirabileceklerini hesaplamak tadırlar.

Faşist Cunta'nın tüm baskı ve zorbalıklarına rağmen, devrimciler yurtseverler komünistler yığınlık göstermeden paniğe kapılmadan zindanlarda cuntacı generallere karşı kinini haykırarak çeşitli direnişler yapmaktadırlar. Elazığ, Adana, Diyarbakır, Mamak, Alemdağ zindanlarında bulunan tutuklular yanında bugünde Metris zindanında bulunan tutuklular direniş başladılar.

Metris cezaevinde 7 Aydan beri tutuklular aileleri ve Avukatlarıyla görüşürülmüyor, hergün cop işkence ve baskıların yanında gazete kitap verilmiyor, yemekler yenmeyecek kadar kötüdür.

Mayıs ayının ortasında metris cezaevindeki bu durumu protesto etmek için 2500 devrimci, demokrat, komünist tutuklu bu durumu ve cezaevi koşullarını protesto etmek için açlık grevine başladı.

Birer işkence uzmanı olan cezaevi yöneticileri, direniş-i kırmak için silahsız savunmasız kişilere çeşitli enrikalar yanında silahlı saldırılar da düzenlediler. Tutukluları birbirlerinden tecrit ederek işkencelerin dozajını arttırdılar. Ancak direniş-i kıramadılar. "Diyarbakır'da

olanları gördünüz, eyleminizden vazgeçmezseniz sizinde sonunuz öyle olur" tehditle-ride sökmüdi.

Generaller çetesi, bu direniş-i komuoyuna yansıtılmak için her şey yaptılar. Uşak basın tek kelime bahsetmek-sizin her şey güllük gülüş-tanlık edebiyatını sürdürdü. Ancak direniş devrimciler tarafından kamuoyuna duyuruldu ve Avrupa basınına yansıtıldı. Tutuklu aileleri de Cezaevi yönetimi protesto etmek için cezaevi önünde toplu halde direniş-e geçtiler. Haziran ayında cezaevi yöneticileri, yenilginin verdiği saldırganlıkla, tutuklu ailelerine saldırarak copladi, bir kısmını tutuklayarak zindanlara attı. Ancak onların bu kudurganlığı da direnişçilerin kaya gibi iradeleri önünde sökmüdi.

Dersim'de Yine Vahşet

Sömürgeci-faşist diktatör-lüğün ordu birlikleri son günlerde yine Dersim'de katliam ve operasyonlara giriştiler. Dersim halkına yine kan kusturdular.

Alınan haberlere göre, Mayıs ayı içinde Bakıl Ağa adlı ajanın öldürülmesi bahane edilerek köy baskınları ve tutuklamalar işkenceler yoğunlaştırıldı. Özellikle Hozat ve Ovacık ilçelerinde yoğunlaştırılan operasyonlar sonucu, sömürgeci ordu birlikleri ile 8 TKP/M-L taraftarları arasında meydana gelen çatışmada 3 devrimci katledilirken, 3 devrimci yaralı olmak üzere 5 devrimci yakalandı.

KÖLN

3-7-82'de Almanya'nın Köln şehrinde 1000'in üzerinde kitlenin katıldığı İsrail siyonistlerinin Lübnan'ı işgal etmesi ve giriştiği soykırımı protesto ettiler.

Neumarkt'ta başlayan yürüyüş kötü hava şartlarına rağmen yine kalabalık idi. Miting alanında yapılan konuşmayla yürüyüş sona erdi. KAWA-KPSK köln sempatizanları olarak mitinge katıldık. Lübnan'daki emperyalist siyonist katliamını protesto ettik. Miting boyunca süper güçlerin Orta doğu'daki uygulamalarını teşhir edilirken özellikle ABD emperyalistlerinin savaş kıskırtıcı, katliamcı politikaları sloganlarlar yayınlanan bildirilerimizle teşhir ettik. -Zafer silah elde savaşan Filistin halkının olacaktır. -Kahrolsun katil siyonistler emperyalistler. Köln'de bir KAWA-KPSK sempatizanı.

CUNTA İnsan Hakları Komisyonunda

Beş ülke hükümeti tarafından 1 Temmuz'da sömürgeci faşist cunta İnsan Hakları Komisyonuna şikayet edildi. Uzun süreden beri bu konuda Fransa İsveç, Norveç, Hollanda ve Danimarka hükümetleri, çalışmalar yapmakta idi. İnsan Hakları Komisyonuna şikayette bulunan ülke hükümetleri işkence insan haklarının ihlali ve siyasi baskı nedenlerini gerekçe olarak gösterdi. Bu konudaki girişimlerini yaptıkları açıklamayla tüm dünya kamuoyuna duyurdular.

Hazırlanan dosya Stazburg da işleme konulduğu gibi, dosyayı hazırlayan beş hukukçu da komisyona ifade verdiler.

İnsan hakları Komisyonu, bu konuda soruşturma yapacak cuntayı suçlu bulursa(!) Yunanistan'daki albaylar cuntasını konseyden attığı gibi cuntacı generallerin hükümetini de konseyden atacaktır.

Cuntanın hükümetiyse yine bu konuda da efendilerinden aldığı buyrukla hareket etmek te, manevra içine girmekte, soruşturmaya ne kabul etmekte ne de red etmektedir. Sömürgeci faşist cunta Türkiye ve Kürdistan'daki uygulamalarını ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, uydurma yargılamalar, işkence ve cezaevindeki barbarlığı dünya kamuoyunca bilinmektedir. Türkiye ve Kürdistanlı devrimci demokratların çabası ile oluşan kamuoyunun baskısı sonucu beş ülke hükümeti cuntacıların hükümetini komisyona şikayet etti. Bu şikayet bir yönüyle olumlu iken diğer yönüyle Türkiye'de emperyalistlerin yeni manevra ve taktiklerine zemin hazırlamak ve demokrasıcılık oyununun yenden sahnelenmesi amacına yönelik olduğu gözden çıkarılmamalıdır.

Bu gelişmelerin yanında, 29 Haziran'da İrlanda'nın başkenti Dublin'de Avrupa Konseyi ve siyasi işler Komisyonu Türkiye Alt Komitesinde, Türkiye'de Nisan ayından, yani son toplantıdan bu yana olan gelişmeler, Anayasa tartışmaları ve Steiner in yeni "ara raporu" incelenirken, Ermeni ve Kürtlerin durumu da gündeme alınmıştı. Ancak bu konudaki tartışmalar, yayınlanan deklarasyona yansıtılmadı. Gerekçe ise, Türkiyenin "iç işlerine"(!) müdahale olarak niteliyeceği idi...

BİR OKUYUCUNUN MEKTUBU

Biz Türkiye'ye saat gece 3'de korkuyla indik.Gümrük muamelelerini yaptıktan ve bazı kağıtları doldurduktan sonra eşyalarımızı alıp yürüdü. O arada eşim çocuğu kısaltılmış ismi ile çağırıldığında polisler hemen etrafımızı sardılar "bu çocuğun adı nedir" diyerek,sanki bir suç işlemişiz gibi hareket ettiler.Biz tam ismini söyleyince ters ters bakıp gittiler.İstanbul'da 02-05 saatleri arasında sokağa çıkma yasağı olduğunda bekleme salonunda oturmak zorunda kaldık.Eşim ve çocuklar rahatsızdı. Durumu bir polise izah ettim. Bizi resmi elbiseli bir polise gönderdi.Resmi elbiseli polis sanki bize bir iyilik ediyormuşçasına,yardımlarını karşılığında "1000 liranızı alırım" dedi.Zaten gideceğimiz yer havalanına çok yakındı.En fazla 5 km'di.Oarada bir başkasını daha arabaya aldı. Tabii ondan da 1000 L. aldı. Ben ,resmi polis arabasının bizi götüreceğini beklerken,kendi özel taksisi ile bizi götürdü.Havaalanı çıkış kapısında görevli erler bizi durdurarak nereye gideceğimizi sordular.Polis Bakırköy Emn.Müd. polis olduğunu söyleyerek kimliğini gösterdi,bizlerinde kendisinin akrabaları olduğumuzu söyledi. Erler de "bize bir kaç paket sigara verin nereye giderseniz gidin" dediler. Bunun üzerine polis,çekmece-sini çekerek erlere ikişer paket sigara verdi.Polisin çekmece-sinde her türlü sigara (marlboro,HB,Camel) vardı. İzinimin çoğunu İzmir'deki özel işlerimde çalışarak geçirdim.Geri kalan günlerimi bazı işlerim dolayısı ile ve tanıdıkları görme isteğiyle Adıyaman'da geçirdim.Burada görüş duyduklarım yazılırsa sayfalar tutar.

Kahta kazasında,eşekle odun taşıyıp çarşıda satmak yasaklanmış.Cuntanın hemen ardında,Hikmet adında bir başçavuş bir çok yasakla birlikte bu yasağı da koymuş. Benim gittiğim günlerde,bu yasa'dan haberi olmayan bir köylü eşiği ileodunları çarşıya getirip bir bakala devredip gidiyor.Bir kaç saat sonra odunları gören Hikmet başçavuş,köylüyü bulamıyor ancak bakalı "eşeklerin çarşıya girmesi yasak,bunu bilmiyormusun?" diyerek çarşı ortasında bayıltıncaya ka-

dar dövüyor,sonra da yaralı haliyle odunları bakalın sırtına yükletip çarşının içinde ve mahalede dolaştırıyor.

Adıyamanda PİRİN adıyla bilinen tarihi bir yer var. Burası daha önce tarihi ve turlistik yer olarak kulanılıyordu.Cuntadan sonra burası askeri karargah haline getirilerek,zindana benzer,daha doğrusu dünyanın en barbarca işkencesinin yapıldığı,insanların kanlarının duvarlarını suladığı,yüzlerce devrimcinin katledildiği,Adıyaman'lılarn %40'nın ziyaret ederek işkence gördüğü bir işkence merkezi dahası insan mezbahanesine çevrilmiştir.Dendiğine göre Pirin'e götürülen her kişi ya öldürülmüş ya da sakat bırakılmıştır.Pirin halk arasında korku salan bir ad haline gelmiş bu ismi duyan her adıyaman'lı korkuyla irkilmektedir.Cezaevinde çıkan birisi ile yaptığım konuşmada Pirin'de korkunç işkencelerin yapıldığını belirtti. Kendisine yapılan işkencelerden birini söyle anlattı: "Saçlarımı usturaya verdiler. Sonra ciletle başımı bir kaç yerde ciletlediler.Beni ayak üstü sıkıca bağladılar.Yukardan,ciletlenen yere düşecek şekilde tuzlu veya limonu su düzenli aralıklarla damlattılar.Başımı veya vücudumu oynatmam mümkün değildi.Her düşen damla beynimi bıçak gibi deldiğini zanediyordum".

Adıyaman sıkıyönetim komutanı Albay Necabettin Ergenekon işkence merkezine emir veren yer yer bizzat işkence yapmaktadır.Yukarda kendisine işkence yapılan kişiye de bizzat işkence yapılırken işkenceyi yönetmiştir.Kendisini MHP'li olarak tanıtmakta,halkın MHP'ye olan nefretini bildiği için "MHP'ye yan bakanın anasını avradını...rim" şeklinde çarşıda nara atmıştır.Bütün Adıyamanlılar buna şahit olmuştur.

Bundan 6 ay önce,Adıyaman Kahta karayolunda,Köylüler tarafından toprağa yüzeysel gömülü parçalanmış uç veya dört insan cesedi bulunuyor. Durumu Adıyaman sıkıyönetimi ne bildiren kişiler işkenceye alınarak,bu olaydan gördükleri insan cesetlerinden hiç kimseye bahsetmemeleri söylenmiştir.Köylülere işkence yapıldıktan sonra serbest bırakılmışlardır.Bu söylenti oldukça yaygındır.

4Ay önce Besni ilçesinde ...köyünde bir PKK sempati-zanın babasına sürekli baskı yapılarak oğlunun nerede olduğu soruluyor,sürekli işkence yapılıyor.Beşinci defa eve baskın yapan sömürgeciler çekip gittikten sonra,eve giren köylüler Mehmet Emin Taştan adlı PKK sempati-zanın babasını

evin tabanına bir iple asılı durumda görüyorlar.

Onurlu halkımızın onuru- nu ve namus yargılarını kırmakta özel bir zevk alan sömürgeci sadistler,Gerger ve yöresinde de köy baskınlarına aralıksız devam ediyorlar. "KAWA'cı bölücüleri arama" adı altında köylüleri toplu işkencelerden geçiriyorlar. Hamile kadınların sırtına zorla kocalarını bindirerek koşturuyorlar,buna karşı gelenler "güvenlik güçlerine mukavemet"ten gözaltına alınmaktadır.

Burada sömürgecilerin adice propağanlarından birine değinmek istiyorum.Yurtsever bir hareketin sempati-zanı 26 kız Hivanda yakalanıyor.Sadistler bu kızlara hem işkence yapıyor hemde tecavüz ediyorlar.Daha sonra televizyona çıkartıp "bana ....örgütün üyelerinden ...adlı kişi tecavüz etti" dedirterek iğrençliklerini gizleme,devrimcileri karalama medoduna başvuruyorlar. Olayın gerçeği ise şöyledir.Sömürgeci işkenciler kendileri zorla kızlara tecavüz ediyorlar.Sonra olay mahkemeye yansıyor.Mahkemede tutuklu kızlar isim ve yer belirterek ifade veriyorlar.Avukatların doktor raporu talebi karşısında askeri doktordan uydurma bir rapor getirtiliyor,olay örtbas edilmeye çalışılıyor.

Rüşvet alabildiğine yaygın. Erinden Sıkıyönetim komutanına kadar her kes rüşvet istiyor.Sıkıyönetime bir işin düştümü,veya birinden bir haber almak için gittinmi cebin şişkin olmazsa,işini görmek bir yana hakaret duyarsın. Kahta'da yüzbaşı Ömer ile başçavuş Hikmet kimden ne kadar para aldığı konuşuluyor. Bu iki Kahtaya yasa koyan uygulayan" rüşvetçinin aldığı 500 000 liralık rüşvet açığa çıkmış ve olay mahkemeye delilleriyle birlikte intikal etmiştir ancak her iki işkenceci degörevlerine devam etmektedirler.

Bundan 4 ay önce,Siverek de, Ermeni ailelerin sayımı

Devamı sf. 5 de

LIBYA

بیان تضامن مع القوات المشتركة

من القوى الثورية الكردستانية حول النزوح الصهيوني الوحشي على جنوب لبنان وواقع المقاومة الفلسطينية .

ان الامبريالية العالمية هي عدوة الشعب المناهضة لها في كل مكان من العالم انها تخطط للقضاء على حركات التحرر في العالم . ومن المهمولة عن تقسيم الوطن الموحى الى دول عديدة على التي زرعت اسرائيل في فلسطين الصرية وبارت ولا تزال تبارك اعتدائها وما النزوح الصهيوني الوحشي اليوم لجنوب لبنان الا بتخطيط من الامبريالية الامريكية وراس ادارتها وجرال خارجيتها القادم الى السياسة من فرقة ضليات الحلف الاطلسي وذلك للقضاء على المقاومة الفلسطينية والحركة الوطنية اللبنانية ان هذا النزوح الوحشي ليس الا دليلا على ان الكيان الصهيوني قد اوجد ليكون رأس حربة للامبريالية في الشرق الاوسط بكامله للقضاء على الحركات والقوى الثورية فيها .

ولما كانت المقاومة الفلسطينية تشكل البؤرة الثورية الاولى في هذه المنطقة فان الامبريالية والصهيوية العالمية اما تصيد من وراء هذا النزوح الوحشي الى اعادة التمثيل الفلسطيني الصامد واطراف الجنوب اللبناني من القوات المشتركة لاجل اشكال مركز تلقى للامبريالية الامريكية والصهيوية والرجعية العالمية . ان القوى الثورية الكردستانية ترفع صوتها عاليا متددة بهذا النزوح الوحشي وثقف بجانب الموقف الفلسطيني الرافض للحلول الاستسلامية في خندق واحد ضد الامبريالية والصهيوية والرجعية المحلية وثقف مع المقاومة الفلسطينية في موقفها الرافض لوقف اطلاق النار الا بعد انسحاب القوات الوحشية النازية من الاراضي التي احتلتها . ونورا ان القوى الثورية الكردستانية تتألق من هذا الموقف المبدئي مثالية كل قوى التقدم والتحرر في العالم ان تقف الى جانب الشعبين الفلسطيني واللبناني وتتخذ مواقف حاسمة وحازمة ومبدئية لتحزيم صمود مدين الشعبين المناهذين في وجه هذا النزوح الصهيوني الشام . لقد ان الاران بان تتأخر مجرد الشعوب الضحية والمظلومة ضد الامبريالية والصهيوية والرجعية والقاسية لاسيما المدور التاريخي لهذه الشعوب .

بتمسح (٢) ٠٠٠٠٠

هذا المدور هو الذي خطط للنزوح الصهيوني على جنوب لبنان وموازى يمسح الى

القضاء على المقاومة الفلسطينية وموازى قسم كردستان وسامان من الخارطة السياسية

لعالم وهو ذاته الذي يخطط للقضاء في تركيا في سبيل القضاء على الحركة التحررية

الكردية . من خلال القضاء على تقدم العتبات من خيرة ابناءها يومنا

الريوانات وساعات الاعدامات

عاش العالم المحلول من والاشوري ثقوات المشتركة

عاش انقاص الكفاح من نظر الشعبين الفلسطينيين والكردية

المسودت للثورات والصهيوية العالمية

الموت لامريكية سببا زعيمية الرئسية

القوى الثورية الكردستانية

حزب العمال

ABD emperyalizmin Orta-Doğu'daki önemli bekçilerinin İsrail siyonistlerin, Lübnan'da, soykırım düzeyine varan katliamını lanetliyoruz.

Uzun yıllardan beri özgürlük ve bağımsızlık için mücadele veren kahraman Filistin halkına saldırılar yeni degildir. İsrail devletinin kuruluşundan bu yana siyonistler filistin halkını tarihten silmek istemektedirler. Ama tüm saldırılara karşı Filistin halkı silah elde savaştı. Yeni saldırıların hedefi açık ve berrak ortadır.

Tüm dünya'da ilerici güçler bu olayı protesto ettiği gibi, Libya'da kitleler bu vahşet ve katliamı protesto için mitingler düzenledi.

18 Haziran Cuma günü KAWAKPSK sempatizanları Libya'nın TRABLUS ve BENGAZİ bölgelerinde güçlü bir şekilde kitlelerini seferber ederek, mitinglere katıldı. Protesto mitingi 5 saat sürdü. Yürüyüş TRABLUS'ta yeşil meydana, BENGAZİ'de belediye meydanında yapılan konuşma ve andiçme ile son buldu. Hareketimiz aynı şekilde 1 Mayıs mitingini de güçlü bir şekilde kutlamıştı.

Hareketimizin kendi kitesinde topladığı 1200 libya dinarı Kürdistan proletaryası adına Filistin sefaretine teslim edildi.

Kürdistan proletaryası, Filistin halkının mücadelesini doğru enternasyonalist anlayış temelinde destekliyor ve destekleyecektir.

Filistin halkının kavgası bir kez daha bize göstermiştir ki revizyonistlerin halkın dostu olmadığını, Paralı asker mantığı ile enternasyonalizmin olamayacağını, faydacı pragmatist anlayış bir kez daha Filistin pratiginde mahkum olarak belgelenmiştir. YAŞASIN FİLİSTİN HALKININ DİRENİŞİ! LIBYA'DAN KAWAKPSK sempatizanları.

Şf. 4 ün devamı yapılarak kaç kişi oldukları isimleri ve malvarlığı tespiti yapılmıştır. Yanlız Ermeni olanlara uygulanan bu sayım sırasında baskı ve işkence-ler yapılmıştır. Yeni bir Ermeni soykırımı olacağı düşüncesiyle, birçok aile mülklerini yok pahasına satarak bir kısmı ise satamadan ilçeden kaçarak başka şehirle-re göç etmişlerdir.

Adiyaman, Kahta, Malatya Urfa'da halkın cuntaya karşı alabildiğine öfke ve kin dolu olduğunu gördüm.

İ SVİÇRE

19 Haziran 1982 yılında İsviçre'nin Basel şehrinde faşist cuntanın işkencelerini, idamlarını ve Kürt halkı üzerindeki soy kırımlarını teşhir ve protesto eden bir yürüyüş yapıldı.

İsviçreli ve Türkiyeli devrimci grupların ortaklaşa düzenledikleri bu yürüyüşeortalama 700-800 anti-faşist katıldı. Kitle yürüyüş boyunca Almanca, Türkçe ve Kürtçe sloganlar haykırdı. Yürüyüş boyunca İsviçreli emekçi halk, sıcak dayanışmasını çeşitli vesilelerle göstererek dağıtılan bildirileri adeta kapıştı.

Kürdistanlı gruplardan sadece KAWA kendi pankartını açtı ve yüzlerce Almanca ve Türkçe bildiri dağıttı. Ayrıca Almanca çıkan Kürdistan-Info dergisi İsviçreli anti-faşist demokratlarca ilgiyle alındı ve kısa sürede onlarca satıldı. İsviçreli Kürdistan özgürlük mücadelemize duydukları sempatiyi sıcak bir dayanışma içinde gösterdiler.

Yürüyüşte en büyük eksiklik Kürdistan emekçi halkımız üzerindeki vahşi ve barbar sömürgeci-faşist sömürü ve baskıların teşhirine özel bir önem verilmeyişiydi. Türkiyeli devrimci hareketler bu konularını aşmak zorundadırlar. Türkiye ve Kürdistan devrimleri arasında sıcak bağların geliştirilmesine hizmet edecek olan doğru tavır ancak, Kürdistan'daki vahşi ve barbar baskı ve sömürüye yönelik mekle mümkün olabilir.

Öte yandan PKK'nin, yürüyüşte sosyal-emperyalizm sloganı atılacak diye yürüyüşe katılmaması onların gittikçe nasıl gericileştiklerinin bir göstergesidir.

Yürüyüş devrimcilerin konuşmalarından sonra olumlu bir şekilde dağıldı.

21 Haziran'da Cenevre'de 7 gün süren ve "Bois dela Bati" diye adlandırılan bayram yapıldı. Bu bayram her sene düzenlenir. Bu senede sadece yabancı ülkelerin mutfağının sergilenmesi amacıyla yapıldı. Bütün ülkelerin yemekleri sergilendi. Geniş bir alanda yapılan bayram havanın yağmurlu olmasına rağmen büyük bir ilgi uyandırdı.

Cenevre'deki Türk ve Kürt halklarının demokratik haklarını savunma Komitesi adına açılan stant'ta Türk ve Kürt mutfağı sergilendi. Yedi gün boyunca devam eden yemek satışlarında Komiteye hayli maddi gelir sağlandı.

Bayram'da İsviçreli halkın Kürdistan mutfağına duyduğu sempati ilgiyle karşılandı. Yemek alan herkes Kürdistan sorununa üzerine bir şeyler söyleyerek dayanışmasını gösterdi. İlk defa böyle bir şey yaptığımız için hayli eksiklikle rimiz göze çarptı. Gelecek sene daha iyisini yapmaya çalışacağız.

4 Temmuz'da Cenevre'de faşist siyonizmin Lübnan ve Filistin halkına saldırısını protesto eden bir gece yapıldı. Bu gecede barbar siyonizmin ABD emperyalizminin en sağlıklı maşası olarak, FKÖ'ye ve Lübnan'a nasıl ve hangi amaçlarla saldırdığı anlatılarak onların plânları sergilendi. İsviçreli emekçi halkın açık bir dayanışmayla siyonizmi lanetlemesi ilgi topladı. Ayrıca gösterilen bir filmle İsrail siyonizminin Filistin'i nasıl sömürgeleştirdiği gösterildi.

Kürdistanlı devrimcilerin geceye mesaj sunmaları Kürdistan devriminin dayanışmasını gösterdi. KAWA adına verilen mesajda Emperyalistlerin Orta Doğu'daki hegemonya mücadelelerinin bir sonucu olarak siyonizmin Lübnan ve Filistin halkına barbarca saldırısı şiddetle kınandı. Hiçbir gücün topeykin savaşan yiğit ve militalan Filistin halkının mücadelesini yok edemeyeceği vurgulanarak emekçi halkımızın sıcak dayanışması dile getirildi.

MASUM ASLAN
ÖLÜMSÜZDÜR!

11 Ağustos 1980 günü Masum Aslan yoldaş sömürgecilerin kiralık katilleri tarafından, Hasan Harputlu ve arkadaşlarıyla 1978'de Balgatta (Ankara) faşistler tarafından alçakça ve kanpece katledildiler. Ölüm yıldönümünde şehit yoldaşlarımızı bir kez daha saygı ile anıyoruz.

Masum Aslan yoldaş fakir bir ailenin çocuğu idi. Çocuk yaşta denilebilecek bir dönemde halkın toplumsal sorunları ile ilgilenmeye başladı. Lise'de yıllarında KAWA safalarında sınıf kavgasına atıldı. Liseli gençliğin demokratik talepleri doğrultusunda mücadele ederken diğer yandan her türden sapmaya karşı çıkarak Kürdistanlı gençliğe M-L öğretisini kavratmaya çalıştı. Yaz aylarında ise yoldaşlarıyla birlikte köy çalışmalarına katılıyordu.

1980'de özgür yapı iş sendikasının şubesinin kurucu üyeleri arasında bulunuyordu, aynı zamanda bu şubenin sekreterliğine getirildi. Artık o Kürdistan işçi sınıfını örgütlemek görevi ile karşı karşıya idi. Ağır olan bu görevine arkadaşları ile birlikte sıkı bir çalışmaya girişti. Sınıf sendikacılığını hayata geçirmeye uğraşırken diğer yandan sarı sendikacılığa "devrimcilik" bozuntusu sendikacılığa karşı mücadeleyi yükseltti. Bu görevini başarıyla yürüttüğü bir dönemde sömürgecilerin kiralık katilleri tarafından hunharca şehit edildi.

Masum Yoldaş Kürdistan halkının bağımsızlık, demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinde simgeleşen komünist bir işçi önderidir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihinde o ihtilalci bir önderdir. Çünkü, o Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde ilk olarak KAWA'nın kırmızı bayrağını yükselttiği gibi, aynı zamanda ilk defa sınıf sendikacılığını geliştirmeye çalıştı. O zulme, baskıya karşı halkımızın ihtilalci bayrağı olarak bağrımızda yaşıyor.

O kanı pahasına verdiği mücadele de yaşıyor ve yaşayacaktır. O'nun intikamı er ve geç proleteryanın acımasız intikamı ile alacağız. O'nun taşıdığı özgürlük bayrağı elden ele dalgalanıyor.

NEWROZ

OKU OKUT!

Kurdistan Info.6
Çıktı.

BARIŞ MITİNGİ YAPILDI

BİNLER BARIŞ İÇİN YÜRÜDÜ!
Reagan'ın Batı Almanya ziyaretinden ve NATO zirve toplantısından dolayı 10 Haziran Bonn'da düzenlenen Barış Yürüyüşüne 400 000 kişi katıldı. Bu yürüyüş B.Almanya tarihinde yapılan en büyük barış yürüyüşüdür. Yarım milyon insan emperyalist saldırganlığına savaş tehlikesine ve silahlanmaya karşı yürüdü.

2000'e yakın örgüt ve kuruluşun katıldığı bu yürüyüşe Türkiye ve Kürdistan'lı örgüt ve kuruluşlar da katıldı. KAWA KPSK'de kendi platformdakatılarak özgürce kendi propaganda ve sloganlarını haykırdı. Gerek yürüyüşten önce gerekse yürüyüş sırasında binlerce bildiri dağıttı.

Türkiye ve Kürdistanlılar prensip olarak yürüyüşe katılma kararı almış, yapılan toplantılardan sonra bir konuşma metni hazırlanmış ve yürüyüşe blok halinde katılma ve yürüme kararı alınmıştı. Bu anlayışın ana nedeni NATO zirve toplantısına Türkiye adına katılan Başbakan Bülent Ulusunun olgusundan hareketle, etki sahasının dadada genişleyeceğiydi. Barış Komitesi Türkiye ve Kürdistanlılar adına bir konuşmacının konuşmasını kabul etmesinden sonra, yapılan toplantıdan sonra revizyonistler 8 Mayıs'da Duisburg eyleminde olduğu gibi, ortak hareket etme ve ortak konuşma metni hazırlama anlayışında olduklarını bildirdiler. Onlar bu manevralarıyla anti revizyonistleri dışlamak istedikler. Hazırlanan metin revizyonistlerce kabul edilmemesine rağmen, Hareketimiz KAWA-KPSK, ATIF, DİDEF tarafından desteklendi. BİR-KOM tarafından, konuşma metni barış komitesine ulaştırılarak miting alanında konuşma metni okundu.

Bonn Barış yürüyüşüne her sınıf ve tabakadan guruplar katılmıştı. Toplumun farklı kesimleri kendi amaçları uğruna, barış sözcüğünden çıkan farklı anlayışlarla katıldı. Yürüyüşü düzenliyen burjuva önderlik ise, Barıştan anladığı silahsızlanma görüşmelerinin başarıya ulaşması ve yeni silahların yapımının durdurulmasıdır. Revizyonistler ise "detant, karşılıklı yumuşama ve silahsızlanma" paslanmış eski görüşleri doğrultusunda yürüyüşe katıldılar. Onlar emperyalistler arası bir barış öneriyorlardı ve emperyalizm lafını ağızlarına

almamaya dikat ediyorlardı. Ne Barış komitesi, ne de revizyonistler barışı temsil edemezler. Nasılki "barış meleği" Kenedy saldırgan bir emperyalist politakanın temsilcisi idiye, burjuvazi ve revizyonistler de barış politikasını değil saldırgan savaş kışkırtıcısı bir Politakanın temsilcisidirler.

Bu gün dünya barışını, ezilen halkları ve işçi sınıfını tehdit eden güçler açık ve berak bir şekilde ortadadır. Dünya barışının en büyük düşmanları ABD ile SB emperyalist devletleridir.

Regan ve şürekası işbaşına gelmesiyle birlikte ABD'nin başını çektiği emperyalist kamp yumuşama ve uzlaşma politikasını bir tarafa atarak çatışma ve savaş kışkırtıcı politika benimsedikler. Kovboy bozuntusu başkan Regan, bir yanda "silahsızlanma" ve silahların "dondurulması"ndan bahsederken diğer yandan dünya halklarına ve rakibi sosyal emperyalistlere karşı güçlü görünüm yaratmak için silahlanmayı hızlandırdığı gibi, Pershing II roketlerini ve Cruise Misiles füzelerini Orta Avrupa'ya yerleştirmek istemektedir. Eski saldırgan müdahaleci politikasını gizleme yerine güçlü olduğu imajını yaratmaya çalışmaktadır. Nötron bombasını yapma kararını alırken diğer yandan Ortadoğuda her an müdahale edebilecek "çevik kuvvet" adıyla yeni saldırgan güçler oluşturmaktadırlar, ve bu kuvvetlerden Kürdistan'a yerleştirmek çabasındadırlar.

Avrupa emperyalistleri ise ABD emperyalistlerinin bu saldırgan politikasının güdü-mündedirler.

Sovyet sosyal emperyalistleri bir yandan "detant, yumuşama barış"tan söz ederlerken diğer taraftan alabildiğine silahlanmaktadırlar. Dünyayı

rakipleri ile paylaşmak için daha güçlü olmanın planları yapmaktadır.

Şu bir gerçektir ki, dünya halkların dünya barışın en büyük düşmanları ABD ve SSCB emperyalistleridir.

Şu bir gerçektir ki, emperyalizm ve kapitalizm varolduğu dünya genelinde sağlıklı ve istikrarlı bir barış sağlanamaz.

Herşeye rağmen emperyalistlerin savaş politikalarına karşı ezilen halklar ve barışsever güçler, dünya işçi sınıfı ile, emperyalizme sömürgeciliğe karşı yürüttüğü devrim mücadeleleri ile emperyalist savaşı geciktirmekte ve giderek kaynağını

kurutmaktadır. Devrim mücadeleleriyle birlikte dünya barışını koruma görevini önüne koyan sosyalizmin güçleri emperyalistleri sosyal emperyalistleri ve dünyagericilerini, verdiği devrim mücadeleleri ile darbelemekte, saldırgan paktlarının gücünü zayıflatmakta, saldırganlarını engellemektedir.

Barış güçlerinin mücadelesi emperyalistlere darbe indirdiği oranda dünya devrimine katkıdır. Uluslararası sosyalizmin güçlerinin mücadelesi güçlendiği oranda dünya barışını koruma ve barış güçlerine katkıdır. Ancak dünyada gerçek barış dünya emperyalizminin yıkılması proleter iktidarların oluşması ile sağlanabilir.

Ülkemiz'de barış ancak ve ancak bağımsız birleşik demokratik Kürdistan'ın kurulması ile mümkündür. Kürdistan işçileri köylüleri ülkesinde sömürgeci diktatörlüklere karşı yükselttiği mücadele dünya barışına bir katkıdır.

Bu konudaki sakat anlayış ve demagojileri açığa çıkarmak için gazetemiz üstüne düşeni yapacak ve konu ile ilgili yazılar çıkarmaya çalışacaktır.

ganlar geri püskürtülmüş ve birlikleri bütünüyle imha edilmiştir. Aynı zamanda genel Kurmay başkanı yardımcısı olan işgal kuvvetleri başkumandanı olan bir general da dahil olmak üzere birçok general ve yüksek Rütbeli subaylar öldürüldü. Ağır kayıplar ve ren israil hedefinde sivil halka saldırdı. Kara deniz ve havva kuvvetlerinin bombardumanında 30 bin den fazla sivilin hayatını kay-

Bugün Beyrut'ta kuşatılmış durumda bulunan direnişçiler "sokak sokak, ev ev, kapı kapı, göğüs göğüse direneceğiz" "ancak onurlu bir çekilişi kabul edebiliriz" demektedirler. Direnişçilerin bu kararlılığından ürken terörist Begin "bu güne kadar Beyrut'a girebilirdik ancak, öncelikle fazla can kaybindan çekiniyoruz" Arafat "asıl savaş şimdi başlamıştır" demektir.

Siyonist katiller askeri üstünlüklerinden dolayı Beyrut savaşını da büyük kayıplar pahasına kazanabilirler. Ancak gelecekte savaş askeri ve politik olarak devam edecektir. Savaşın politik yönü dünden açıktır. FKÖ askeri olarak büyük yaralar almasına rağmen bu savaştan politik olarak güçlenmiş olarak çıkacaktır. Daha düne kadar "terörist bir çete" olduğu iddiasıyla tanımayı red eden emperyalist ABD yönetimi bugün FKÖ'yü tanıyamamakta, hatta Regan'ın özel temsilcisi Phillip Habib FKÖ ile resmen görüşme masasına oturmaktadır. Dünyanın bir çok ülkesinde özellikle de ABD ve israil'de yüzbinlerin katıldığı "Filistin halkıyla dayanışma" miting ve yürüyüşleri yapılmaktadır. Cepheden dönen yüzlerce israil askeri Kuds sokaklarında "Katliam ve savaş protestosu" gösterileri yapmışlardır. Yine işgal kuvvetleri komutanlarından biri yapılan vahşeti kabullenmiyerek görevden ayrılmıştır. İsrail işgal altındaki 700 bin filistinli FKÖ ile dayanışma için grev ve direnişler yapmışlardır. Bağlantısızlar "Lübnan sorunu"nu görüşmek üzere Kıbrısta toplanarak sorunu birçok açıdan ele aldılar ve israili mahkûm ederek Filistin halkıyla dayanışma içinde olduklarını açıkladılar. Filistin halkının kendi kaderini tayin etmesinin gerekliliği vurgulanarak, FKÖ'nün siyonizme karşı mücadelesinin desteklenmesi, İsrail'in Lübnan'da yaptığı katliam ve vahşetin kınanması ve israil'e karşı somut diplomatik politik ve ekonomik yaptırımlar uygulanması kararını aldılar. Avrupa halkları da Filistinliler ile dayanışma içinde olduklarını çeşitli biçimlerde göstermişlerdir.

Bütün bunlar gösteriyorki, FKÖ ve direniş örgütleri askeri olarak yara almalarına rağmen politik olarak güçlenmişlerdir. Zafere giden uzun yolda, direniş örgütleri militan özlerini geliştirecekleri, askeri kayıplarını giderecekleri ve politik mevzilerini pekiştirecekleri açıktır.

Siyonistlerin ve ABD emperyalistlerin Filistin ve Arap halk-

larına saldırmalarıyla Modern Revizyonistlerin emperyalist yüzü bir kez daha açığa çıkmıştır. Modern revizyonistlerin görünmek istedikleri gibi gerçekten Filistin ve Arap halklarının siyonizme ve emperyalizme karşı mücadelesinin dostu ve destekçisi değil düşmanıdır. Onlar rakip emperyalist blokla anlaştığı oranda dost görüldüğü güçleri çerez olarak kullanmak istemektedir. Son Orta-Doğu politikası ve İsrail saldırısı karşısındaki tavrı bunu doğrulamaktadır.

Bazı revizyonist çevreler, Sovyetlerin FKÖ'yü desteklediğini sosyalist dayanışma gösterdiğini söyleyerek M-L'e ağız dolusu küfür yağdırıyorlar. Sovyetler Birliğinin FKÖ'ye yardım ettiği doğrudur. Ancak bu neyin katını olabilir. Bazı NATO ülkeleri ve NATO dışı bazı Avrupa ülkeleri de burjuva önderliğindeki hareketlere yardım yapabilirler ve yapmışlardır. Skandinavya ülkeleri Filistin ve Kürdistan Sorununa "sempati" ve "dostluk duygularıyla" bakışları bilinen bir gerçektir. NATO üyesi Yunanistan, Filistin halkıyla "dayanışma" içindedir. "Bağlantısız"lar "sosyalist"(!) Sovyetler Birliğinden daha çok Filistin ve Lübnan halkıyla dayanışma içindedirler. Gerici Arap yönetimleri dahi FKÖ'ye yardım sağlamaktadır. Örnekler derinlemesine incelenirse görülecektir ki, FKÖ'ye maddi yardım sağlamak, başlı başına Sovyetler Birliğinin ne sosyalist olduğunun ne de Filistin ve Arap halklarının dostu değildir.

Sovyetler Birliğinin, öteden beri bilinen Orta-Doğu politikası statükoyu korumadır. FKÖ'ye yaptığı yardım ise bu politikanın bir sonucu olarak "ne tam zafer ne de tam yenilgi" sınırları içindedir. Çünkü FKÖ'nün tam zaferi Ortadoğunun siyasi haritasını değiştireceği ve Sovyetler Birliği ile ABD'nin bölgedeki dayanaklarına darbeler indireceği açıktır. Sovyetler, FKÖ'nin yok edilmesine de karşıdır. Çünkü NATO ya karşı pazarlık konusu edeceği kuzu elden çıkarmak istemektedir. Bu nedenle FKÖ'ye yaptığı yardımlar sadece FKÖ'nün yaşamasına yetecek kadar olan yardımlardır ve "ne tam zafer ne de tam yenilgi" sınırları içinde yapılmaktadır. Oysa iddia edildiği gibi Sovyetler Birliğinin çıkarları Filistin sorununun devrimci çözümünde aransa idi "dayanışma ve destek" de bu sınırlar içinde yapılırdı ve bu sınır, asgari olarak emperyalistlerin siyonistlere sağladığı destek kadardır. Çünkü ancak böylece düşmanla askeri denge sağlanabilir ve askeri zafer kazanmak çabuklaşır kolaylaşabilir. Oysa Sovyetler Birliği bu miktarda yardım ve destek savaşan ve direnen direniş örgütlerine değil, bu miktardan daha fazlasını gerici arap yönetimine örneğin BAAS rejimine sağlamaktadır. BAAS'ın ise ne devrimci ne de siyonistlere karşı mücadele eden kararlı bir güç nede sosyalist bir güçtür. Burada Modern revizyonistlerin "yardım ve dostluk"

perdesi arkasındaki emperyalist yüzleri sırtmaktadır. Sovyetler Birliğinin Lübnan saldırısı karşısındaki tavrıda kendilerini ele verecek niteliktedir.

İsrail saldırılarına Lübnanı işgal etmeye başladıkları ilk günde Suriye Lübnan'daki askerleriyle savaşa katıldı. Suriye bu savaşta SSCB ile arasındaki ikili anlaşmaya güveniyordu. Ancak aynı günlerde SSCB heyeti Şam'a giderek "ikili görüşmelere" başladılar ve Suriye ikinci gün ateş kese uyacağını ilan ederek Lübnan halkını ve Filistinlileri katliamla başbaşa bıraktı. Suriye nin bu tavrı Sovyet politikasının bir sonucudur. Bunun anlamı ise Lübnan ve Filistin halkının katledilmesini, tavırsız kalarak sessizce, zımnen onaylamaktır. Filistin halkının devrimci mücadelesi yalnız ABD ve yandaşları için değil aynı zamanda Sovyetler ve yandaşları içinde bir tehdit unsurudur. Bu nedenle, Suriye'de dahil Arap yönetimleri, İsrail saldırısını, çıkarları darbe yapmakla birlikte, kendileri için bir tehdit unsuru olan FKÖ ile ilerici Arap örgütlenmelerini hedeflediği için esasında zımnen onaylamaktadırlar. Siyonistlerin elebaşlarından Şaron "eğer FKÖ'nün askeri ve siyasi varlığı sona ererse, Arap ülkeleri ile dostça geçinebiliriz" derken bu gerçeği vurgulamaktadır. Arap rejimleri İsrail ile dostça geçinmiyorlarsa bunun temelinde FKÖ'nün ve ilerici Arap örgütlerinin anti-siyonist, anti-emperyalist mücadelesinin payı büyüktür. Arap yönetimleri gibi Sovyetler Birliği de, bölge de savaşın ve barışın temel sorununu halinde olan Filistin sorununun gerici bir şekilde çözümünü için, NATO emperyalist bloku ile bölgedeki çıkarları arasındaki çelişkiyi uzlaşma yoluyla hal etmek için, bazı tavizler karşılığında, FKÖ'nün çökertilmesini onaylamaktadırlar. FKÖ yetkilileri, "Sovyetler Birliği istese bu katliamı önleyebilir, neden seyirci kalıyorlar anlayamıyoruz" derken bir türlü anlayamadıkları bir gerçeği ve aynı zamanda önderliğin büyük ya - nılgısını ve hatasını da dile getiriyorlar. İşte sorunun can alıcı noktası da budur. Sovyetler istese katliamı önleyebilir ama sovyetlerin katliamı önlemesinde bir çıkarı yoktur, kaldıkları onlarda bu katliamda çıkar sağlamaya çalışıyorlar. Onlar ABD emperyalistlerinden FKÖ karşılığında neler koparacaklarını hesaplıyorlar. Katliamın başlangıcında katil Regan Modern Revizyonistlerin "yersiz telaş"ını önlemek için Brejnev ile telefon görüşmesi yaptı, aynı zamanda Sovyet uşağı BAAS kanadıyla görüşmeler için temsilciler gönderdi. Yine Regan "İsrail, Beyrut a girmeyeceğine dair söz verdi" derken söylemek istediği "FKÖ'nün askeri ve politik geleceğini, Sovyetlerin dışında bir oldu bittiye getirilmeyeceğini ve sovyetler ile birlikte bu konuda politik çözüm yollarını arayacakları" idi. Gelişmelerde

bu görüşü doğrulamıştır. ABD emperyalistleri FKÖ'nün geleceği üzerinde, bölgedeki işbirlikçileri ile birlikte, Sovyetler ve işbirlikçileriyle pazarlığa oturdu. Emperyalistler arası pazarlık hala devam etmesine rağmen nasıl bir çözüm önerdikleri artık anlaşılmalıdır. FKÖ'yü ve direnen örgütleri dağıtmak, Direnişi kırmak ve Filistin sorununu Camp David'de öngörüldüğü şekilde "çözmek" (!) Bu çözümün ön şartı FKÖ ve direniş güçlerini dağıtmaktır. Siyonistlerin katliamlarla kıramadığı direnişi emperyalistler "Barış gücü" ile kırmak istemektedirler. Sovyetler Birliğinde Lübnana gönderilecek "barış gücü" (!) ne katılacağını açıklamıştır. Gönderilmek istenen Barış gücü İsraili ve faşist Falanjistleri Lübnan'dan çıkarmıyacak, FKÖ'yü ve devrimci demokrat arapları Lübnan'dan çıkarılmasını sağlayacak, Beyrut ve Lübnan'ı savaştan siyonistlere ve falanjistlere teslimini sağlayacaktır. Bu amaca daha kolay ulaşmak için, modern revizyonistlerin barış gücüne katılması anlaşılır bir şeydir, ancak bunu "yardım" "dayanışma" adı altında yapması sahtekarlıktır, ikiyüzlülüktür. Filistin ve Arap halklarının böyle bir yardıma hiçde ihtiyacı yoktur. FKÖ ve devrimci-demokrat güçler ABD önderliğindeki Barış gücü denetiminde teslim olmayı red edince Sovyetler Birliği devreye girerek sovyet askerleri denetiminde teslim olmaları sağlanmak istenmiştir. Çünkü direnişçilerin "güvendiği dağlara kar yağmış" olacak böylece teslim olmaları sağlanacaktı.

Bu da mı enternasyonalist dayanışma? Afganistan'a, halkının büyük çoğunluğunun iradesine rağmen tankıyla, topuyla bombalarıyla "yüce enternasyonalist dayanışma" adı altında giren modern revizyonistler, yurtları işgal edilmiş, topraklarından kovulmuş, bütün emperyalistlerin ve bölge gericilerinin başına üşüşerek yok etmek istediği Filistin halkının siyonizme ve emperyalizme karşı doğrudan savaşını tüm dünya halklarınca haklılığı ve meşruluğu tartışmasız kabul edilmiş, Babrak Karmal gibi azınlığın değil, tüm Filistin ulusunun desteğini almış ve tüm dünya halkları gerici hükümetler de dahil olmak üzere FKÖ'yü Filistin halkının meşru temsilcisi olarak kabul etmişken, acaba neden Sovyetler Birliği yöneticileri "enternasyonalizmden" bahsetmiyorlar. Yoksa Afganistan da B. Karmal yönetimine karşı savaşanlar gericidirler de, siyonizm ile emperyalizm mi, İsrail ile ABD mi ilericidir.

Modern revizyonistler emperyalist yüzlerini gizleyemezler. FKÖ'ye verdikleri yardımın amacı bugün dahada açıklık kazanmıştır. Onlar Filistin halkının mücadelesini kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda yönlendirmek için yardım etmişlerdir.

Siyonistlerin Lübnan'daki saldırı ve katliamı birden birere ortaya çıkan ve şaşırtıcı bir olay değildir. Aksine Uzun zamandan beri bilinen ve uzun zamandan beri Ortadoğu gericileri ile emperyalistlerin ortaklaşa hazırladıkları herkesin bildiği uluslararası bir katliam ve işgal planıdır. Lübnan'da FKÖ'nün ve yurtsever devrimci güçlerin hakimiyetine hatta varlığına son vermek için çok yollar denendi, birçok saldırılar düzenlendi. Önce emperyalistlerin ve İsrail'in desteğinde Lübnan Ordusu FKÖ'ye saldırdı. Ardında emperyalistlerin uşakları faşist falanjist güçler devrimci demokrat güçlere saldırdılar. Fakat her seferinde bu karşı devrimcilerin saldırıları hüsrarla sonuçlandı ve zafer devrimci güçlerin oldu. Lübnan artık eskisi gibi emperyalistler için ortadoğuya açılan açık pazar ceneti olmaktan çıkmış ve siyasi ve askeri otorite devrimciler lehine değişmişti. Falanjistler siyonizmin kanatları altına sığınmış İsrail sınır boylarında varlığını sürdürmeye çalışıyorlardı. Lübnan devleti devrimcilere karşı bir güç olmak -tan çıkmıştı. Fakat Suriye "arabulucu" pozunu ile siyasi ve askeri otoritenin bütünüyle devrimci güçlerin eline geçmesini önlüyordu. Emperyalist güçler Kamp David'de hazırlanan karşı devrimci plana hayatiyet kazandırmak için Orta doğu devrimci güçlerinin önemli bir dayanışmasını oluşturan Lübnan'daki FKÖ'ye ilericiler arap güçlerini sindirmek ve Lübnan devletini gerici güçler denetiminde yeniden örgütlemek için çoktandır çareler ve hazırlıklar yapıyorlardı. Bu hazırlıklar ve İsrail saldırısı aylar öncesinde basında sözü edilmekteydi. Siyonist teşkilatın ABD'deki önde gelen katillerin ilkbahar toplantısında "Lübnan'da yapılacak savaşımız hedefine ulaşırsa OrtaDoğuda ki son savaşımız olacaktır" diyorlardı. FKÖ ve Lübnan yetkilileri İsrail'in Lübnan'ı işgal hazırlıklarını kanıtlarıyla açıklamışlardı. ABD dış bakanı işgalin ilk günlerinde işgali kınamıyacaklarını açıklamıştı. Lübnan'ın eski "hakimi" olan ve Lübnan'da önemli ekonomik siyasi çıkarları bulunan Fransa Lübnan'daki devrimci güçlerin etkisiz duruma getirmek ve Lübnan gericilerinin ve Falanjistlerin eski hakimiyetini sağlamak için Lübnan hükümetine "güzel vaatler" de bulundu. 1981 son ayın da Fransız emperyalistlerinin açıkladığı plana göre Lübnan ordusunun yeniden ve güçlü bir şekilde örgütlenmesini Fransa üstlenecek, siyasi otorite dini topluluklar (konfesiyonalizm) esasına göre oluşturulacak ve güçlendirilecekti. Bu planın uygulanmasını sağlamak amacı ile İsrail'in geri çekildiği Sina yarımadasında Nisan 1981'de görevi biten "barış gücü" askerlerine İngiltere Fransa, İtalya Holanda'nında katılması, bu birlikler Lübnan'a

yerleştirilmesi düşünülüyordu. Bütün emperyalist devletlerin ve Arap gericilerin desteklediği planın tek bir amacı vardı. Filistin örgütlerinin ve diğer devrimci örgütlerin varlığına son vermek Lübnan'da gerici bir devlet oluşturmaktı. Ancak bu plan FKÖ ve diğer devrimci güçlerin karşı koyuşu sonucu uygulanamadı. Ardında Suudi Arabistan Kralı Fahd, ölü duruma gelen kamp David anlaşmasına işlerlik kazandırmak amacıyla "Fahd planı"na öne sürdü. Bu plan da gerek devrimci güçlerin şiddetli karşı koyuşu nedeniyle gerekse de Arap gericilerinin kendi aralarındaki çelişkilerinden dolayı uygulanmaya konmadı. İşte bu nedenledir ki emperyalistler, arap gericileri ve İsrail devleti, karşı devrimin girişimlerini sonuçsuz barakan, sorunların emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda çözmenin önünde engel olan devrimci demokrat güçlerin direncini kırmak için son işgal ve katliam planı uygulanmıştır. Lübnan işgali ve katliamlar, siyonistlerin kendi başlarına yaptıkları ve ani gelişen olaylar değildir.

Lübnan katliam ve işgalinin baş destekçilerinden biri de Türk askeri cuntasıdır. Cuntanın sözcülüğünü üstlenen basını, "Galileyi kurtarma hareketi"na övgüler düzmektedir. Kıraflık köşe yazarları Lübnan işgalinin T.C. için bir başağrısını keseceğini ve "uluslararası terör odakları"na ağır darbeler indireceği, bölgede istikrar sağlayacağını yazıp durmaktadırlar. Türk cuntası Lübnan işgal ve katliamını bir kaç nedenle desteklemektedir. Söylece sırrılıyabiliriz. Herşeyden önce katliam faşist-sömürgeci cuntanın hedef aldığı Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci güçleri de içine alarak, FKÖ ve Arap kurtuluş hareketlerine yöneliktir. İşgal devrimci güçlerin otoritesini yıkıp, Lübnan'da Türk askeri cuntası ile de stratejik itifaklar kurabilecek faşist güçlerin hakimiyetini sağlamaya yöneliktir. Mısır ve İsrail ile birlikte bölgede ABD emperyalistlerinin en sadık uşağı olan Türk askeri cuntası Lübnan işgalinin emperyalistlere ve uşaklarına yeni bir mevzi sağlayacağı için desteklemektedir. Emperyalistlerin ve Arap gericilerinin desteğinde İsrail saldıran Irak Baas'ının saldırısının yenilgiyle sonuçlanması ve Baas rejiminin ve Ortadoğu gerici yönetimlerini salattığı durumdan kurtarmak, İran, Suriye Libya'nın kazandığı zafere tutunmasını önlemek ve prestijlerini sarsmak amacında taşıyan Lübnan işgalini, bütün bu nedenlerden dolayı desteklemektedir. Faşist Sömürgeci Türk cuntası Ne var ki, faşist sömürgeci Türk cuntası İsrail'in saldırı ve işgalini açıkça desteklediğini açıklayamamaktadır. Kaldı ki, saldırının tertipleycisi ve baş destekleyicisi ABD emperyalistleri dahi işgali açıkça ve resmen destekliyoruz diyememektedir. Mısır Suudi kiralığı ve

Avrupa ülkeleri de saldırı ve katliamlarda siyonistlerin arkasında olmalarına rağmen Lübnan işgalini açıkça desteklediklerini gizlemek için, görünüşte karşı çıkıyor, İsrail'i kınamak zorunda kalıyorlar.

Sömürgeci faşist Türk egemen sınıfları, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci güçlerine karşı açtığı kanlı savaşı uluslararası düzeye çıkarmak için, Türkiye ve Kürdistanlı devrimci güçlerin uluslararası dost ve mütefiklerini kapsayacak uluslararası düzeyde savaş açmak dünya devrimci demokrat güçlerin Türkiye ve Kürdistan halkıyla dayanışmasını önlemek için elindeki politik askeri ve diplomatik tüm imkanları kullanmakta, "Terörizme karşı mücadele devletlerarası dayanışma" "uluslararası terörizme karşı aktif mücadele" adı altında karşı devrimci saldırıların başını çekmektedir. Gerek ikili temaslarda gerek uluslararası toplantılarda her fırsatta, halk güçlerini ezmek için aradığı desteği kazanmak için "terörizme karşı uluslararası dayanışma" çıkartkanlığı yapan terörist generaller çetesi içinde CHP ve benzeri güçleri dışarı Avrupa devletlerini yaptıkları katliamlara işkencelere ve vahşete yeterince destek olmadıkları için "terörizmin destekleyicileri" "yandaşları" olarak ilan etmektedir. Hiç şüphesiz ki, geriröst gereraller çetesi, Türkiye ve Kürdistan'da uyguladığı terör ve vahşetin en büyük destekleyicileri başta ABD emperyalistleri olmak üzere siyonist ve faşist güçlerdir. İşte bu nedenledir ki generaller çetesi, siyonistlerin Lübnan'da yaptıkları katliamı "uluslararası terörizmin kaynağına yönelmiş bir hareket" olarak değerlendirip desteklemekte, halkın devrimci demokrat güçlerini ve Filistin ulusunu hedef alan bu katliamı, katil Türk cuntasının istediği karşı devrimin uluslararası çapta, devrim ve demokrasi cephesine karşı bir dayanışması olarak görmekte ve bu nedenle desteklemektedir. Cuntanın basını gündelerdir Lübnan'da bulunan Türkiyelili ve Kürdistanlı devrimcileri ve örgütleri yazmakta, Bu devrimci demokratların yalandığı veya öldürüldüğü şeklinde uydurma sansasyonel haberler yaymaktadırlar. ASLA'nın çökertildiği, "komünist ve bölücülerin FKÖ ile birlikte çökerildiği"ni balandıra balandıra uydurma yorumlarla birlikte yazmaktadırlar. Türk ve İsrail yetkililerin resmi açıklamalarına göre cunta ile İsrail "elde edilen bilgi ve delilleri birlikte değerlendirmek" ve ortak tavır geliştirmek için "işbirliği" yapacaklardır. Siyonistlerle resmi olarak diplomatik politik ve askeri işbirliğini açık şekilde geliştirmek için Türkiye ve Kürdistan halklarının siyonistlere duyduğu kını ve Filistin direnişine duyduğu sempatiyi kırmak için kampanyalar açmışlardır. Öteden beri bilinen

bir gerçeği, devrimci demokratların FKÖ ile Lübnan ilerici güçleriyle enternasyonalist dayanışma içinde olduğu gerçeğini bu gün kötü bir şekilde saptırarak kamuoyuna sunmaya çalışıyorlar. 1970'lerden buyana, başında devletin resmi yayınlarında sıkıyönetim bildirimlerinde, savcılarının iddianmelerinde teferruatıyla bilinen ve bir sır olmayan gerçeği yeni öğrenmişler gibi "bölücülere komünistlere FKÖ yardım ediyor" "teröristler ASALA ile birlikte Filistin kamplarında barınıyorlar" deniyor. Ne yani, devrimciler 10 yıldır açıkça belirtiyorlar "Filistin ulusunun haklı davasının destekliyi ve Filistin devrimci güçleriyle dayanışma içindeyiz" bu bir sır değil ki. Oysa terörist generallerin bu güne kadar söylemeye cesaret edemediği ve Filistin halkına karşı duyduğu düşmanca niyet ve duygularını bugün açıklamaktadırlar. Generaller çetesinin sözcüsü durumunda olan Tercüman gazetesi, T.C'nin FKÖ'yü resmen tanıdığı, buna karşılık FKÖ'nün "Lübnan'a kaçan teröristleri barındırdığı" bunları Türk hükümetine teslim etmediğini yazmakta ve faşistler buna dayanarak FKÖ'ye tavrı geliştirmektedirler. Milliyet gazetesi de İsrail'i bu gerekçelerle desteklemenin sağlıklı olmayacağını "Avrupa ülkelerinde teröristleri barındırıyor, bütün çabalara rağmen geri vermiyor, Batı Avrupa hükümetleri demi teröristtir, onlar adamı savaş açalım?" diye soruyor.

Devrimci demokrat avına çıkan generaller eğer gücü ve uluslararası durum elverse 13 Aralık 1980'de Suriye sınırları içinde yaptığı katliamın benzerlerini Lübnan sınırları içinde yapardı. İşte bugün faşist generallerin dostu ve mütefiki siyonist katiller bu görevi üstlenmişlerdir.

Gerici Arap yönetimlerinin Lübnan katliamı ve işgaline karşıındaki tavırları da siyonistlere cesaret verir yönde olmuştur. Suudi krallığı, Umman Sultanlığı, Mısır yönetimi-Ürdün krallığı, Somali Sudan Fas yönetimleri FKÖ'nün ve ilerici Arap örgütlerini direnişten vazgeçirerek ABD emperyalistlerine teslim olmaya zorlamıştır. Bu konuda Regan'ın özel temsilcisi Phillip Habib'e gereken vaad ve desteği sağlamışlardır. İşbirlikçi Arap yönetimleri, FKÖ'yü ve ilerici Arap örgütlerinin devrimci ve demokrat niteliğini yok etmek ve emperyalizme teslim olmuş örgütler durumuna getirmek için siyonistlerin katliamlarını fırsat bildiler, bu anlamıyla İsrail saldırısına seyirci kalarak destek oldular. FKÖ'nün kendilerine teslim olmasını beklediler. Çünkü çaresiz kalan FKÖ İsrail'e değil de Gerici Arap yönetimlerine teslim olacaktı. Böylece Kamp David'in önündeki engeller temizlenecek ve emperyalistler Filistin sorununu "yönetimsel özerklik"

çerçevesinde çözeceklerdir. FKÖ Ankara temsilcisi yaptığı basın toplantısında "Arap yönetimleri neden bu katliama seyirci kalıyorlar. Bizim cezalarımıza çöcek göndermeyi mi düşünüyorlar. Şunu bilsinler ki, onlar bizim cezaya törenimizi görmeden mezara gidecekler" diyor. FKÖ Ankara temsilci, büyük bir yanılğı ve hatanın verdiği öfke içindedir. Katliamlar karşısında duyduğu öfke ve kını, tüm dünya halkları ve devrimcileri paylaşıyor, ne varki işbirlikçi Arap yönetimlerinin sessizliği karşısında hayal kırıklığına uğrayıp öfkelenmek anlaşılır bir şey değildir. FKÖ önderliğinin işbirlikçiler durumunda olan gerici Arap yönetimlerine karşı hatalı ve uzlaşıcı tavrı Filistin devrimine ve Ortadoğu devrim mücadelesine askeri siyasi ve örgütsel zararlar vermiştir.

SIYONİSTLER EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİ AMAÇLARINA ULAŞAMAZLAR!

Siyonistler emperyalistler ve uşaklarının Lübnan katliamı ile varmak istedikleri hedeflerden ilki, FKÖ'nün ve bölgedeki devrimci demokrat örgütlerin politik ve askeri varlıklarına son vermektir. Ne varki, devrimci güçlerin onurlu direnişi katillerin bu amaçlarına varmasını engellemektedir. FKÖ askeri olarak kayıplar vermiştir, hatta Lübnan'dan da çekilebilir. Bununla birlikte FKÖ'nün Filistin ulusunu tek meşru temsilcisi olduğu tüm dünya kabul etmiş, hatta ABD emperyalistleri bile FKÖ'nün politik varlığını kabul edebileceklerini belirterek geri adım atmışlardır. Tabii ki hayale kapılmamak gerekir. Emperyalistlerin kabul edebileceği FKÖ devrimci özü boşaltılmış bir FKÖ olacaktır. Ancak FKÖ ve devrimci güçler herşeye rağmen direniyorlar. FKÖ askeri kayıplarını, Lübnan'dan ayrılma bile kısa zamanda telafi edilecektir. Kesinlikle söylenebilir ki siyonistler, emperyalistler ve işbirlikçileri FKÖ'nün varlığını ortadan kaldırma, böylece düşledikleri çözüm yollarını açma, Kamp David'e hayatiyet kazandırma amaçına ulaşamazlar. Onlar FKÖ'yü yok ederek Ortadoğu'da emperyalist politikaları önündeki bir engeli ortadan kaldırmak istedikler. Ancak FKÖ politik olarak güçlendi, askeri

İLTİCA HAKKI GASPEDİLİYOR!

Sf. 10'un devamı

F.Almanya'da iltica hakkı u-sul yasası ile ilgili deği-şiklikler yapılarak 1 Agus-tostan itibaren uygulamaya girdi.Bilindiği gibi 1978 de ve 1980'de bu yasa da yine değişiklikler yapılmıştı.Üzun zamandan beri iltica hakkına karşı sık sık önlemler alın-maktaydı.Bu yeni yasa ile ilt-ica hakkı rafa kaldırıldığı gibi bu hak sömürge ve yarı sömürge ülkelerden gelenler için artık yoktur.Sığınma ha-kkı artık sadece VARŞOVA PAK-TI üyesi ülkelerden gelenler için vardır.

Federal Parlemanto'da SPD FDP tarafında hazırlanan ye-ni iltica yasa tasarısı par-lamentoda oylandıktan sonra Eyaletler meclisinde yasa daha da sertleştirilerek ka-bul edildi.

Yeni yasa ile yabancılar ve sınır polisine büyük yet-kiler tanındığı gibi,sanki sınır ve yabancılar polisi sığınmacılar dairesidir.Sınır ve yabancılar polisi bir ilticacının iltica dilekçesi-ni redetme ve sınırdışı etme yetkisine sahiptir.Örng:Tür-kiye'den gelen bir sığınmacı başka bir ülke üzerinden Al-manya'ya gelip sığınma dilek-çesi verdiğinde, üzerinde ge-çtiği ülkelerde iltica etmemiş olması dilekçesinin rededil-mesi için yeterli bir sebeptir. Yine "yetersiz" gerekçe-siyle sığınma başvurusu red-edilen biri,1 ay içinde Al-manya'yı terk etmediği tak-terde,polis tarafında der-hal geldiği ülkeye gönderil-mektedir.

Yeni yasayla sığınma di-lekçesinin karara bağlanma süresi oldukça kısaltılmak-tadır.Yine bundan böyle sığınma başvuruları Zindorf'da bulunan federal daire tara-fından karara bağlanacağı gibi,federal daire lüzum gör-düğünde her eyalette şube a-çabilir.siyasi sığınma ile ilgili yeni yasada şu noktalar yer almaktadır:

2- Başvurusu "yetersiz" (offen-sichtlich unbegründet) bulunup geri çevrilen sığınmacı, yasanın ken-disine tanıdığı bir aylık süre içinde ülkeden çıkış yapmak zorundadır. Aksi takdirde polis tarafından ülke-sine geri verilecektir.

● Federal Daire'nin red kararına itiraz yolu açıktır. Ancak bu itiraz o kisinin F.Almanya'da kalmasını sağ-lamayacaktır.

● Polisçe sınırdışı edilmeye karşı da itiraz yolu açıktır. Bunun için Eyalet İdari Mahkemesine bir hafta içinde başvurmak gerekmektedir. Mahkeme bu tür itirazları "acil dava"

kapsamına alacak ve en kısa sürede karara bağlayacaktır.

3- Başvuruları başka gerekçelerle kabul edilmeyen sığınmacılar, es-kiden olduğu gibi İdari Mahkeme-ye itiraz edebileceklerdir. Bu kişi-ler, itirazları süresince F.Almanya'da kalabileceklerdir.

● Bu tür itirazları bundan böyle tek hakim inceleyecek ve karara bağlayacaktır. Bu kişi hakim yerine (lise mezunu) bir Federal Daire me-muru da olabilir. Ancak çok özel durumlarda, itiraz hakimler kuru-lunca incelenecektir.

● İtiraz tek hakim tarafından geri çevrilirse ikinci kez itiraz (revizyon) edilebilecektir.

● İtiraz Hakimler Komisyonun-dan çevrilirse artık ikinci bir başka hak tanınmayacaktır. Kişi bir ay için-de Almanya'yı terk etmek zorundadır.

4- Eyaletler meclisinin tavsiyesine uygun olarak, politik sığınma baş-vurusunda bulunanlar çok özel du-rumların dışında toplama kampla-rında bannacaklardır. Bu kişiler e-yaletlere bölüştürüleceklerdir. Bu işlem eyaletlerin durumları gözö-nüne alınarak yapılacaktır. //

(Demokrat Türkiye sayı 7,sayfa 18)

Bu önlemlerin yanında ye-ni yasa ile sığınma başvuru-sunun yapıldığı şehirin sınırlarının dışına çıkmak ya-saklanmakta bu yasağa uyma-yanlar cezalandırılmaktadır. Sığınmacı ilk defa çıktığın-da yakalanırsa 5000 DM.para cezasına çarptırılmakta,tabi bu para cezasını ödeyemiyen-ler cezaevine gönderilmektedir.İkinci defa yakalandığın-da ise otomatikmen hapis ce-zası verilmekte ve bir yıl ce-zaya evinde tutulabilmektedir.Yine bu yasayla sığınmacılar toplama kamplarında barındırılacak,aynı zamanda kampla-ra özel bazı nedenler dışın-da gitmeyenler cezalandırıl-maktadır.

Bu yeni yasa yanında sığınmacılara yapılan yardımlar konusunda dayeni bir yasa aynı günlerde bazı eyaletler de uygulanmaya girdi.Yapılan yardımların %50 kadarından kesinti yapılabilmektedir. Bugün birçok eyalette yapılan yardımlar %25 oranında kesil-diği gibi, yeni çocukları o-lacak olanlara yardımın yapı-lıp yapılmaması sosyal yardım dairesinin kararına bırakıl-mıştır.

Kısaca hedef açıktır.Al-man devletinin "demokratik" politikası bir kez daha orta-ya çıktı.İltica hakkını ortad-an kaldırmaktadır.Bu gün ar-tık Almanya'da sığınma hakkı sadece ve sadece Varşova pak-tı ülkelerinden gelenler için

Devamı sf. 23 de

olarak da yokedilemedi. Siyonist katillerin ele başlarından,eski genel kurmay başkanı İ.Rabin "Askersel yoldan Filistinliler üzerinde üstünlük sağlanamaz, yalnız politik çözümler olabi-lik" itirafında bulunmaktadır. (International Herald Tribune)

Siyonistler ve emperyalist-ler ikinci olarak,Lübnan'da kukla faşist bir yönetim oluş-turup Lübnan'ı da Ortadoğu hal-klarına karşı bir saldırı üssü durumuna getirmek istiyorlar. Faşist falanjist güçlerle İsrail işgalcileri bu nedenle işbirliği yapıp faşist hakimiyetin önün-deki engelleri yok etmek istiyor-lar.Yıllardır emperyalistler ile siyonistler,Lübnan'daki faşist güçleri Lübnan halkına karşı kullandılar.Faşist güçlere her türlü askeri ve politik destek sağladılar,buna rağmen faşist falanjist güçler FKÖ ve ilerici güçler karşısında tutunamadılar.Lübnan iç savaşında giderek zayıfladılar ve en so-nunda küçük gruplar halinde varlıklarını sürdürmeye razı oldular.Bugünden sonra da İsrail'in tüm katliamlarına rağmen Lübnan halkı Falanjistlerin ha-kimiyeti altında yaşamaya razı olamayacağı açıktır.Arap halk-larının ve devrimci güçlerin desteğinde Lübnan devrimci de-mokراسi güçleri Falanjistlere karşı mücadelesine daha da i-natçı bir şekilde devam edece-ği açıktır.İşte bu mücadele siyonistlerin emperyalistlerin ve işbirlikçilerin,faşist gü-çlerin yönetimindeki bir Lübnan halklara karşı bir saldırı üssü haline getirme isteklerini kur-saklarında bırakacaktır.Bölgede-ki politik güçlerin açık deste-ğinden yoksun,tecrit edilmiş,i-çerde halkın militan mücadelesi-ni törpülemek bir yana daha da kızıştıran İsrail ve ABD güdü-mündeki faşist bir yönetim Lübnan'da yaşayamaz.

Emperyalistlerin ve Ortadoğu-daki usakları,İran'da halkların kazanmalarını yok etmek için bir çok entrikalara başvurdu-lar.ABD emperyalistlerinin Or-tadoğu'daki yandaşları,İrak BAAS yönetimini,doğrudan sava-şa katılım da dahil her türlü olanaklarıyla desteklediler.Fa-kat ABD ve işbirlikçilerinin desteklediği Irak saldırısını ye-nilgiyle sonuçlanmaktan öte,İ-rak BAAS yönetimi ve destekle-yicilerinden Ürdün körfez ülke-lerindeki yönetimlerin varlıklar-ı tehlikeye girmiş,İran'ın Irak içlerine girmesi üzerine savaşın nereden ve nasıl duracağını kes-tirilemeyince büyük bir telaşa kapılmışlardır.Diger taraftan İran'ı destekleyen Demokratik Yemen,Cezayir,Libya FKÖ ve Su-riye'nin,İran'ın zaferi nede-niyle ABD yandaşlarına karşı kazandığı üstünlük ve prestij yok etmek,bu güçlere "bir ders" vermek için Lübnan işgali ve katliamı başlatılmıştır.ABD em-peryalistleri ve yandaşları bir cephede kaybettiklerini başka bir cephede kazanmak çabasındadırlar.

BİRLİK SORUNU-3

teçen sayıdan devam)

Kürdistan'da bugün çeşitli sınıf ve tabakaların çıkarlarını yansıtan cephe anlayışları çatışmaktadır. İster yayınlanmış olsun, ister yayınlanmamış olsun, hemen bütün sınıfların siyasi anlayışları doğrultusunda cephe anlayışları, ister istemez sınıf mücadelesinin ülkemizde aldığı biçim ve içerik olan ulusal kurtuluş ve halk demokrasisi pratiğinde karşı karşıya gelmektedir. Emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile ve bunlara bağlı olarak sömürgeçilerle birleşmeyi amaçlayan ihanetçi anlayışlardan tutunda yurtsever/burjuva ve küçük burjuvazinin değişik biçimlerde siyasi çizgisini yansıtan birlik ve cephe örneklerine ve proletaryanın hegemonyasını hedefliyen milli kurtuluşa, sosyalizme bağlı ve onun tonumunu içinde eken devrimci yaklaşıma kadar değişik perspektif, program ve yorumlar bulunmaktadır. Bunlar içinde en tehlikeli anlayışlar, elbette Kürdistan devriminin temel düşmanları olan emperyalizm, sömürgecilik ve ülkemizdeki toplumsal dayanağı işbirlikçi kapitalizm ve feodalizm tarafından devrimimizi yok etmek, engellemek amacıyla ortaya çıkan gerici aksiyona aittir. Kürdistan devriminin can düşmanları olan bu güçler ölümlerini engellemek için her çeşit tuzaga başvurumaktadırlar. Resmi bir örgütlenmesi içine girmeseler dahi, birlik halinde her an ve her alanda devrimin aleyhine, Kürdistan'daki varolan düzenlerini yaşatmak amacıyla çalışmalarını durmamaktadırlar. Ülkemiz devriminin alaçağı biçim ve içinden geleceği süreç ve koşullara bağlı olarak böyle bir tuzagın milliyetçi maske altında değişik birlik ya da "Cephe" inşa etmesi muhtemeldir. Ki bu tarihimize ve bugün diğer Kürdistan parçalarında özellikle Doğu Kürdistan'da yaşanmaktadır.

İşbirlikçi hain sınıfların efendilerinin düsturuyla oluşturdukları böyle birlikler, ülkemizdeki gericiliğe ve emperyalizmle sömürgeçiliğin fesatlarına da bağlı olarak önemli oranda olmasa dahi güç bulma imkânına sahiptirler. Bağımsızlık mücadelesine örülen bu tuzak esas olarak, kitlelerin ulusal kurtuluş bilincini maddi gü-

ce dönüştürdüğü, mücadelenin güçlü aşamaya yöneldiği dönemlerde, kendi denetimi altına alma, ya da onu kendi potansında eritme amacıyla kurulmaktadır. Kuzey Batı Kürdistan da bu hain anlayışın yer bulmasının olanaklarının gittikçe daha azalması, durumun önemini azaltmaz. Başında itibaren böylesi karşı-devrimci planlara karşı kitleler devrimci bilinçle aydınlanmalı ve karşı koymalıdır. Ülkemizin bu parçasında 12 Eylül öncesi koşullarda, devrim ve karşı devrimin bir çok alanda karşı karşıya gelmesi, safların daha netleşmesi ve günümüzde sömürgeçilerin ordu ve bükrasisini faşist ve sömürgeci disiplin ve sistemlilik içinde bütünüyle harekete geçirip bir dizi katliamlarla durumu lahlerine çevirme sürecine bir göz atış, bunun önemini ortaya çıkaracaktır.

Bu anlayış söylemeye lüzum yoktur ki, emperyalist sömürgeci siyasetin bir parçası, devamı, uzantısıdır. Halkımız karşısında başvurduğu barbar hilekarlıktır. Bu anlayışa karşı mücadele sömürgeçiliğe karşı gelişen milli kurtuluşun başka bir şey değildir.

Revizyonistlerin, bağımsızlığı ve demokrasiyi hedeflemesi gereken milli kurtuluş cephesi üzerine ihanet ve sahtekarlıklarının devamını, esasını açmadan önce, ülkemizde tarihi kökleri eskiye dayanan geleneksel feodal burjuva milliyetçiliğinin çizgi ve hedeflerine bakmakta yarar var. Bu çizginin sahibi güçler sınıfsal çıkarları gereği ulusal kurtuluş mücadelesine harcıyacıkları enerjileri oldukça sınırlıdır. Karşı devrimle bağlantıları da olduğundan, sıkıştıklarında ya da ülke içinde sınıf mücadelesindeki güçler dengesine ve konumuna bağlı olarak emperyalizm sömürgecilik ve hain yerli gericilikle uzlaşmaları olasıdır. Tarihte ve günümüzde örneklerine oldukça sık rastlanmaktadır. Savunukları birlik, sömürgeçiliği ve emperyalizmi tasfiye etmekten uzaktır. Ancak otonomi biçiminde sömürgeçiliğin devamını sağlayıp, yerli hakim sınıflara da belli bir refahlığın sağlanacağı reformist hedefler etrafında dönüp dolaşırlar. Günümüzde özellikle Kuzey Batı Kürdistan'da bu siyasi akım zamanını doldurmasına rağmen hala Kürdistan'da ihtilalci anlayışın karşısında bir engel ve onun

sulandırılmasında önemli bir tehlikedir. Küçük burjuvazinin de zaman zaman yer yer kendisiyle aynı birlikler içinde bulunuşu, bu akımın görüşlerinin daha radikal görünmesine yol açsa dahi esaste rolü ve konumunu değiştiremez. Bu hareketin etkilediği hayat bulduğu alanlar -gün geçtikçe oldukça azalmasına rağmen -aşiret ilişkilerinin yoğun feodal ilişkilerin yaşadığı, dolayısıyla siyasileşmenin oldukça gerilerde seyrettiği köylülük bölgeleri olması açısından da, proletarya hareketi açısından önemli bir sorun oluşturmaktadırlar. Kuzey Batı Kürdistan'da çoktan milli ayaklanmalardaki yanlış ve gerici sınıfsal çıkarları nedeniyle eksik siyasi yapılanmalarından dolayı aldıkları yenilgilerle tarihini doldurmalarına rağmen esas olarak son zamanlara kadar ve bu gün de diğer parçalarındaki aynı nitelikli hareketlerin etkisiyle yaşamlarına devam etmektedirler. Bunların bütünü ile yokolup silindikleri tespitinde bulunmak, siyasetle alakasını kesmişlere yakışır. Bu gün bu akımlar küçük burjuva akımlarında rahatlıkla maske edindikleri sosyalizm perdesi altında faaliyet göstermektedirler. Bu akıma karşı dikatli olmak ve ikili bir yaklaşım zorunludur. Öz olarak söylenecekse, yaklaşım, çeşitli koşullarında yanında, karşı devrimin güçlü olduğu dönemlerde devrim düşmanlarına yaklaştıklarından onların teşhiri ve tehcriti, birleştikleri ölçüde milli kurtuluşun karşısına alıp savaşmak; devrim güçlendiğinde, devrime yaklaşma eğilimi artacağından, böyle durumlarda, devrimci temelde ittifak, gerici ve yozlaştırıcı yanına karşı mücadele biçiminin de olmalıdır. Esas olarak milli burjuvazinin, aydınların bir grubunun, tek tek aşiretçi ve feodal unsurların önderliğinde gelişen bu akımın siyasi çizgisi ve buna bağlı olarak cephe anlayışı bu doğrultudadır.

70'li yılların ortalarında da itibaren Kuzey Batı Kürdistan'da onlarca komünistin devrimcinin, yurtseverin kan ve canı, binlerin onbinlerin işkencehanede askeri kamplarda, cezaevlerinde şehirde köyde haklı, yüze ve insanlık gücünün verebileceği en yüksek olağanüstü fedakarlık, cesaret kararlılık örnekleri sunarak yükselen mücadelesiyle yoğunlan proletaryanın gerçek devrimci bayrağının açtığı bağımsız-

sızlık yolu, Kürdistan tarihinde yeni sayfa açacak biçimde, oldukça büyük önemli değişikliklere yol açtı. Bunlardan bir tanesi, artık ülkemizde böyle güç koşullar altında yürütülen haklı ve yüce davanın kazanımları halkımız içerisinde büyük oranda temel buldu. Kısa zamanda bir burjuva ve küçük burjuva hareketler yaşam haklarını devam ettirebilmek için sosyalizm, proletarya, M;L. maskesini takınmak zorunda kaldılar. Bu önemli ve olumlu bir gelişme idi. Ancak bu gelişmeyle birlikte gelen olumsuzluk, kitleler nezdinde küçük burjuva ve burjuva siyasi hareket ve partilerin kendi gerçek niteliklerini giziyebilme olanaklarına sahıp olup bu anlamda Marksizm karşısında gerici ve tehlikeli konuma girmeleri idi. Bu gelişme böylece kabul edilmemesi tersine gerçek kimliğinin ortaya çıkarılması gerekir. Bu görev büyük oranda yapıyor olmasına rağmen, gerçek anlamda proletarya önderliğinin önünde durmaktadır.

Küçük burjuvazi aydınlar köylülüğün ülkemizde oldukça büyük bir nüfusu teşkil etmesine bağlı olarak, oldukça değişik küçük burjuva hareket parti, teşkilat ve onların birlik konusunda düşünceleri mevcuttur. Kapitalist ilişkilerin çözüm etkisinin fazlalığından dolayı ülkemizin Kuzey Batı Kürdistan parçasında bu mevcudluk daha da şekillenmelerine bağlı olarak reformist ve devrimci kanatları, hem bir hareket içinde kümelenmiş hem de ayrı hareketler biçiminde faaliyet yürütülmektedirler. Bunların cephe anlayışları da siyasetlerine denk düşer ve proletarya milli kurtuluşta bu akımlarla ittifak geliştirir. Özellikle köylülüğün çıkarlarını dile getiren ya da köylü düşüncesinin izlerini daha da ağırlıklı olarak üzerinde taşıyan hareketler birliğe girmeye daha da müsaittirler. Burada karşımıza yabancı kapitalizmin girişiyle birlikte ülkemizde oluşan kapitalist ilişkilerin feodalizme içiçe, yarı feodal yapıdan kaynaklanan burjuvazinin farklı tabakalanması söz konusudur. Şehir küçük burjuvazisinden, aydınlarından, tutunda kapitalist ilişkilerin feodal dönemin köylülüğünü değiştirerek kü-

çük kurjuva yapıya ve siyasi yapıya kadar bir ayırım görmek mümkündür. Küçük burjuva siyasi akımların üzerinde bu farklı kesimlerin anlayışlarını dünya görüşlerinin etkisi ve izlerini göz önüne alarak değerlendirmek gerekir.

Küçük burjuvazinin ikili tabiatı da ayrıca bilinen bir noktadır. Proletaryanın bu ko-

proletaryanın bu konudaki tavrı da açıktır. Ancak buna bağlı olmakla birlikte ülkemizde özellikle tehlikeli bir hal almaya yönelik küçük burjuvazi hareketlerin bütününde egemen olmaya giden bir anlayış ülkemiz devrimci birliklerine ve cepheye oldukça zarar vermektedir. Bu anlayış emperyalizm ve sosyal emperyalizmin özellikle de iki süper devletin hegemonya mücadelesine bağlı olarak şekillenmekte, halkın bağrında taşıdığı devrimci olanak ve enerjide güvenmeyip, kurtuluşu ABD ve SB'nin yardımlarının tekelinde gören ya da bu ikisinin teşhiri neticesiyle diğer başka emperyalist devletlerin desteğini arayan anlayışlardır. Hangi ad altında, nasıl savunulursa savunulsun; Feodal burjuva hareketlerin diğer parçalardaki geleneklerinde bulaşmasıyla, küçük burjuva hareketlerin uzlaşmacı teslimiyetçi yanı bu anlayışın ürünüdür. Bu dünyada da ulusal kurtuluş ve demokratik halk iktidarı için savaşan halkların başına bela bir anlayıştır. Halkların emperyalist sistem dışına çıkışını engelleyen önemli bir engel ya da engelin siyasi ifadesidir. Bu bugünkü dünyamızın durumuna yakından bağlı olmasına rağmen, Orta Doğu'da ve Kürdistan'da bu teslimiyetçi anlayış, her büyük alt üst oluştta, her pratik toplumsal gelişmede iflas etmesine rağmen hala ne yazıkki güç bulabilmektedir. Elbette bunun nesnel koşulları vardır. Sorunun bu yanı bizi konumuzdan uzaklaştırmaktadır. Ama proletarya hareketinin bu anlayışı birlik ve cephe çalışmaları pratiğindedir teşhir etmesi zorunludur.

Revizyonist siyasi yoğunlukların ülkemizde genel anlayışlarına bağlı olarak birlik konusunda da hedefleri, birliğin ülke devrimine hizmet etmesi değil, Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarına yarayıp yaramadığıdır. Bu dünyaya devrim pratiğinde kanıtlandığı gibi, ülkemiz toplum

lumsal pratiğinde de kanıtlanmıştır. Bunun dışında sınıfsal çıkarları gereği sürekli uzlaşmadan yana olduklarından, pragmatizm ruhlarna işlediğinden her türlü ilkesiz hedefsiz reformist birlik örneklerini onlarda görmek mümkündür. Bunun dışında revizyonist ideoloji ve siyaset zorunlu olarak ihtilali dışlayan reformist birlikleri hedefler ve böylelikle de devrimin önüne geçer. Onlar devrimci milli kurtuluş cephesi karşısına devrimci ihanet cephesini örgütlemeye çalışırlar. Söylediklerimiz açık ve nettir. Ajitatif değil ve abartma içermemektedir. Onların ihanet yolları çeşitli olmakla birlikte iki örnek bize her şeyi anlatmaktadır. Bugün revizyonistler Etopya da olduğu gibi iktidarı ele geçirir ve sosyal emperyalizm hizmet temelinde sosyal faşist diktatörlük aracıyla Etopya halkını Eritre'nin ulusal kurtuluşunu ve Tigre milliyetinden azınlığı, Batı Somali halkını kan ve zulümle boğmaktadır. Bu ihanette iktidar aracını kullanmaktadırlar. Bu birinci yol. Yani iktidarı ele geçirdiklerinde yaptıkları bu ikinci si İran'da revizyonist TUDEH nin iğrenç ve hain tutumu bütün halklarca ve devrimcilerce lanetlenmektedir. Onlar Humeyni kasap ekibi halklar üzerine fantomlarla giderken insanları canlı toplu mezarlara gömerken, Humeyni gerici sömürgecileriyle birlik içinde katliamlarına devam etmektedirler. Daha önce Kürdistan'da da verdiğimiz birlik örnekleri durumu açıklığa kavuşturmakaya yeterlidir. Bu gün Kuzey Batı Kürdistan'da olanlar bunlardan farksızdır, farksız olacaklar.

Kürdistan'da en devrimci cephe ve birlik anlayışının savunucusu proletarya hareketi en genç olan akımdır. Kürdistan, içinde bulunduğu yarı-feodal sosyal ekonomik şekillenmenin verdiği geriliğe bağlı olarak, tecrübesizliği ve genel proletarya hareketinin dünyadaki konumuna bağlı olarak eksikliklerle bu güne gelse dahi halkına, ülkesinin yarınına güven verecek tek güç ve akım olduğundan birlik ve cephe de gelecek devrimci proletarya hareketindedir. En olumlu yanı da her sorunda olduğu gibi büyük güçlük ve zorluklar içinden geçerek Modern revizyonizm ve üç dünyacı revizyonizm boşa olmak üze-

re, Maocu, Tito ve Euro-Komünizm gibi her çeşit revizyonizmi, uluslararası komünist Hareket gerçeğine bağlı kalarak ve onun destekleriyle teşhir edip her birisinin kendisine göre gerici kimliğini ortaya çıkarması ve teşhir etmesidir. Yine proletarya bölgede ve ülkemizde genelde gelişen teslimiyetçi, ilkesiz pragmatik eğilimlere karşı mücadeleyle en olumlusunu yapmakta ve yapacaktır... Proletaryanın devrimci düşünceleri oluşturulması halinde devrimci temelde birlik ve gelecekte cephe içinde gelişip güçlenecektir. Birlik toplumsal pratiğin dışında değil, onun bir parçası bir alanı olarak görülmelidir.

Birlik sorunu tartışıldığı anda, zaman zaman devrimci sempatican çevrelerde başta olmak üzere bir çok siyasi çevrede proletaryanın birliği ya da parti birliği gibi özellikle Rusya devrim deneyiminde gündeme gelmiş sorunla, sınıflararası birlik sorunu anlamında cephe ve birliği birbirine karıştırmaktadırlar. Hatta klasiklerden parti ve proletaryanın -dönem dönem gündeme gelen birliğiyle ilişkileri sayılarına aktarmaktadırlar. İki sorun aynılaştırılmaz. Proletaryanın kendi gerçek ideolojik ve siyasi hattı doğrultusunda birliği farklı ülkelerde farklı biçimlerde gündeme gelir. Ama bu sorunla proletaryanın ittifaklar sorunu, diğer adıyla başka yer ve zaman konjonktüründe birlik ve cephe sorunu ayrıdır. Birincisine proletaryanın politik partisi tekabül eder, ki komünizm hedefi temelinde örgütlenir, ikincisi ülkeden ülkeye değişen devrimin asgari hedefi temelinde proletaryanın önderliğinde devrimci sınıf ve tabakaların katılacağı cephe tekabül eder. Bu ülkemizde, bağımsız, Birleşik Demokratik Kürdistan, sosyalizmden geçerek komünizme götüren gerçek anlamıyla devrimci proletarya partisi, özerklik, bağımsızlığı hedefleyen proletarya önderliğinde milli kurtuluş cephesi demektir.

Devrimci proletarya hareketi genelinde ülke sınıf mücadelesinde yerini aldıktan sonra, onu önderliği ve denetimi altında geliştirmeye çalışır. Böylece devrimci komünist parti mücadelenin seyri ne bağlı olarak uygun koşulların bir araya gelmesi ve sınıf mücadelesinin cepheyi zorunlu kıldığı anda devrimci cephenin inşasına gider.

Ancak bu normal gelişme, her zaman ve her yerde gelişmiyebilir. Proleter hareketin dışındaki gelişmeler cephe ya da birliği gündeme getirirlerse proletarya en uygun devrimci tavrı takınarak kayıtsız kalmaz. Böylesi bir cepheye proletaryanın cevabı cephenin genelde yapısının devrimci olup olmasına ve koşullara bağlı olarak olumlu veya olumsuz olabilir. Bunların dışında dünyada ve tarihte farklı örneklerinde bulunduğu hatırlamak cephe tartışlarına yarar getirecektir. sömürgeler sorunu tartışılırken büyük öğretmen Stalin, Fas (birinci) Çin ve Mısır (ikinci) tipi sömürgelerde proletaryanın gelişmişlik derecesinden, burjuvazinin devrimci ve uzlaşıcı kanatlara ayrılma biçimindeki gelişmesinden hareketle bu ülkelerde proletaryanın cephe ve blok örgütlenmesiyle başlaması gerektiğini söyler. Bugünün koşullarında elbette fas tipi ülke bulmak oldukça güçtür, ancak afrika ülkelerindeki cepheleşmelerde dikkate alınırsa bu tip ülkelerin yapısını dikkate alıp incelemek gerekmektedir. Elbette burada Frelimo'yu, ZANU-ZAPU'yu, VIET-MINH'i, SANDİNİSTA'yı, PO-LİSARIA'yu inceleyecek değiliz, ancak devrimciler cephe birlik sorununu tartışırken dikkate alıp incelemek zorundadırlar. Kürdistan ve Türkiye'de cephe ve birlik sorunu ise ayrı bir yerde durmaktadır.

Mücadeleye ne bir cephe ne de "blok" örgütüyle başlanılıyor. Bugün "birlik" talebinin yükselmesinin, cephe çalışmalarının hızlanmasının altında solun değinikliği, sömürgeci-faşist diktatörlüğün generaller cuntası aracılığı ile devrimci yurtsever demokrat hareketlere vurduğu darbeler, bütün bunlardan sonra da geçmişte devrimci siyasi yoğunluklar arası ilişkilerin oldukça bozuk olması vb. nedenleri yatmaktadır. Yoksa henüz sınıf temelinde oturmayıp hala arayış dönemlerinde olan hareket ya da sözde partiler bütün sorunlarını hallettiler de birlik ve cephe sorununa mı geçtiler? Elbette bu değil. Henüz savundukları sınıf ve tabakaların dahi sistemli siyasi çizgisini savunacak yapıya gelmeden bu siyasi çizgiyi hayata geçirecek örgütsel yapıya sahip olmadan dağınk biçimde gelişigüzel çalışmalarla oluşturulacak cephe de bir-

lik de gelecekte uzun verimli yarar getirmeyecektir.

Cephe devrim süreci içerisinde önemli üç esas silahtan biri olduğundan "başarı-sızlıkla da sonuçlansa bir deneyelim" basit anlayışıyla hareket edilmez. Cephe oldukça büyük sorumluluk getiren bir olgudur, deneme aracı olmaz...

Cephe kurulması için objektif koşullarının oluşmasının yanında subjektif koşullarının da oluşması, cephenin bir ihtiyaç olarak kendisini dayatması gerekmektedir. Devrimin objektif koşullarının oluşması ile cephenin objektif koşulları oluşmuştur. Cephe ve devrim biribirinden koparılamazlar. Devrimin maddi öğeleri ya da örgütlenmelerinin proletarya partisi başta olmak üzere oluşmalarıyla kurulma olanakları doğar. Ancak özellikle sınıf mücadelesinin geliştiği ve zikzaklı bir biçim kazandığı Türkiye ve Kürdistan'da belirgin olmak üzere cephenin devrim mücadelesinin bir organı olarak kendisini dayatması gerekir? Bu ne demektir? Arnavutlukta demokratik halk cephesi (milli kurtuluş cephesi), bunu açıklamak için tam olmasa dahi yeterlidir. Ülkenin italyan faşistlerinin işgaline girmesiyle birlikte gruplar halinde iken başlayan partizan savaşı Komünist Partisinin kurulmasıyla yaygınlaşır, milli kurtuluş savaşında işgale çıkarları zedelenen devrimci milli sınıflar kitleler halinde savaşa katılırlar. Bu aşamadan sonra parti örgütlenmesi savaşın ihtiyacına yeterli cevabı verir mi? Yeterli cevabı veremez. Bunun üzerine cephe platformu, programı ve tüzüğü temelinde savaşa katılan kitleleri parti örgütler. Burada bir program temeli zorunlu ihtiyaç olarak hissettirir. Bu, cephe program ve platformudur. Daha öncede buna değinmiştik. Esas ta kurulduğunda devrimci mücadelenin bir yükseliş göstermesi bir ivme kazanması zorunludur. Bu aynı zaman da çeşitli sınıf ve tabakaların milli kurtuluşla birlikte kendi sınıf mefaatlerini de haykırarak mücadeleye atılmaları da demektir. Böyle farklı sınıfların farklı seslerle katılmasıyla oluşan dağınk çok sesli koroya düzen vermek gereklidir. İşte cephe bu örgütlülüğü ve düzeni sağlar. Bu gelişmeler mutlaka silahlı mücadelenin cephe savaşı aşamasına geldiği ya da kitlelerin büyük oranda dev-

rime katıldığı "devrimci durum"larda! olmayabilir. Zira bazıları bunu çok basitleştirmektedirler. Kitlelerin bu yük oranda katıldığı devrimci durumda artık devrim olur, cepheyi o anda artık kurmaya gerek kalmaz.

Ancak bu gün Türkiye ve Kürdistan'da durum daha farklıdır. Faşist generaller cetasinin saldırıları sonucu gelecekte daha güçlü daha örgütlü bir saldırıyı hazırlamak amacıyla, "genel toparlama çizgisi"sinin hakim olması gereken bu dönemde milli kurtuluş cephesinin yada Türkiye'de faşizme karşı birleşik direniş cephesinin bir ihtiyacı olarak devrimci mücadeleye dayattığı söylenebilir mi? söylenemez. "Stolipin yıllarının" her iki ülkede gerek siyasi gerek toplumsal olarak kitlelerde yarattığı etkileme bu durumu engellemektedir. Ancak bu devrimci demokrat yurtsever siyasi hareketler arasında değişik nitelikte birliklerin yapılması anlamına gelemez. Tam terine bu zorunludur. Cephenin nedenleri olarak gösterilen ya da görülen nedenler bu tür birliklerin nedeni olmalıdır. Böyle birliklerle cephenin yaratacağı kitlelerin katılımının sağlandığı sömürgeci faşist diktatörlüğü karşı güçlü bir direniş hareketini sağlamak değil, "genel devrimci toparlanmaya" hizmet edecek ve daha sonrasını hedefleyen güçleri bir araya getirmeli, örgütlemeli, seferber etmelidir. Zira bugün oluşturulacak cephe güçlü bir direniş örgütlemeye olanaklarına ve koşullarına sahip degillerdir. Bu aşamada Kürdistan ve Türkiye koşullarına uygun ve devrimlerine yararlı birlik ancak böyle olur.

Bugün oluşturulacak birliklerin her çeşidi de önüne koyacağı ve başaracağı en büyük görevler devrimci demokrat hareketlerin gelecekteki mücadeleye güçlü ve örgütlü bir şekilde çıkmalarını sağlayacak biçimde genel toparlanmanın koşullarını birlikte yaratarak, gelecekteki saldırıya hazırlıklarını tamamlamalarını sağlamaktır. Bu süreç içerisinde cepheye öngelen örgütlenme biçimleri yaratmak mümkündür, ki bu örgütlenme gelecekte devrimci cephenin kendisini oluşturur.

Böylece Türkiye içinde Kürdistan için de, kavranılması gereken esas halka sorununa bağlı olarak, günümüz sı-

nıf ilişkilerine uygun olan "birlik" "ittifak" örgütlenmesinin hangisi olduğu sorudur. İçinde bulunduğumuz tarihi koşullar bütünü iyi kavranıldığında ve dikkate alındığında cephe değil, daha değişik nitelikteki kalıcı eylem birlikleri cepheye öngelenebilecek biçimdeki örgütlenmeler günümüz siyasal ilişkilerine uymakta, ülke devrimlerimize daha çok katkıda bulunarak onu daha üst aşamaya yükseltmektedirler. Yoksa özetliyerek söylersek, oluşturulacak cephe, yurtsever demokrat sınıf ve tabakaları içine alan ve harekete geçiren ve bu anlamda görevini yeterince yerine getiren kitlelerden teşekül, gerçek bir cephe değil, "öncüler"den oluşan "cephe" tehlikesini yaşamaktan kurtulmayacaktır.

Yoksa "gericilik yılları"nda partinin teorik ideolojik sorunları çözme ve yetkinleştirme, örgütsel faaliyete ağırlık vererek gerçek bir toparlanma sağlama görevini, cephe mi üstlenecek! Öyle görünüyor! Bizdeki "birlikçiler" bundan sonra atılması gereken "yollardan birkaçı değil, atılması gereken tek yol" derken, birlik olmadan önce ayrılıklar açık ve net olarak ortaya konulmalıdır. İlkesine duydukları korkuya genel birlik iyimserliği ve niyetinin arkasına gizlenerek, "ayrılıklar geçmişe özgüydü, ortaya konuldu, bugün birlik noktası konulmalıdır" biçiminde gerçeklere uymayan oldukça öznel ve çığ kafayla karşı çıkarken bunu amaçları. Bu yaklaşımın tutarsız bir perspektifin ürünü olduğunu belirtirken, sırf bahsedilen görevden dolayı cephenin kurulamayacağı çok açıktır. Çünkü, bu görev sınıf örgütlenmelerin görevidir. Ve bu anlayışlar, bugünkü duruma iyice bakıldığında, hala sınıf temelinden uzaklarda seyreden ve arayışlar içinde olan ülkelerimiz solunun durumuyla da dikkate alındığında Türkiye ve Kürdistan'ın tarihi koşullarına yabancı olmaktan kurtulamıyacaklardır.

Bu gün sorun kavranılması gerek esas halka meselesiyle bağlılık içinde de ele alınmak zorundadır. Kürdistan proletaryasının önündeki esas görev milli kurtuluş ve halk demokrasisi mücadelesinin bugünkü aşamasında sömürgeci faşist askeri diktatörlüğün saldırılarına karşı proleter devrimci direnişin ateşi için de çelikleşerek ve pişerek

gerçek proletarya partisinin inşa etmek, güdendirmek ve yetkinleştirmektir. Toz duman içinde unutulmuş, kitlelerde devrimci demokrat çevrelerde unutulmaya ve unutulmaya çalışılan bu noktadır. Kürdistan devriminin garantisi demek olan M-L parti inşa ve yetkinleştirme görevi, Kürdistan proletaryası ve komünistleri için ertelenmez görev olarak durmaktadır. Proletaryaya devrimcileri diğer görevleri bu yüce göreve ve devrime hizmet eder biçimde ele almak durumundadırlar. Bahar yağmuru altında biten mantarlar gibi her yerde boy veren "parti"ler "particik"lerin proletaryanın dünya görüşünü yansıtmak, proletarya partisi olmak bir yana, parti olma özelliğini taşımadıklarından bu gerçekten azakta durmalarından daha doğal bir şey olamaz. Ancak biz, proleter devrimciler, için oldukça zor ve güç koşullar içerisinde en yüce fedakarlıklar göstererek komünist mücadele anlayış ve araçlarını elden bırakmaksızın, Kürdistan'a taşınan proleter ideoloji ve siyasetin öneminin bilincinde olarak, proleter mevzide sebat ederek, her şeyi proletaryanın önderliğinde gelişecek devrime bağlamak hedefinden taviz vermek mümkün değildir. Ancak birlik ya da cephe sorununu bu ekseninde çözüme bağları. Bu da gerektiğinde cephe gerektiğinde diğer "birlik"ler alanında en olumlu doğru tavrı dışalamıyacaktır.

Kürdistan'da oluşturulacak "birlik" ya da cephe milli ve demokratik program temelinde oluşturulmasına rağmen, yukardaki açıklamaya da bağlı olarak, Kürdistan solunun bu günkü niteliğine de bağlı olarak, Ülkemiz halk kitlelerinde M-L'in etkinliğinin yüksek olmasına da, sosyalist yanını geliştirecek biçimde oluşturulmalıdır. Sosyalist devrimin önkoşullarını ve öngütlenmelerini süreç içinde oluşturmak, bu konudaki engelleri yoketmektedir.

Böyle bir cephenin Kürdistan devriminin temel düşmanları olan emperyalizmin, sosyal emperyalizmin, sömürgeciliğin, feodalizm ve komprador kapitalizmin hakimiyetini tamamen yok edip mezara gömecek bunun karşısında proletarya önderliğinde demokratik halk iktidarını inşa etme hedefi için örgütlenmesi, mücadele etmesi gerekir. Bunlardan her hangi birisine hizmet edecek

24 Ocak Kararları ve Bankerlerin İflası!

SON İFLASLAR ÜZERİNE.

Türk burjuva basınının son günlerde üzerinde en çok durdukları konuların başında "kastelli olayı" gelmektedir. "Terörizm" "anayasa tartışmaları" Orta doğudaki savaşlar ve umutları "futbol" bile Kastelli'nin iflasını manşetlerden indirmedir. Kastelli olayı hükümetin, beşli çetenin dalkavuk meclisinin ve tabii olarak tepedeki holdingerlerin hatta uluslararası emperyalist tekellerin günlerce gündemindeki madde oldu ve hala da olmaktadır.

Kastelli olayı gerçekten önemlidir. Sorun IMF ve Özalin göstermek istedikleri gibi "sonu selamete çıkan bir yol kazası değil" aksine "gidilen yolun bir felaketle bitmesidir. Cuntanın ekonomik politikasının iflasıdır. Şamata gürültü şaşkınlık Türk ekonomisinin çöküntüsündendir. Panik ve korku bundandır.

Generaller çetesi, iktidarı gaspederken, iki sorunun çözümünü gündeme almışlardır. Ekonomik ve siyasi bunalımı gidermek. Siyasi bunalımı gidermek ve yönetenleri yönetebilir duruma getirmek için, yönetilenlerin devrimci muhalefetini işkence terör ve katliamla sindirmek Kürdistan ve Türkiye halkının devrimci demokrat güçlerini yoketmek, egemen sınıflararası çatışmaları tali plana düzürerek devrimci güçler karşısında karşı-devrimci birliği sağlamlaştırmak amacını gütmüşlerdi. Bu sorunu da bütünüyle başarılı bir şekilde çözemedikleri açıktır. Devrimci mücadele darbe yemesine rağmen devam etmektedir. Generaller Terörizm adını verdikleri devrimci mücadelenin "asgari düzeyine inmiştir" derken, devrimci mücadelenin yok edilemediğini itiraf etmiş oluyorlar. Aynı şekilde egemen sınıflar arası çatışmaları da yok etme yerine gelecekte daha büyük çatışmalara gebe bir durgunluğa itmiştir. Generaller, egemen sınıfların iki kampının da desteğini almayı başaramayıp bir kampın sözcüsü durumuna gelmiş ve böylece fiili olarak diğer kesim ile mücadele başına geçmiş ve egemen sınıflar arası mücadelenin kızışması ortamını yaratmışlardır.

Çetenin iktidarı gaspetmesinin diğer bir gerekçesini

de ekonomik çöküntüyü göstermişlerdir. Daha önceki hükümetlerin basiretsizliğinden bahseden generallerin, farklı olarak "ekonomiyi kurtarmak" için ne gibi imkanları "tecrübe ve bilgileri" vardı ki, sorunun çözümünü gündeme almışlardı. Generallerin elindeki farklı olanak süngü ve zorbalıktır.

Sorunun özü şudur: Generaller çetesi, ekono sağlıklı bir yapıya kavuşturma sorunları yoktur. Onlar bundan da anlamazlar. Onların sorunu tekellerin içine düştükleri çıkmazdan kurtarmaktır. Vekellerin ihtiyaçlarına uygun olarak yeni siyasi ve ekonomik düzenlemeler yapmaktır.

Ekonomi politikanın kısa tarihçesi.

Türk ekonomisinin mimarı olarak lanse edilen Turgut Özal'ın ekonomi politikası "liberal" "serbest piyasa ekonomisi" politikası olarak sunuldu. Turgut Özal'ın politikasının ne oranda 'liberal' olduğu ayrı bir yazı konusudur.

Türkiye'de bugüne kadar hem liberal hem devletçi ekonomi politikası izlenmiştir. 1908-1923 yılları arasında ekonomide devletçi ekonomi politika izlenmiştir. Bu dönemde amaç devletin ekonomik ve siyasi otoritesi kullanılarak Türk burjuvazisinin palazlandırılmak ve rekabeti ortadan kaldırmaktır. 1923-1929 yılları arasında Liberal ekonomi politikası izlenmiştir. Bu dönemde, daha önceki yıllarda iç pazar da ki rekabet yok edilmiş bu nedenle rum Ermeni burjuvazisine karşı daha önce aldığı devlet desteği 1923-1929 yılları arasında kaldırılmış, Türk burjuvazisi devletin mudahalesinin olmadığı "hür teşebüs" çölüğü geliştirmiştir. Ne varki 1929 yıllarından dünya ölçüsünde kapitalist emperyalist sistemin içine düştüğü buhran Türk burjuvazisini derinden etkilemiştir. Türk burjuvazisi buhranın faturasını emekçi halka ödettirmek ve düştüğü buhrandan devletin desteğini alarak çıkmak için liberal politikadan devletçilik politikasına geçmiştir. "Hür teşebüs"ün kârı kendisine, zararı haktan alınan vergilerden devlet karşıliyordu. 1929-1950 yılları arasında uygulanan devletçilik politikası, siyasette kanlı bir diktatörlük, ekonomide işbirlikçi burjuva-

zinin alabildiğine palazlanması yanında halkın büyük bir sefalet yokluk karaborsacılık ve yıllar boyu "kıtlık" içinde yaşaması olmuştur. Bu "kıtlık" yıllarında halkın çektiği açılar ve yoksulluklar hala bugün hayatta olan o yılları yaşamış kuşakların hafızalarında canlıdır. Ama bu kıtlık yıllarında devletin koruyuculuğu ve desteği ile vurgunlar vuran büyük burjuvazi'de o yılların hasretini çekmektedir. Kapitalist emperyalizmin içine düştüğü ekonomik ve siyasi krizin 1950 den itibaren geçici çözüme ulaşması ve içerde de emekçi halkın "gırtlığının daha fazla sıkılması"na artık tahammül etmemesi iç pazarın daha fazla canlanması ve emperyalist burjuvazi ile "özgür birleşmesini" daha "hür" bir ortamda tamamlamak için devletçilik politikasından tekrar liberal ekonomi politikaya geçilmiştir. 1950'lerden sonra DP'nin önderliğinde uygulanan liberal ekonomi politika ekonominin bütün sektörlerinde birleşen kapitalizmin enine ve boyuna bir gelişme görülmüştür. Tekellerin hızla serpilip geliştiği, tekellerin ve tekel dışı ekonomi birimlerinin kıyasıya çatıştığı, orta ve küçük burjuvazinin hızla iflaslara sürüklendiği bir dönem olmuştur. Yine 1960 a kadar süren bu dönemde siyasette olduğu kadar ekonomide de Türk burjuvazisi, emperyalist tekellerle, emperyalist devletlerle daha da bütünleşmiş, emperyalist sistemin ayrılmaz bir parçası bir halkası durumu gelmiştir. "Truman' Doktrini" adı altında emperyalist tekellerin ekonomik ve siyasi desteğini alan işbirlikçi Türk burjuvazisi tekel dışı burjuvaziye orta ve küçük burjuvaziye ekonomik ve siyasi hayattan uzaklaştırmaya çalıştı. İşçi ve emekçi halkın "eli para gördü" ancak paranın alım gücü düştüğü ve enflasyon hızla yükseldiği için işçi ve emekçi halk mutlak yoksulluktan kıvranmaya devam etti. İşte bu şartlarda tekel dışı burjuvazi orta burjuvazinin önemli etkinliğinde 60 darbesi yapıldı. 60 ve 80 yılları arası "karma ekonomi" dedikleri liberal ve devletçi ekonomi politikasının yan yana yürütüldüğü bir dönem oldu. Bu dönemde devletçilik veya başka bir deyimle devletin ekonomik hayata mudahalesinin yansıması

şu şekilde olmuştur.Devlet iç pazarı teknelci burjuvazi lehine düzenliyecek,Türk burjuvazini yabancı rekabete karşı hem mali destek hem de gümrükleri yükseltmek sureti ile koruyacak "özel sektörün yapamadığı" veya kar azlığı nedeniyle yapmak istemediği fakat özel sektör için zorunlu olan yatırımları devlet yapacak,altyapı yatırımları enerji demir çelik vb. yatırımları devlet yapacak. 60-80 arasındaki devletçilik politikası,devletin ekonomik olarak güçlenmesi yerine özel sektörün güçlenmesine hizmet etti. Tekeller,hakim olamadıkları alanlara da hakim oldular.Ticaret sanayi madencilik,bankacılık giderek belirli ellerde birleşti ve mantar gibi holdingler türedi.Holdingler devletin desteği ve koruyuculuğu altında ekonomik hayatın mutlak hakimi oldular.1970'de tekellerin giderek bütünleştiği kapitalist emperyalist sistemin içine düştüğü ekonomik buhran Türkiye'de yankısını hemen buldu.Türk tekelleri ekonomideki mutlak hakimiyetlerini siyasi alanda gerçekleştirmek için,tekel dışı burjuvazinin de ektisini taşıyan 1960'da gerçekleştirilen anayasa dahil bütün yasal düzenlemeleri siyasi idari ve ekonomik düzenlemeleri bir engel olarak görmüş ve bunları bertaraf etmenin yollarını aramıştı.12 Mart askeri darbesi tekkelerin bu isteklerini nisbi ölçülerde yerine getirdi.İsede,tekeller bütünyle hedefine ulaşamadılar.İşte 12 Eylül sömürgeci faşist cuntanın iktidara el koymasının nedenlerinden biri de bu hedeflere varmaktır.Tekelleri: ekonomik krizden kurtarmak,gelişen Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci mücadelesini bastırmak tekellerin ekonomik ve siyasi alanda otoritelerini mutlak şekilde sağlamaktır.

24 Ocak kararları ve Temuz bankacılığı.

1980'e girerken Türk ekonomisi büyük bir buhran için de idi.Bütün girdilerini enerjisini hammadelerini döviz karşılığı ithalat yoluyla karşılayan tekeller gerekli döviz bulamıyor ve bu nedenle gerekli hammadeyi temin edemiyordu.TL. yabancı paralar karşısındaki değeri resmi olarak tespit edilen değerden daha düşük olduğu için döviz resmi yollarla girdi çıktı yapmıyor aksine "karabor-

sa" da gerçek değeri üzerinde işlem gördüğü için "tahta kalma merkez bankası"nda birikiyordu. 24 Ocak kararları ile TL. yabancı paralar karşısında serbest bırakıldı ve TL. sürekli değer kaybetti.Böylece tekellerin ihtiyaç duydukları döviz temin edilmeye çalışıldı. Metanın değer ölçüsü olan paranın serbest bırakılmasının en önemli etkisi,yaşam için temel ihtiyaç maddelerinin de Türkiye'deki fiatlarının dünya piyasalarında fiyatlarla eşitlenmesidir ki bu da TL. değer kaybetmesi aranında meta fiatlarının artması demektir.Meta fiatları dünya piyasasındaki fiatlarla eşitlenmesi karşılığında işgücü fiatlarının dünya piyasasının fiatlarıyla eşitlenmesini önlemek için cunta aracılığıyla kitleler üzerinde terör estirildi,katliam işkenceler yapıldı yapılıyor,işçi sınıfının kazanılmış hakları gasp edildi.

Fiat anarşisi ve enflasyon oranı bankaların verdikleri faiz oranlarından yüksek olduğu için tekeller ihtiyaç duydukları parayı topluyorlardı.Çünkü tasarruflar bankalarda toplanma yerine,hatta bankalardan da çekilerek ticarete,menkul ve gayri menkullere yatırılıyordu.Bu noktada bankerler araya girerek yüksek faizle para toplamaya ve tekellerin ihtiyacı olan kredileri de yüksek faizle karşılamaya başladılar.Sanayi şirketlerinin sermaye ihtiyacını gidermek için tahvil hisse senetlerini pazarladılar.Bankalar devre dışı kalıyordu.İşte bu nedenle Temmuz bankacılığı başlatıldı ve bankaların yüksek faizle para toplamaları ve bankerleri sindirme kavgası başladı.

24 Ocak kararları ile devlet tekelleri yeniden tasnife tabi tutarak "Türk ekonomisi için vazgeçilmez firmalar" olarak adlandırdığı bir avuç holdinge kredi kolaylıkları mali destek,ithal kolaylığı teşvik belgeleri ile desteklerken bunların dışına kalanların iflasını hazırlamıştır.Devlet elindeki döviz imkanlarıyla bütün tekellerin ihtiyaçlarını karşıyamaz olmuştu.Dış ticaret açığı sürekli büyüyordu.Devlet ihracat yapabilecek holdingleri "Türk ekonomisi için vazgeçilmez firmalar kategorisi" dahil ederek her türlü destek sağladı.ihracat yapabilecek firmalar ise ancak emperyalist tekellerle

en fazla iç içe geçmiş firmalar olduğu aşıkardır. Aksi halde Türk firmalarının emperyalist tekellerle rekabet içinde,onların pazarlarını kapması düşünülemez. Böylece 24 Ocak kararları ile "dışa açılma" adı altında bir avuç holdingin emperyalist tekellerle daha da iç içe geçme ve işbirliğini "ulusal pazarlar dışına taşıma" olgusu gerçekleştirilmesi istenmiştir.Bu doğrultuda Türk holdingleri emperyalistlerle bütünleşme ve işbirliği içinde önemli adımlar atmışlardır.Özellikle inşaat tekstil,nisbeten dayanıklı tüketim malları üreten holdingler "dışa açılma" ve "ihracat seferberliği"nin başını çekmişlerdir.Emperyalist tekellerle işbirliği imkanını bulamayan veya bu işbirliğini ileri boyutlara ve iç pazarın dışına taşıramayan firmalar,iflas etmiş veya etmekte dirler.Çünkü bu firmalar devletin mali destek görmesi bir yana büyük holdinglerin rekabeti karşısında kredi faizlerinin yükselmesi ve kredi bulamamaları,hammade fiatlarının yükselmesi sıkışıp kaldıkları iç pazarın emme kapasitesinin daralması ve durgunlaşması tekel dışı burjuvaziyi iflasa götürmektedir. İşte 24 Ocak kararları ile güdülen amaç ekonomik krizden tekellere düşen payın tekel dışı kesimlere aktarmak ve işbirlikçi tekelleri kurtarmaktır.IMF ile çocuğu T.Özal'ın "ihracat seferberliği" ihracat yapan ve ya "kurtulma çabası içinde olan ve kurtulma gücünde olan firmalara devlet desteği"nin sağlanması anlamı budur.(T.Özal'ın istifası sırasında söylediği bu sözleri,görevde başlarken yeni maliye bakanı A.B.Kafaoglu'da tekrarlamıştır.)

BANKERLER VE İFLASLARI.

Banker Kastelli'nin iflası "faiz rekabetine dayanmadı iflas etti" şeklinde yüzeysel bir bakış açısı ile geçiştirilemeyecek kadar önemli bir olaydır.Bankerlik olayları Türkiye ekonomisinin düzeyini ve niteliğini yansıtan önemli olaylardır.Bankerlerin ardı ardına iflas etmeleri kadar hızla zirveye tırmanmaları da önemlidir.

Bankerlerin temel işlevi para ticareti yapmaktır.Türkiye'de bankerlerin tarihi T.C. kuruluşundan daha da eskilere 19.yy.ortalarına uza-

nır. Ne varki, 70'li yıllarda mantar gibi çoğalıp son yıllarda da ekonominin önemli bir ögesi haline gelmeleri, para ticaretinin vardığı aşama ve aldığı biçimleri gösteriyor. Para ticaretinin tarihi de T.C.nin hatta bankerlerin tarihinden daha eskidir. Metalenin değer ölçüsü ve dolaşım aracı olan para, kapitalist gelişmenin belirli evresinde kendisi de metalden bağımsız olarak meta haline gelir ve her metanın ticareti olacağı gibi meta haline gelen paranın da ticareti olur. Ancak para ticareti bir değer yaratmamakta ve ekonomik çürümüşlüğü ölçüdüdür. En doğru bir deyimle asalaklıktır tefecilik. Ne var ki, kapitalist ekonominin üzerinde inşa edildiği tefecilik ilkel tefecilikten oldukça farklıdır. En belirgin farklılık ilkel tefecilikte, ticaretini yaptığı paranın sahibi tefecinin kendisidir. En yaygın şekliyle faizine kendi parasını borç vermektir. Ancak günümüzdeki kapitalist tefecilik para sahipliği ile tefecinin birbirinden ayrılmasıdır. Kapitalizmde bu kadarlıkla da kalınmaz. Kapitalizmde, para sahipliği, para ticaretini yapanlardan, para ticaretini yapanları da parayı üretken sermayeye dönüştürenlerden, para sahipliğini sermayeyi yönetenlerden ayırır. Bu ayrılma, paranın sermayeye dönüştürülmesi ve sermayenin merkezileşmesi sürecinin bir gereğidir, aynı zamanda bu süreci hızlandıran bir olgudur. Bu ayrılma ileri boyutlara vardığı zaman para sahiplerinin değil, parayı ellinde bulunduran bir avuç tefecinin hakimiyetini doğurur. İşte Türk ekonomisinin bugün vardığı nokta budur.

Bu gelişmeyi kısaca ele alalım.

Bilindiği gibi bu gün Türk ekonomisinin tepesinde bulunan holdingler 15 yıl öncesine kadar tamamen birer aile şirketleri idi. Şirketlerinin sermayesi Baba Koç'un peynircilikten Baba Sabancı'nın hamalıcılıktan (!!!) kazandıkları, kendilerine ait sermaye idi. Ne varki, kar ve büyüme hırsı, yeni yatırım ve imkanları ve yeni kar alanlarını açmalarını günedeme getiriyordu. Büyüyenler daha da büyümek istiyor, ekonominin her alanına girmek istiyorlardı. "hamalıcılıktan, bakıcılıktan (!) kazanılan sermaye yetmeyince yeni ortaklar aradılar. Yerli ve yabancı ortaklarla birlikte daha da

palazlandılar. Ama yine sermaye ortakların kendisine aitti. Böylece "sayılı aile"ler sayılı şirketlerde biraraya gelerek, küçük işletmeleride yuttular dahada büyüdüler. Dahada devleşmek istiyorlardı. Bankalardan kredi aldılar, devletten destek ve koruyuculuk gördüler ihracat ve ihtalatı tekellerine aldılar. Bankalar sanayici ve tüccara kredi sağlamak için mevduat toplama kampanyaları açtılar, özel ikramiye, apartman araba ikramiye çekilişlerine başladılar. Ancak Bankalar yinede talep edilen krediyi toplıyamıyorlardı. Yabancı tefecilere başvurdular, buda yetmedi. Hem yerli ve yabancı bankalardan aldığı krediyi ödemek hem de daha da devleşmek için "ulusal zenginliğin hepsini" kendi ellerinde toplamak için yeni çareler aradılar. Halka açılma adı altında tahvil ve hisse senedi çıkarmaya başladılar. İşte bu noktada bankerler devreye girdi.

Bankerler holdinglerle tasarruf sahipleri arasında aracılık yaparlar. Holdingler ihtiyaç duydukları "taze sermaye"yi bulmak ve tasarruf sahiplerinin elindeki parayı çekmek için, tahvil ve hisse senedi çıkarırlar. Kanuna göre tahvil ve hisse senedini pazarlayan bankalardır ve bankalar bu pazarlama için komisyon alırlar. Ancak holdingler hem mevduat toplamak hem kolay finansman kaynağı yaratmak hem de sözkonusu tahvil ve hisse senetlerinin komisyonunun "aile dışına çıkmaması" için kendi bankalarını kurmuşlardır. Bu gün her büyük holdingin bir bankası var. Holdingler çıkardığı tahvilleri bankası aracılığı ile gerçek değerinden daha aşağı (bazan yüzde yüze varan) bir fiatla nakit para karşılığı bankerlere devrederler. Bankerde bu tahvil ve hisse senetlerini halka satar, tahvili alan, vade sonunda holdingden ana alacağı ile birlikte faizini alır. Ancak sermayesinden ödemek istemiyen veya nakit para sıkıntısı çeken şirketler eski borçlarını ödemek için yeniden borçlanmakta yeniden tahvil çıkarmaktadır. Ancak Kastelli tefeciliğe kazandırdığı sistemle, tahvilleri satın alan dolayısı ile tahvil sahibi holdingden alacaklı olan tasarruf sahibi adına holding'den alacaklı olmakta, vadesi geldiğinde holdingde tahvil sahipleri adına ana para ve faizlerini almakta, diğer taraftan holding adına tahvil-

leri satın alan alacaklılara karşı borçlu duruma gelmekte vadesi geldiğinde alacaklılar tahvilleri iade ederek ana para ve faizlerini bankerden almaktadırlar. Bu sistem tefeciye kilit duruma getirmekte aracılık rolünü pekiştirmektedir.

1977'den sonra bankerler yalnızca tahvil ve hisse senedi pazarlayan değil, yani yalnızca holdinglerin "nam ve hesabına" tahvil pazarlayıp komisyon alan kuruluşlar olmaktan çıkıp kendi "nam ve hesabına" para toplamaya başladılar. Topladıkları paraları sıkıntı içinde olan sanayi kuruluşlarına yüksek faiz karşılığında kredi olarak verdiler. Böylece borsa bankerleri çoğu piyasaya bankerlerine dönüştü. Bu durumlarıyla bankerler, bankaların temel işlevini üstlendiler. Verdikleri yüksek faizle tasarrufların çoğunu kendilerine çektiler. Hatta daha önce parasını bankaya yatıranlar banka hesabını kapatarak bankerlere yatırdılar. Ticarette sanayide zanaatçılıkta hızla iflase giden küçük ve orta burjuvazi iyice batmadan varını yoğunu satarak parasını daha yüksek faiz vad eden bankere yatırdılar. Çünkü faiz, herhangi bir iş veya gayrimenkul gelirinden daha yüksekti. Arabasını satan, dairesini, dükkanını, bileziğini satan, emekli ikramiyesi alan herkes bankere koştu. Para ticareti öyle bir hal aldı ki, bütün toplumsal zenginlik bankalara özellikle bankerlere akmaya başladı. Tabii ki, banka ve bankerlere akan bu zenginlik son olarak holdinglerin elinde merkezileşiyor. Bu durumda bankalar rahatsız olmaya başladılar. Çünkü daha önce çok düşük faizle mevduat toplıyarak çok yüksek faizle sanayicilere tüccarlara kredi veren ve bu şekilde büyük vurgunlar vuran bankaları, halkın elindeki tasarrufları toplıyamaz oldu. Bankerlerle daha rahat rekabet etmek için "Temuz kararları" ile faizler serbest bırakıldı. Faizlerin serbest bırakılması ile bankalar arasında da rekabet kızıştı. Bankalar birbirleriyle rekabet ederek durumlarının sarsılmasını önlemek, faiz yarışını belli sınırlar içinde tutmak için bankalar arasında "centilmenlik antlaşması" imzalandı.

Ne var ki küçük bankalar bu anlaşma ile yok edilmek isteniyordu. Çünkü tasarruflar ya büyük bankalara ya da da-

ha yüksek faiz veren bankerlere gidiyordu. Bu nedenle küçük bankalar büyük bankalarla bankerler arasında sıkışıp kalmışlardı. Bu durumdan kurtulup vurgundan pay alabilmeleri için banker metodunu benimsemeleri gerekiyordu, öyle de yaptılar. Beş büyük bankanın dışında kalan bankalar "Centilmenlik anlaşması"na uyum yaparak yüksek faiz politikasını benimsediler.

Banka banker rekabeti faiz yarışı ile de kalmadı. Bir taraftan bankerler mal varlıklarını kaynak göstererek, tahvil çıkarırken buna karşılık bankalar tahvil işlevini gören mevduat sertifikasını çıkardılar. Bankaların mevduat sertifikasını pazarlayanlar yine bankerler oldu. Özellikle bankalar büyük bankalara karşı işbirliği yaptılar.

Kendi "çöplüğünde" yeni yetmelerin boy göstermesinden rahatsız olan büyük holdingler ve bankalar siyasi mekanizmalarını harekete geçirdiler. Yeni yetme bankerler ve küçük bankalara karşı bir önlem aldılar. Sermaye piyasası kanununu çıkardılar. Bu kanuna göre bankerler, bankaların başlıca işi olan taşarfuları "kendi nam ve hesabına" topluyamayacaklar. Böylece para toplama işi eskiden olduğu gibi yalnızca bankaların tekeline bırakıldı. Bu bankaların serbest piyasa da rekabet sonucu kazandıkları bir mevzi değil, kanun ile aldıkları bir imtiyazdır. Zaten Türkiye'de tekel kanunu imtiyazlar ile kurulmuştur. Zanedildiği veya söylendiği gibi herkes kanun karşısında tekellerle eşit değil.

Sermaye piyasası kanunu ikinci olarak mevduat sertifikasının bankerler eliyle pazarlanmasını yasaklanmıştır. Bununla güdülen amaç, küçük bankalarda banker işbirliğini kırmak, küçük bankaları büyük bankalara teslim olmaya zorlamaktır. Çünkü bankerlerin pazarladığı mevduat sertifikası küçük bankalara aittir. Örneğin Kastelli Hisarbank ile İstanbulbankasının çıkardığı mevduat sertifikalarının hepsini pazarlamıştır. Büyük bankalar ise, kendi mevduat sertifikalarını her tarafa köylere kadar bile dal budak salmış şubeleri acentaları aracılığıyla pazarlayabilmektedir. Bu nedenle, sermaye piyasası bu konuda küçük banka ile banker ilişkisini kopararak büyük bankalara teslim olmalarını amaçlamıştır.

Daha önce alınmış bir hükümet kararıyla bankaların şube açmaları imkansızlaştırılmıştı ki, bu karar küçük bankaların her tarafta şubesi olan büyük bankaları karşılarında gelişme imkanlarını kısıtlamıştır.

Sermaye piyasası Kanunu, yeni bankerlerin doğuşunu sıkı kayıtlara bağlamış ve bankerleri "tahvil ihraç eden ve hisse senedi çıkaran kuruluşların yardımcı kuruluşu" olarak anmaktadır. Böylece bankerler büyük tekelin sadece bağımlısı ve "yardımcısı" olabilir. Sermaye piyasası kanunu bankerlerin "tahvil hisse senedi hazine bonoları" alım satımında aracılık dışındaki başka bir iş yapamayacaklarını belirtmekte ve "bunlar dışında kalan kıymetli evrak alım satımında aracılık" işini "munhasıran bankalara aittir" demektedir.

Büyük bankaların ve Holdinglerin istekleri doğrultusunda cuntanın çıkardığı sermaye piyasası kanunu ve benzeri düzenlemeler sonucu, tekelin önünde oluşan engeller yavaş yavaş çökmeye başladı. Rekabet "serbest rekabet" koşullarında sürmediği için yeni yetmeler çabucak silindiler. Bankerler adı ardına iflas bayrağını çekti ve en son da en büyükleri Kastelli teslim oldu.

Banker Kastelli'nin batmasının ana sebeplerinden biri faiz yarışı diğeri de alacakları tahsil edemeyişi ve bankaların ekonomik ve idari saldırısıdır. Bankerin kredi verdiği sanayici, pazarın emme kapasitesinin düşmesi veya piyasanın ölmesi nedeniyle ürettiğini pazarlayamaması pazarlayabildiğini tahsil edememesi nedeniyle bankerlere olan borcunu ödeyemiyor, veya tahvillerin karşılığını bulamıyordu. Bu nedenle yeni kredi alma veya A.Ş. ise yeni tahvil çıkarma zorunda kalıyor, eski borcunu yeni borçlanmalarla ödeme durumunda kalıyordu. Bu duruma düşen bir sanayiye verilen kredi de riski fazla olduğu için kredinin faizi de riske orantılı olarak artıyor. Giderek ödemede aciz duruma düşen sanayici ya daha büyük bir holdinge teslim olur ya da teslim bayrağını çekmeye iflas bayrağını çektirirler. Böyle durumlarda alacağını tahsil edemeyen bankerden ardından iflas bayrağını çekmek zorunda kalır. Çünkü alacağını alamayan bankerler borçlarını ödemekte zorluk çektiği gibi kâfi

olan komisyon da azalır. Tahvilini hisse senedini mevduat sertifikasını pazarladığı bir kuruluş mali sıkıntı içine düşer, faiz dağıtmazsa, bu kuruluşların bankerler aracılığıyla pazarladığı kıymetli evrakı sürekli değer kaybeder, hatta pazarlananlar bile iade edilmeye başlanır. Oy-sar-borsa bankerleri ne kadar kıymetli evrak pazarlar, o kadar palazlanırlar. İşte banker Kastelli'nin batış nedenleri bunlardır. Bir taraftan vadesi gelen alacaklarını tahsil edemezken, diğer taraftan, 1978 de hisse senedi piyasası, 1981'de de tahvil piyasası durgunlaştığı için palazlanması büyümesi durdu. Vadesi gelen borçları çoğaldı, ancak bunları karşılayacak aktifi bulamadılar. Bankerlerin ardı ardına iflasları, iflasları dahada hızlandırdı kalanların da aynı yola girmesini hızlandırdı.

İflas eden sanayici tüccar için herşey bitmiş yıkılmış yokolmuş, ancak sistem ve sistemin başındakiler için herşey daha iyi güzel ve güçlü olmuştur. İflas eden bir sanayici için fabrikası bir banker için çekip çevirdiği para yanıp kül olmuştur. Ancak gerçekten ne fabrika ne de para yanıp kül olmuştur, herşey yerinde duruyor, ancak sahipliği değişmiştir. Güney sanayi iflas ediyor, ama Güney sanayi ölmüyor, sadece Sapmaz ailesinin hakimiyeti ölüyor, güney Sanayi Yapı Kredi ile İş Bankasının hakimiyetine giriyor. Kastelli iflas etti, Cevher Özden'in hakimiyeti öldü, yerine Çavuşoğlu-Kozanoğlu'nun Hisarbank hakimiyeti geçti. Bu anlamıyla T. Özal'ın ve Cuntanın ekonomik politikasını "ölür ölür kalan sağlar bizindir" sözleriyle ilkeleştirmek eksiktir. Olsa olsa "ölen ölsün, mirasları sağ kalan bizlerindir" denebilir.

Bu gün Türkiye ekonomisi beş büyük bankanın hakimiyetine daha çok girmiştir. Her yıl yayınlanan dünyanın 150 büyük bankası içinde yer alan T.C. Ziraat Bankası, İş Bankası ile birlikte bu sene Akbank'ta yer almış, böylece en büyük üç Türkiye bankası dünyanın sayılı bankaları arasında giderek ön sıralar doğru tırmanmaktadır.

Türk bankaları artık ne salt aracı ne salt para ticareti yapan kuruluşlardır. Bankalar aynı zamanda sanayici kuruluşlar durumuna gelmişlerdir. Böylece banka sermayesi ile sanayi sermayesi daha çok iç içe geçmektedir.

1) çeşitli şekillerde gerçekleştirmektedir. Örneğin İş Bankası veya Etibank gibi doğrudan anayi yatırımları yapıldığı gibi kurulmuş sanayi kuruluşlarına ortaklık yoluyla da aya satın alma yoluyla da; sanayici durumuna gelmişlerdir. Bunun dışında özellikle son yıllarda sanayicilere verildiği krediler yoluyla sanayi kuruluşları üzerinde denetim sağlamakta bu kuruluşları bir yan kuruluş durumuna getirmektedir, veya sanayici ve tüccar birlikleri kendileri bankalarını kurmaktadır. Kendi yapısını korumak isteyen aile kuruluşları yabancı ortaklık

ti" altına alınıyor. Kendisinden büyüklerin koruyuculuğundan rahatsız olan Sapmaz ailesi kendilerine "dar gününde" yardım etmeyen devlete yaptığı "iyilikleri"(!) sayıp döktükten sonra, "bu devlet kimin devleti, Holdingi Hava Kuvvetlerine mi bağlı yalım?" diyor. Evek kimin devleti? Sapmaz ailesi yalnız kendi devleti olmasını istiyor, ama onlar dışında da işbirlikçi tekelçiler var onları da düşünmek gerek! Çünkü bu devlet aralarında soygunu paylaşmakta rekabet de olsa, soygunda ortak olan tekelçilerin devletidir.

Sayıları sınırlı işbirlikçi tekelci birlikler tekel dışı burjuvaziye, orta ve küçük burjuvaziye teslim alma, iflas ettirme "kıstırma" "öldürme" gerekirse "komünistlik, bölücülük, Kürtçülük, Ermenicilik, Rumculuk"(!) suçlamalarıyla saf dışı etmekte, sermaye ve üretim araçlarını giderek daha çok tekeline geçirmektedir. Bu sermayenin merkezileşmesi mülkiyetin bir avuç tekelin eline geçmesi demektir. Oysa üretim toplumsallaşıyor. İşte kapitalizmin temel çelişkisi budur. Üretim her zamankinden daha

istemediğinde kendilerinden bağımsız bankaların hakimiyetlerine girmek istemediklerinden genellikle holdinglerine bağlı bankalar kurmuşlardır. Bu nedenle büyük holdinglerin kendi bankaları vardır. Güney Sanayiinde içinde olduğu Sapmaz Holding'in iflas durumuna gelmesi üzerine Ahmet Sapmaz "En büyük hatamız bir banka kurmamış olmamızdır" derken bu gerçeği dile getirmektedir. Güney Sanayiye "kur tarılması" için hükümet bankaları avını gösteriyor ve Güney sanayi işbankası ve Yapı Kredi Bankasının "vesaye-

Son günlerde ihtisas bankacılığında bahsediliyor. Yani her banka bir alanda uzmanlaşmalıdır. Örneğin biri ihracat ihracat, biri turizm, biri sanayi biri ticaret, biri inşaat vb. alanlarında uzmanlaşmalıdır. Bunun anlamı ekonomik bölümlünün gelişmesine, ekonomideki uzmanlaşmaya uygun olarak bankaları da örgütlemek, her birine belli bir pazar, soygun alanı ayırmak, böylece pazar kapma kavgasını bir çöplükte birden fazla horozun kapışması önlenmek istenmiştir.

çok toplumsallaşırken, üretim araçları üzerindeki mülkiyet her zamankinden daha çok özel mülkiyet halinde tekelin eline geçiyor. Bu gelişki ancak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kaldırılıp üretime uygun olarak toplumsallaşması ile giderilir. Bu da ancak, mülk sahibi sınıfları mülklerinden zorla arındıran bir devrim ile gerçekleştirilebilir. Sosyalist toplumda mümkündür.

YAZIŞMA ADRESİ: Postfach 2641
NAVNİŞAN 2300 Kiel 1 W.Deuschland

Konto Numarası : 11300 9500 Brodesholmer Sparkasse 23.Kiel
Bankleitzahl: 210512275

V.i.s.P: W. Prinz lange Str.60 58.Hagen

Türkiye ve Kürdistan'ın yakın tarihinde Lozan anlaşması olayını bilmeyen ya da duymayan yoktur. 24 Temmuz 1923'te, araya giren kesilmelere rağmen altı aylık oturma kararları sonucunda Orta-Doğu'nun yukarı bölgesi, Türkiye ve Kürdistan'ın sınırları ve statüsü son şeklini alarak karara bağlandı.

Yeniden paylaşımı tamamlanmayan dünyanın Orta-Doğu halkasında, bir dizi ve karmaşık mücadeleler sonucu, paylaşım süreci, o dönemde neticelendi. Emperyalistler yeni bir paylaşım savaşından çıkmalarına rağmen, bölgeyi, gerek kendi aralarındaki ilişkiler ve çelişkiler sonucu, gerekse bölgedeki ülke ve güçlerle ilişki ve mücadeleleri sonucu, savaş sonrası paylaşarak, denetim altına alarak savaştan çıkmadılar. Bölgenin haritasına son şekil Lozan'da verildi. Arada geçen yıllarda halklar yine savaş yıllarını yaşadılar, ülkelerine yönelen emperyalist işgale karşı baş kaldırdılar. Toplum sal değişiklikler oldukça ani ve hızlı değiştiği bu süreç Lozan'a bağlanınca ve orada bir anlamıyla noktalanınca halklara dayatılan esas olarak olumsuz tablo ulusların ilişkiler tarihine geçiyordu.

Bölgenin haritası Lozan'da çizildi, dedik. Evet, o tarihte Kerkük ve Musul'da dahil olduğu Güney Kürdistan'ın önemli bir parçasının konumu ilk planda gelecekteki ilişkilere bırakıldı. İngilizlerin işgalinde olan bu Kürdistan'ın parçasının kimin payında kalacağı belirlenemedi. Kemalist iktidar bu parçayı da kendi devlet sınırlarına almaya çalıştı. Ancak daha sonraları, 1928'de karara bağlanarak, Güney Kürdistan'ın bu gün bilinen bölümü İngilizlerin elinde kaldı. Bilindiği üzere ülkemizin bu parçası İngiliz emperyalizminin bir sömürgesi olarak ikinci dünya savaşı sonlarına kadar kaldı. Daha sonra İngiliz emperyalizminin çekilmesiyle emperyalizme bağımlı Arap hakim sınıflarının saldırı, katliam ve talanlarının eksilmediği sömürgeciliğin denetimine geçti.

Kürdistan'ın dört parça halinde bölünerek uluslararası ilişkilerde resmileşmesi, bugünkü halini alışı da böylelikle Lozan'da gerçekleşmiş olmaktadır. Lozan Türkiye ve Kürdistan'ın savaş

LOZAN'IN HÜKMÜ BOZULACAK MI?

sonrası on yıllık sürecinin önemli özelliklerini yansıtmaktadır. Ya da Lozan anıldığında, bu süreç ister istemez gözler önüne gelmektedir. Bir sürecin noktalanıp başka bir dönemin başlangıcını da ifade etmektedir.

Kürdistan, Osmanlı ve Safevi imparatorluklarının feodal sömürgeci boyunduruğu altındayken, 4 parçaya bölünmektedir. Bir parçasını Fransız, diğer parçasını İngiliz emperyalizmi halkalara bağımsızlık diye yutturulmaya çalışılan "manda" statüsü adı altında kolonileştirir. Diğer iki parça eski sahiplerin mirasçılarında kalır. Türkiye açısından da durum yenidir. Emperyalist sistem içerisinde kalmayı başaran Kemalist burjuvazi, halkların emperyalizme ve işgale karşı gelişen milli mücadelenin önüne geçip köylülerin toprak taleplerini bastırıp Türkiye emekçilerinin demokrasi mücadelesini kanla boğup, gün geçtikçe emperyalizmde bağlarını derinleştiren bir Türkiye yolunu açtı.

Devrimciler genelde böylece bir tarihi dönüm noktaları, ya da önemli noktaları tarihi bağlantılarıyla diyalektik yöntemle materyalist dünya görüşü perspektifinde incelemek durumundadırlar. Biz, Kürdistanlı marksistler de, bu dönemi tarihi bağlantıları içinde, olaya yol açan koşulları, yön veren nedenleri, gelişimi ve sonrasıyla değerlendirmek zorundayız.

Günümüzde ABD emperyalistlerinin ve onun saldırgan askeri paktı NATO'nun Lozan'da çizilen Kürdistan'ı parçalayan sınırları değiştirmeye, Ortadoğu halklarının tümünün kaderine yönelik gizli plânlara ortaya çıkarken, direkt müdahale ve saldırı ordusu çevik kuvvetlerin bu amaçla ülkemize yerleştirilmesi de; konuyu yakından düşünmeye götürmektedir. Bölgede emperyalizme darbe vuracak Milli Kurtuluş ve Sosyalizm güçlerini ani ve kesin bastırmak; ABD'nin hegemonya çıkarlarını fazlasıyla yerine getirmek amacıyla yeni mevzilerin kazanılması demek olan bu provakasyon ve komplolarda göz önüne alınırsa, günümüzde ki gelişmelerle ilişkili olarak sorun açıklanmak durumundadır.

Kürdistan üzerinde Osman-

lı despotizminin boyunduruğunun yerini emperyalizme bağımlı T.C'nin sömürgeciliğine bırakılması süreci de böylece açıklanmış olacaktır.

Birinci paylaşım savaşı tamamlanmasında rağmen dünyada henüz belli bir emperyalist devletin yada finans kapitalin yeniden paylaşım eğemenliğine girmeyen ülkeler vardı. Türkiye, Kürdistan, Çin bu ülkelerdendir. Böyle olması esas olarak bahsedilen ülkelerin tarihi konumlarına çatışan güçlerine bağlı olmakla beraber dünya düzeyinde süren bir dizi temel sosyal mücadeleye de bağlıydı. Bu durumu Lenin görmekte, Türkiye ve Mezopotamya'nın paylaşılmasının dünya savaşının ertesine kaldığını belirttikten sonra, emperyalistlerin bu ülkeleri paylaşma mücadelesinde yeni bir dalışmayı, savaşı göze alamayacaklarını belirler. Bunu en başta emperyalist büyük devletlerin savaştan yeni yorgun çıkmaları olmak kaydıyla, dünyanın o günkü durumuna bağlıdır.

Emperyalistlerin kendileri arasında, proletarya ile burjuvazi arasında, emperyalizmle ezilen halklar arasında da, genelde kapitalizmin güçleri ile sosyalizmin güçleri arasında kıyasıya süren ve doruğa varan temel mücadelenin bütünü ve bileşkesi için de Osmanlı imparatorluğu diğer dünyadan ayrı olarak paylaşım alanı olma yanını halâ devam ettirir.

O dönemde Osmanlı imparatorluğu da emperyalizm aşamasına varan kapitalizme hizmet sunacak devlet ve iktidar olanaklarını yitirmiş bulunmakta, yıkılmış, yokolmuş sayılmaktaydı.

Bu temelde emperyalistler Kürdistan'da içine alacak şekilde paylaşım plânlarını kendi aralarında anlaşarak tespit ettiler. Pratiğe dökülürken bu plânlar halkların milli direnişiyle karşılaştı. Çeşitli milliyetlerden Türkiye ve Kürdistan halklarının Maraş, Urfa, Antep, Aydın, Denizli, Adana, Balıkesir'de gösterdikleri direnişler bunun ifadesiydi.

Hedefledikleri biçimde işler yürümeyince, dünyanın o günkü koşullarını ve Türkiye de halkların milli ve demokratik direnişinin önüne geçen Kemalistlerin de konumunu dikkate alan emperyalistler, Lozan'da kendileri için en olanaklı mevzileri koparma yoluna gittiler.

Lozan'da artık öyle bir

aşamaya gelinmişti ki, emperyalistlerin karşısında savaşan Türkiye ve Kürdistan halkı temsil edilmiyor, aksine Kürdistan'daki ulusal ayaklanmaları dezavantajlarından yararlanarak bastırıyor; ya da örgütlülük, güçlü askeri, siyasi, ekonomik önderliğe ve devlet mirasına sahip olma avantajından (daha bir çok nedenlerden) yararlanarak potasında eritip Kürdistan'ı ilhak eden; Türkiye halkının Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesini zafere götürmesini engelleyen, gün geçtikçe emperyalizmle ekonomik, askeri, politik ilişkilerini derinleştiren, halkın devrimci mirasıyla kozları paylaşmayı da unutmaksızın; halkların milli ve demokratik kazanımlarını emperyalistlere sunan (kendi sınıf çıkarları için kullanmada emperyalistlere karşı tehdit aracı olarak kullanmasına rağmen) Kemalist burjuvazi temsil sahibiydi. Ve sonuç belliydi. Emperyalistleride memnun ediciydi, Türkiye'deki hakim sınıfları da. Lozan sonrası gelişmeler bunu açıkça gösteriyordu. Bundan zararlı çıkan bölgenin ezilen halklarıydı.

Kürdistan, "manda" statüsünde emperyalizme bağlı sömürge yada yarı-sömürge olarak çıkacağına, savaştan sonraki gelişmeler ve Lozan'la, 4 parçaya bölünerek, parçalarından birisinin T.C'nin sınırları dahilinde kalması biçiminde bir çehreye kavuştu. Kürdistan'ın iki parçası İngiliz ve Fransız gibi büyük emperyalist devletlerin denetiminde kalırken; iki ayrı parçası eski feodal sömürgecilerin mirasçısı genç devletlerin denetiminde kaldı. Elbette açıkça da anlaşılacaktır ki, o günün koşullarının dayattığı birçok neden bu gelişmeye sebep olduğu gibi bu emperyalistlerin rıza ve desteği dahilinde olan bir paylaşımdır. Bunun dışında aksi çözümler, bölgede iyice hırpalanan ekonomik ve askeri güçlerinin oldukça büyük bir bölümünü kaybeden emperyalistlerin gücüne uygun düşmezdi. En uygun çözüm çıkarları açısından böyleydi ve yaptılar. Böylece Kürdistanın kendisi üzerinde emperyalist büyük devletlerin sömürgelerinin yanında Türkiye ve İran gibi küçük devletlerinde "hafif yaygınlık gösteren" sömürgeleri gerçekleşti. Bu emperyalist sistemin kendi içindeki güçlerinin günün koşullar-

ında had safhayavardığı bir anda gerçekleşti.

17 Ekim Devrimiyile Rusya'da devrim gerçekleşmiş, ilk sosyalist kale hakikat olmuştu. Emperyalistlerin saldırı ve ablukasına karşı Türkiye de halkların direnişiyle elde edilen kazanımları, emperyalistlerin bölgede entrikalarına, askeri saldırılarına son verdi. Lozan'da bu ancak devlet bağımsızlığı düzeyinde savunulabilirdi. Yani halkların bölgede emperyalist işgale karşı mücadelesi ilk sosyalist kalenin emperyalistlerin saldırılarına ablukalarına maruz kalmasını engelledi. Ancak bu süreç Lozan'da devam etmedi. Kemalistler bunun önüne geçerek, sadece devlet bağımsızlığını kazanmak temelinde emperyalist devletlerle anlaşılabilirler. Bu noktayı geçerken böylece açıklayalım.

Lozan'da Kürtler adına kendi kemsil yetkilerini Türk delegasyonuna veren iki milli hainin tutumu emperyalistlerin kemalistlerle ortaklaşa hazırladıkları yemeğin tuzu biberi olmaktan öteye geçmediği için üzerinde fazla durmanın anlamı olmayacaktır. Halklarca devrimcilerce bu davranışın anlamı açıktır. Uzun yıllar Osmanlı hanedanlığına uşaklık eden feodal beylerden farklı davranış beklemek birakalım sınıfsal bakışa, mantıki yüzeysel bakışa hakaret olacaktır. Ancak burada da kemalistlerin T.C'nin çıkarları, sınıfsal çıkarları için sosyalist Sovyetler Birliği ile olsun, ülke içinde olsun, Kürdistan da çeşitli sınıflarla olsun ilişkilerinde oldukça pragmatik ve iki yüzlü olduklarını vurgulamadan geçilmelidir.

Lozan'da daha önce Türkiye ve Kürdistan halkını karşısına alan kemalistler, Topal Osmanlarıyla 1919'lardan başlayarak Koçgiri halkını ve komünistleri katlederken Kürdistan üzerinde sömürgeci boyunduruk bu güne geldi. Bu gün ABD ve NATO Ortadoğu'da meydana gelen kızıl değişikliklere bağlı olarak, bekçisi Evren cuntasıyla, Musul ve Kerkük şehirlerini de içinde olacağı Güney Kürdistan'ı işgal etme çalışması içindedir. Hedef esas olarak, Ortadoğu'da emperyalizme karşı gelişecek milli kurtuluş ve devrim potansiyellerini direnişlerini böğmektir. Filistin devrimine yönelen saldırı bu planın en büyük ve önemli parçasıydı. Aynı saldırıyı bu kez İsrail değil, aynı nitelikli kuklası

Türk cuntasıyla Güney Kürdistan'da yapmayı tasarlamaktadır. Diğer yandan önemli petrol alanlarını kapsayan yurdumuzun bu bölgesini İran-İrak savaşı ve Irak'ta sallanan iktidar dolayısıyla tehlikeydedir. Bu bölgeyi emin ellere teslim edip kendi sağlam pazarı durumuna getirmeyi planlamaktadır. Bir diğer önemli nokta; ABD'nin bölgedeki mevzilerini korumak ve yaygınlaştırmak genişletmek amacıyla, Ortadoğu'da Körfez ülkelerinde jeopolitik önemi büyük olan bu toprak parçasını ABD ve NATO için en elverişli alanı durumunda olduğundan, bu hedef doğrultusunda kullanmaktadır. Zira Çevik kuvvetler Van; ve işgal edilirse burada faaliyet gösterecekler. Rakibi Rus sosyal emperyalistlerine karşı casusluk alanı için ve hegemonya dalaşması için bulunmaz bölgelerden biri durumundadır. Evet, bu nedenle ABD'ye yetmekte ve artmaktadır. Onlar, bu güne kadar onlarca ülke işgal ederken bu kadar yarar dahi baklemediler.

Bugün bu işgalin Kürdistan halkı için ne anlama geleceği açıktır. Milli Kurtuluş sürecinde elde edilen kazanımların bütünüyle yok edilmesi ve halkımızın tekrar tekrar katliamıdır.

Bu işgal ilk planda pek öyle olanaklı görülmemesine rağmen, Ortadoğu'da cerayyan eden gelişmeler bu yönlüdür. Cunta daha bugünden 40 bin kişi civarında ordusunu Hakkari sınır yöresine yığmış durumdadır.

Ortadoğu'da artık gelişmeler öylesine hızlandı ve ilginçleşti ki, günlük değişimler genel olarak emperyalistleri de sosyal emperyalistleri de politik hedeflerinin Ortadoğu'daki hegemonya çıkarları bölümünde sürekli değişmelere itmektedir. Şu anda Rus sosyal emperyalistlerinin düşüncesi sadece ellerinde önemli bir pazar olarak duran Suriyenin kaybedilmesi... Bu yüzden Filistin davasında ihaneti bir daha açığa çıktı. Halkların katliamına ortak olduğu gözler önüne çıktı. Onun için önemli olan pazar ve egemenlik çıkarlarıdır. Halkların devrimci gelişmesini bu çıkarlarına bağlı olarak ele alır; "biçimindeki devrimci tespit net bir biçimde doğru lanıyor. Bu anlayış halkların direnişinde hakim olmayana kadar da Filistin katliamı niteliğinde daha çok kanlar akacaktır. Özellikle Kürdistan'da bunun olanakları hala ne yazık ki vardır.

Böylelikle Lozan'ın hükümünün bozulup bozulamayacağı başta Filistin'deki ve sonrasında gelişmeler olmak üzere İran-İrak savaşı ve Ortadoğudaki siyasi gelişmelerle bağlıdır.

ABD'nin bir anda Filistin de İsrail vasıtasıyla oynadığı canavarlığı, Kürdistan'da Türk Cuntası vasıtasıyla oynanması dünyadaki, bölgedeki güçler dengesine, dünyada bugüne kadar olan gelişmeler göre uzak kalmaktadır. Böyle bir şey Sosyal emperyalistlerin çıkarlarını direkt zedelediği gibi, sessiz kalmalarını engelleyecek bir durum ortaya çıkarmaktadır.

Ancak halklar kendi kaderlerini Sovyetler ve Amerika arasındaki dengeye göre ayarlayacaklarsa, ya da bu ikilemin dışına çıkmazlarsa, ya da başka bir emperyalist seçeneğin dışına çıkarak kaderlerini belirlemeye çalışmazlarsa, tuzaklar, katliamlar, provokasyonlarla dolu sömürü ve baskı dünyası hayattan kurtulmayı yacaklardır.

Bu gerçek kendisini kafalara vurdurta vurdurta kabul ettirecektir.

Gelecek ancak halkların özgürlük ve bağımsızlık hareketlerini sosyalizme bağlamasıyla aydınlığa kavuşacaktır.

Lozan döneminde Kürdistan bu olanakları sahip olmamasına rağmen, artık proletaryanın devrimci anlayış ve düşüncesinin ışığında devrimci milli Kurtuluş olanaklarına sahiptir. Kürdistan proletaryasının ideolojik, politik önderliği sayesinde, gerçek milli kurtuluş yolu, ihaneti de içinde barındıran feodal Burjuvazı yolun, bir başka ihanet yolu reformist-revizyonist anlayışın yerine halkımızca benimsenmektedir. Bu yola girilmiştir, bundan geriye adım atmak artık mümkün değildir. 1920 lerin Kürdistanıyla şimdinin Kürdistan'ı arasında kıyaslanıyacak fark vardır. Bu gelişme her çeşit burjuva ve küçük burjuva milliyetçiliğinin sahteliğini ortaya çıkarıyor, revizyonizmin ihanetine karşı gerçek anlamda milli kurtuluş ve sosyalizmi proleter özveriyle savunan ve zafere uğruna mücadele eden, proleter adına her çeşit sahteliği teşhir edip gerçek Marksizmi Leninizmi, uluslararası komünist Harekete bağlılık ve bütünlük içinde ortaklaşa savunan gerçek proletarya düşüncesi ve hareketinin lehine gelişi bekliyecek ve yükseltilmektedir.

Avusturya Radyosu KKK ile Röportaj Yaptı!

AVUSTURYA RADYOSU KOMELEY KARKEREN KURDISTANIN BİR ÜYESİYLE KURDISTANLI İŞÇİLERİN SORUNLARINA VE KURDISTAN MESELESİNE İLİŞKİN BİR RÖPORTAJ YAPTI!

Kürdistan'da milli kurtuluş ateşi yükseldikçe, Kürdistan volkanı patlamak için homurtularını sistemli çıkarmaya başladıkça, buna bağlı olarak yurt dışında yani uluslararası planda, dikkatler Orta-Dogu'da Kürdistan meselesinde odaklaşmaktadır. Özellikle son yıllarda Kürdistanlı proleter devrimcilerin olumlu çalışmaları ve Kürdistan sorunu Dünya kamuoyuna daha iyi bir şekilde duyurmaları yüzündendirki; Kürdistan devrimi ve proleter devrimci hareket uluslararası planda demokrat, anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin sempatisini kazanmaya başlamıştır.

Bugün günümüzde genelde tüm Dünyada özelde Avrupa'nın birçok ülkesinde, Kürdistan üzerindeki tartışmalar yoğunlaşmaktadır. Bu konuya yüzlerce gazeteci, düşünür, sosyolog ve bilim adamı kafa yormaktadır. Son yıllarda Kürdistan üzerine yabancı dillerde çıkan kitapların sayıca kalabalık olmasına bakıldığında, meseleye ne derece önemle yaklaşıldığı ortaya çıkmaktadır.

Avusturya'da Kürdistanlı proleter devrimcilerin yapılan çalışmaları neticesinde; Avusturya halkının Kürdistan milli kurtuluş savaşına olan sevgisi artmıştır. Avusturya halkının Kürdistan devrimine duyduğu sevgi ve sempati her gün biraz daha artmaktadır. Bunun bir yansıması da Avusturya Radyo ve Televizyonunda bir programcının; Radyoda yayınlamak üzere Kürdistanlı bir işçi arkadaşla bir röportaj düzenlemesi oldu. Avusturyalı programcının işçi arkadaşına yönelttiği sorular genellikle Avusturya'da çalışan Kürdistanlı işçilerin sorunlarına ve Kürdistan milli Kurtuluş savaşına ilişkin oldu. Röportaj esnasında ayrıca yayınlanmak üzere KOMA SOR'dan ozan Zelal'in söylediği parçalar hakkında ayrıntılı bilgi istenildi. Bunun üzerine örnek olarak alınan müziğin içeriği Almancaya tercüme edildi ve ayrıca KOMA SOR hakkında ayrıntılı bilgi verildi. Röportaj Avusturya

Radyosunun birinci programında saat 09.05 te 13 Ağustos Cuma günü yayınlanacaktır.

Karbidestki Kürdistan

Sf. 15 in devamı

bir cephe ya da birlik Kürdistan'a ve halkımıza hizmet edemez, tarihimizin verdiği tecrübeye gösterirki, bu konuda oldukça titiz davranarak tam bağımsızlıkçı olmak gerekir. Yoksa "taktik" adına "esneklik" adına bir gün öyle yere gelinirki, ihanete vardıklarını görmeyecek kadar uşaklaşır. Kendilerinden bir kısmı buna şaşırır ama iş işten geçer.

Değişik nitelikteki birlik biçimleri cepheden daha kısa vadeli ve daha dar kapsamlı olur. Ancak onunda yukarıda belirlenen devrimci temele hizmet etmesi zorunludur.

Kuzey Batı Kürdistan'da sömürgeci Türk devletinin siyasi, askeri, ekonomik, iktidarının paramparça edilip ülkemizden atılması, emperyalizmin sömürgeciliğin hakimiyetine bütünüyle son verilmesi hedefiyle cephe oluşturulmak durumundadır. Toprak devrimi ile feodalizm tasfiye edilerek emperyalizmin sömürgeciliğinin girişinden sonra oluşan komprador kapitaliz tasfiye edilmesi, ekonomik iktidar demokratik halk devletine verilerek sosyalizme geçişin hazırlıkları yapılmalıdır.

Kısacası, böylece Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan sürecinin Kuzey Batı Kürdistanla ilgili halkası tam zafere tamamlanmak hedefini içermelidir. Böylesi bir cephe gerçek anlamda ulusal kurtuluş cephesi anlamı kazanacaktır. Oluşturulacak her birlik konumu ölçüsünde bu hedefe hizmet etmek zorundadır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Sf. 11 in devamı

vardır. Hele Hele Türkiye ve Kürdistan'dan gelenler için ise sığınma hakkı mevcut değildir, çünkü onlar "Türkiye'de mevcut yasalara karşı çıkmaktadırlar". Evet bu mantık Zindorf'da Federal Dai-reye ait bir mantıktır.

Bir kez daha ortaya çıkmıştır ki Bonn Hükümeti için önemli olan emperyalist çıkarlarıdır. Onlar için önemli olan ekonomik siyasi çıkarlarıdır, yoksa insanlık tarihinin gelenekselleştirdiği iltica hakkı değildir.

VIYANA'DA AÇLIK GREVİ

10 Haziran 1982'de ABD emperyalizminin başını çektiği NATO'ya bağlı ülkelerin zirve toplantısına faşist-sömürgeci Türk devletinin başbakanı olan B.Ülusu'nun gelişini aynı zamanda sömürgeci Türk devletinin Diyarbakır esir kamplarındaki yaptığı son insanlık dışı katliamı protesto etmek için Bir-Kom, Partizan, Kawa, Ala Rızgari taraftarları olarak 1-10 Haziran tarihlerini kapsayacak resim sergisi ve açlık grevi kararını aldık. İlk önce eyleme katılan siyasi yoğunluklardan birer temsilci lerden teşekül eden ve eylemi koordine eden eylem komitesi kuruldu. Eylemin esas hedefi faşist-sömürgeci Türk devletinin Avrupa'nın demokratik kamuoyundan ve özellikle bölgemiz olan Avusturya kamuoyunda teşir ve ecriit etmeye yönelikti. Bu maca uygun olarak 1-5 Haziran tarihleri arasında Viyana'nın en işlek yeri olan Karlsplatz'da cuntanın Türkiye ve Kürdistan'da yapmış olduğu katliamları, soykırımını ve işkenceyi belgeliyen resim, afiş ve panolar açıldı. Açılan resim sergisi tüm Avusturyalılardan muazzam bir ilgisini çekerek, faşist gene raller çetesinin igrenç yüzünü belgesel dökümanlardan gördüler. Bunun yanı sıra yoğun bir şekilde bildiri dağıtım yapılarak Avusturya'nın demokratik kamuoyuna enfarmasyon verildi.

Haziranın 5-10 na kadar devam eden açlık grevi 10 Haziranda yapılan bir miting le başarıyla tamamlandı. Bu süre içinde çeşitli devrimci demokratik ve hümanist kuruluşlara gidilerek Türk devletinin igrenç faşist yüzü anlatılmaya çalışılarak, Türkiye ve Kürdistan'daki idam ve işkencelere karşı kamuoyu alıştırmaya çalışıldı. Bu arada Avusturya Radyo ve Televizyonu açlık grevi ve demokratik istemlerimiz konusunda yayın yaptılar. Çeşitli gazetelerde ayrıca açlık grevi konusunda yayın yaparak okuyucularını bu konuda bilgilendirdiler. Çeşitli demokratik kuruluşlar, sendikalar hatta okullar da dahi olmak üzere açlık grevinin yerine gelerek çeşitli roportajlar yaptılar. Bu anlamıyla yaptığımız açlık greviyle kısmen amacına ulaştık sayılırız ve böylelikle bir kere daha çakal Türk devletinin sömürgeci-

faşist yüzü Avusturya kamuoyuna anlatılmaya çalışıldı.

Eylem esas itibarıyla olumlu geçmesine rağmen, bazı noksanlıkları hata ve zaaf larını içinde barındırmaktaydı. Biz şüpesizki pratik eylemlere çok mükemeliyetçi bir anlayışla bakmıyoruz. Mutlak şu veya bu şekilde hata ve zaaf lar olur, sorun bunları asgari düzeye indirmektir. Lenin bu konuda "Mark sızmin kitlelerin pratiği okullarda öğrenim yaptığını" söyler... Tüm eksiklere rağmen eylem başından sonuna kadar devrimci bir hava devrimci bir disiplin ve coşku hakimdi... Diğer taraftan Avusturya'da ilk defa bu kadar kalabalık siyasi yoğunluklarla ortak bir eylem yapılmıyordu. Meseleye bu açıdan baktığımızda dahi eylem oldukça olumlu oldu. Eylem anında gelişen çeşitli olaylara ve ya pürüzlere karşı kargaşa ve kaos ortamı yaratılmadan devrimci bir olgunlukla gidilmesi, çeşitli siyasi yoğunluklar arasında geçmişte var olan soğuk ve sekter ilişkilerin yerini adım adım daha tutarlı daha sıcak devrimci ilişkilere bırakılması olumlu şeyler arasındaydı. Bu tür ilişkilere Türkiye ve Kürdistan devrim güçleri uzun zaman beri özlem duymaktaydı. Aynı zamanda bu tür politik dostluklar gerek Türkiye gerek Kürdistan devrimcileri için zorunludur. Devrimci hareketi geçmişteki o korkunç sekterizmden adım adım sıyrılması, meseleye daha oturaklı, daha derli toplu yaklaşımları Kürdistan ve Türkiye devrimi açısından çok sevindirici şeylerdir. Fakat özellikle belirtelim ki bu söyledimiz şeyler bazı gruplar için maalesef geçerli değildir. Avusturya'da bu grupların başında H.K. gelmektedir. Zaten bu konuda "Emegin Sesi" takip edildiğinde'de HK bu konuda grupcu, sekter, milli yetçi tavırları çok bariz bir şekilde açıkça gözlemlenebilir.

H.K daha ilk görüşme toplantılarında dağıtılacak bildiri konusunda şöyle dedi: Özellikle neden D. bakır katliamını bildiriye alıyorsa nuz. Bugün Türkiye'nin her yerinde katliam var... Peki sorarız sana H.K, bugün Kürdistan'da, Kürdistan devrimci hareketlerine ve onun önder kadrolarına girilmiş katliamı var gücüyle protesto etmeyen kişi, kuruluş ve partilere değil devrimci hat-

ta burjuva demokrati diyebilir miyiz? Diyarbakır zindanlarında katledilen devrimciler Kürdistan halkının birer parçası değil midir? Onlar neyin uğruna şehit edildiler? H.K sağa ve sola yalpalayarak meseliyi geçiştireceğine, neden açık, açık şunu söylemiyor, katledilenler esas çoğunluğunu PKK ciler oluşturuyor ondan dolayı, böyle yöntemlerle bir yere varılmadığı gibi bu tür platformlarda mücadele etmek devrimci siyasetlerin yöntemi olamaz.

2. mesele ise Bir-Kom sorunu. H.K göre Bir-Kom meşuru laştırılmamalıdır.

Dikkat ediniz Avrupa'nın diğer ülkelerinde birlikte eylem yapmaktadırlar. Ama Avusturya özgülündeki ler böyle bir şeye yanaşmazlar.

3. inci mesele ise H.K göre "İşçinin Sesi" halk saflarında değildir. Onun için açlık grevi eylemlerine katılmıyacaklar. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu ilahi HK(!) bu kadarına pes doğrusu. Madem size göre İ.S halk saflarında değil. Neden 1 Mayıs'ta İ.S ile ortak platform temelinde anlaşınız. Yoksa 1 mayıstan evvel İ.S halk saflarında da şimdi ise değil.

Kısaca yukarıda saymağa çalıştığımız üç nedenden dolayı HK eyleme katılmadı.

Onlara göre bu eylem "reformist" bir eylemdir. HK eylemi ve eyleme katılan örgütleri kitleler nezinde "reformistlikle suçladı. Sanki dün kadar CHP ve Ecevite kollarını açanlar kendileri değilmiş gibi. Ne çabuk unuttular daha dün reformizme kuyrukçuluk yapan bildirilerini.

Eylemden sonra KAWA, Partizan, ve Devrimci İşçi'den arkadaşlar açlık grevinin değerlendirilmesi toplantısına çağırıldılar, ki daha evvel Birkom, Partizan, Kawa, Ala Rızgari taraftarında düzenlenen değerlendirme toplantısına çağrı yapıldığı halde gelmediler.

İşte HK tavrı bu... Tıpkı semavi yapan mevlevi muritlerin habire dönüp dolandıkları o lanetli çember...

Bu arada Serxwebun gazetesi ise eylem ilgili yazısında bizleri katılmamış gibi göstermek için yazmadılar. O arkadaşlara belirtelim ki burada eylemi yönlendirenler bellidir ve kitlelerde bilmedirler. Bu tür yöntemlerle bu eyleme özgü olarak diğer ülkelerde yaptığı hatalarını örtmeye çalışıyorlarsa nafi le. Viyana KAWA-KPSK Sempatizanları

TARIXA KURDISTAN

Rupelek ji Tarixâ Kurdis -
tan'ê: Mîr Muhammedî Rewanî -
dîz'î u hikumeta soran

Peşgotin

Tarixâ Kurdistan her çiqas kevnare, ewqas ji pîr qonaxên xwe di tariyê da mane u nê za nîn. Kedxwaran bi zanistî hemî çande u vêjeyan gelî Kurdis - tan yan agir berdanê u şewî - tandin. Yan jî binerd kirin u veşartin. Ji ber vê ew tîştîkî zehf girînge her komeley, rê - xistin, mirov u sazmandeyên pêşveru dive baregehê da kolî yan bike u rupelên tarîfî ro - nî bike. Em bi vê bir u baverî yê xebata xwe dajon. Di sed sâ liya 19 mînda rewşu hoyên ci - vaki, rêzmanî u leşkerî mecalu fersendên erînî ji bo mîrên Kurdistanê li hember dewletên osmanî u faris'an peyda kirin mîrên Kurdistanê dijî her du dewletên mêtîngehkarana rabun u gelek herekeyên xweserî ajo tin. Belê osmanî u faris'an bi destîse u listîkên durutî be - westan gişkî şêlandin. Pîranî ketina va tevgera ji ber ke - neperestîya rêberanbu. Nivîstê me taybetî sedemên serketin u bîngetina hikumeta soran diko - le u dixwe ber çavan. Ew parçê kî ji mijû ya Kurdistanêye, ji gelek cîh hatîye berhev kirin. Nivîst cîhê ji aliyê zaniya - rekî kurd ango ji terefa Ce - mal Nebez'da ji hatîye komki - rin. Ji bo kêmasiya gotinan, rexne u balrastkirina me, em pêşin ji hemî xwendewaranra sipasên xwe pêşkeş dikin.

BALDAÏNEKE KURTÎ LI SER TARIXA HIKUMETA SORAN, HETA DEMA MUSTEFA BEGÊ

Wek nuçevan, Amadekar, xeber dar, zaniyar u mijûvan (Tarix - kar) dibêjin, hikumeta soran'ê sê birêne,

Birê pêşin (yekemîn): ji de - ma sazmandkirina desthilatîya hikumetêda destpêdike u heya çaxa dardestîya Alî Beg'ê (1596/7) dajo. Di der heqî vê devrêda şerefnamê (pirtukek lîser Tarixâ Kurdistan) da du - ru dirêj tê xeberdan. Şerefna - me li ser afirandina hikumeta soran bi ditin u bihistina a - gahî dide. Gor va gotinan Ere - bek bi navî "kalo: ixtiyar" he - bu. Kalo xwudan sê zarokaye u ji Bexdadê hatîye ku li der - dora soranê şivaniye bike. Yek ji her sê zarokên "kalo", isa li gel hoyên erînî xwe di so - ran'ê de mîr dînimînê (beyan dîke). Isa u hevalên wî di di -

warên kela (birc) bajarê Re - wandîz'êra hildipêrikîn. Di wa - rên kelê ji kevirên sor hatî - ye lêkirin. Ji ber vê şenî ji wanra dibeje sengi sor (mîro - vên diwarê sor). Navê soran ji virda maye. Nivîskarên Tarixê ên wek Zekî, Mukriyanî, Durrah u Nikîtin di pirtukên xweda ji nuve tim navî şerefnamê di din. Ew ji ber kemasiya ramanî ye, Bes Rozbayanî lîser pîrsa - "soran" avakî din mijul dibe. Bi ditina rozbayanî navî sengi sorî bi rastî "sing sor" e. Lewma ku kurd ji rengî sor hezdîkin u merasu kincên sor li xwe dikin, mana sin (pêşir, paşil) sorîyê waniye. Fitlu şa xen hikumeta soran mîna li jêr hatîye nivîsandin, diborin.

1) Dewa u dozên xanedanî, malbatî di nava mîrên soranda wek şêrrê ku di mabêna mîrên Kurdistanê da zehf dijwar u zexmtire. Mêjukar Durrah vê bu yerê hîn zêdetir diparêz'e, rabe dike u wek bawerîyeke ku "xwîyu rewşeke dagerindî di temaniya Tarixâ Kurdistanê" de dibîne. Va li dema Alî Beg'ê (1596/7) diqewime u li wexta tenikahiya hikumeta soranê rasttê.

2) Du rihtiya rêzmana osma - nî (sultanên Tirk) Selim'ê III. Wepas teşxele u nerindî dinav kurdên saran'e (muslu - man) u kurdên yêzîdî da geran din ku dijmintî di nav her dû parên kurdanda heta bav u ka - la domkir. Paş bîndestkirin u gerisandina Bexdadê Sultanê osmanî Sülâyman'ê II. dagerîya (Qulîbî) ser Hewlêr (Erbil)ê. Her der şewitand, xirabe (çol) kir, serokbajarê Hevler'ê iz - zeddin şêr alikand u mirîtiya wî da dest Hüsêyan beg Dasanî, kurrekî kurdên yêzîdî. Ji vê mader sultan Murad'ê II. Erbil teve mirîtiya soran'ê kir. Bi vî awaf dijbertîyekî xwunî u xedar di navbera kurdên sunnî u yezîdî da peyda bu, hikumeta soran tim tenik u zebuntir bu nehf tenê li êrişkarên osmanî dîserîfî.

3- Wê çaxê dijberî di mabê - na mirîtiya soran'ê u Babanê berdewam dikir her du hêl jî ji taqet u hêzên dixistin.

4- Her çiqas ew mişkûlên nerînî, yê li jorin hatine nivîsandin hebun jî, disa mîrê soranê Seyfeddîn zora dewleta osmanî bir u bêbendiya xwe ni şanda. Belê sultanên Tirk dest jî dek u du baran nekişandin, dijmin tî di nav mîrên Kurdis - tanê'da geş u gur kirin. Vî a - waf osmaniyan bi destên Gazi qiran (mîrekî kurde), Seyfed - dîn gortin u 7.12.1559'da dar - vekirin. Dewra Birê duşmîn ya Tarixâ mirîtiya soranê bi ser -

darîya Alî begê'ra destgê di - ke u heqanî nêzîkî dema mîrî kora (mîr Muhammedî Rewandîz' î) (1808-1809) direj dibe. Li ser vê şaxê pîr hindîk hatîye nivîsandin u kolîn u runkî - rin zehf pewîste. Nuçe, xeber u gotin li ser ve çaxê kêmtirîn Hemî agahî, yê dewra Alî Begê ji mêjkar xelanda mane. Afirî - nikên Alî Beg'ê ku avakirine, gelek ji wana heya firoj hatî - ne u hene. Yek ji wana darben - dî (Gal) Alî Beg'ê ye. Nivîs - tî we çaxê (1746) u nuçe xwe cih dikin ku dafnu sitandin di mabêna Alî Beg'ê u walî (serokbajarên) yê osmanî da hebu. Wek meberî got. agahî bes di derheqî bîngetin u serke - tina mîrên Kurdistanê da ha - tine ditin u berhev kirin yan jî hatine nivîsandin. Ji ber vê zehf hewceye ku em carekê dem u dom a Mustafa Beg'ê ci - hê biserîxwe bivejinin.

ÇAXA KARINA MUSTAFA BEG'Ê

Berberîya nav malbatên mîrên soran'ê u dijbertîya mî - rên din bi taybetî dijmintîya mîrên Babanêra di dewra Musta - fa Beg'ê gihan qonaxekî jorîn Mustafa Beg sala 1780 da hate ser têxtu bu serdar. Rewşu ew - liya soranê wîqas li hevketî bu ku Mustafa Beg'ê dixwest dest ber serdariye bikşîne u ji kurrê xwe mîr Muhammed'ra berde. Lewra ew di mabêna du dijberan da mabu. Li aliyekî birayê wî Temîr xan tim li ber radîbu u Mustafa Beg'ê her car bi wîra dikete denku şer, li aliyê din bi mîrên Ba - ban'ê ra dijmin bu. Mîrên Ba - ban'ê Birayê Mustafa Beg'ê Te - mîr xan u Yehya Beg di sala 1784 da li hember Mustafa Beg'ê gîst kirin, u xweji êrişê ser sorankirin. Di dawî ya vê êrişê da Baban'a ji soran'ê koya (koysancaq), Herîr u Ran - ya Qetandin, xistin dest wxe u ser mirîtiya Baban'êda berdan Mustafa Beg'ê di va şertên zor de bê dil u bê daxwaziya xwe aşîti u hevalbendî bi mî - rên Babanê ra danî, keça xwe da mîrê Baban'ê Suleyman Beg' e u ji bîngetineke temamî u xeterekî giran fîlîfî serdariya xwe di soranêda kerru bédeng berdawamkir. Belê mîna longrig ji dibêje vê baqiliyê jî tu nehf u mecalên xweşî dirêj na jotin u ewlê ji Mustafa Beg'ê ra nanîn. Çimkî mîrên Baban'ê Suleyman Pasa disa birayê Mustafa Begê elimand, li ber wî kîştîkir u li gel ajote ser soran u êrişekî zehf gir - dek bi rêxist. Belê Mustafa Begê hêza Tîpa (ordî) Babanê şikand, şunda veçerixard u di -

.....Dumayîk heye.

DÜNDEN BUGÜNE

1920 MALATYA-AKÇADAĞ-KÜRECİK
AYAKLANMASI:

Osmanlı sömürgeci devleti geçmişten beri Kürdistan köylüleri üzerindeki ekonomik ve siyasi baskılarını birinci emperyalist paylaşım savaş döneminde dahada yoğunlaştırmıştır. Bu durumda savaşın mali ve askeri yükünü Kürdistan köylülerinin sırtına yıkmak istiyordu. Kürdistan'ın köylerinden zorla mahsul, öşür ve benzeri vergi adı altında haraç alınmakla beraber yine zorla Kürt köylerinden askere gönderilmek üzere adam toplanıyordu.

Bu çapulcu kaba zorbalıklara karşı Kürdistan'ın genelinde bölgesel olarak ayaklanmaların sürekli olduğu dönemde Malatya-Akçadağ'da Kasımoğlu aşireti halkı öncülüğünde Osmanlı devleti uygulamalarına ve zorbalıklarına karşı yöre Kürt halkı ayaklanmıştır.

Kasımoğlu aşireti reisi Hacı İbrahim Osmanlı yönetimine köylülerinin arasından zorla asker toplanmasına ve bu ağır vergi adı altındaki çapulcu soygunlara karşı çıkıyordu. Bu konumundan Ören aşireti reisi Asefoğlu nun desteğini de sağlıyordu.

Bu duruma karşılık Osmanlı devleti de Tohma aşireti reisi Senemoğlu, Levent aşireti reisi Velioglu ve İzol aşiretinin uşaklaşmış, ajanlaşmış liderlerinin katılımı ile bunları Kasım oğlu ve Ören aşireti halkına karşı saldırttı. Bu taktik Osmanlı devletinin eskiden beri uyguladığı ve Kürdistan'daki gerici yapı içerisinde geniş uygulama alanı ve semeresini alma olanağı bulduğu klasik taktiklerdir.

Kasımoğlu aşireti reisi Hacı İbrahim'in 1919 yılında ölümü ile Osmanlı devleti yeniden aşiret köylerinden zorla asker toplama ve vergi adı altında haraç almaya başladılar. Bu arada aşiret reisinin oğlu Mehmed Ali'yi de askere aldılar.

Mehmed Ali'nin askere alınmasından sonra arttırılarak devam ettirilen Osmanlı yönetimi baskılarına karşı Mileli Mısto (Kasımoşaklı), Kando (Bilemuşaklı), Bişo (Bilemuşaklı), Kuşo (Tepkinili) Kepezlilerin ve Keyhalıların öncülüğünde halk Osmanlı yönetimine karşı ayaklandı. Ayaklanmanın devam ettiği sırada Malatya vilayeti Ankara'da kurulan Mustafa Kemal hükümetine bağlandı.

Kemalist sömürgeci Ankara hükümeti de Mahmud Barzani'nin (Mulla Mustafa Barzani'nin babaası) de Malatya'ya gelerek ayaklanma ile ilişkiler kurulduğu ve dolayısıyla ayaklanmanın genişleyeceği korkusu ile ayaklanmayı yatıştırmak için Mehmed Ali'yi askerden geri gönderdi. Bu arada Mahmud Barzani'yi de yakalatarak öldürttü.

Askerden dönen Mehmed Ali'ye halk tarafından Kemalist yönetimin zora ve zulme dayanan halk üzerindeki uygulamaları anlatılınca Mehmed Ali'de zorbalığa karşı halkla birleşti ve bir grup silahlı güçle Akçadağ Askeri karargâhını kuşatarak askeri mühimmat deposuna el koyup halka dağıttılar ve askere gönderilmek üzere zorla toplatılmış olan gençleri de serbest bıraktılar. Bunlardan çoğu Mehmed Ali'nin kuvvetlerine katıldı. Ayaklanma daha güçlenmeye başladı.

Halkın bu başarısı çevre aşiretlerin de moralini yükseltmekle beraber geçmişten beri Kasım oğlu aşiretine destek olan Ören aşireti destek olmaktan devam ederken Çerkez uşağı aşireti de destekleme çalışmaları içine girdi.

Bu halk ayaklanması üzerine defalarca askeri birlikler gönderildiyse de her seferinde yenilgiye uğrayıp geri çekilmek zorunda kaldılar, bunun üzerine ayaklanma çevrede sempati topluyordu.

Her defasında yenilgiye uğrayan Kemalist yönetimin ordusu azgınlaşarak iyi silahlarla donatılmış binlerce kişilik bir ordu ile halk ayaklanmasını bastırmak üzere gönderildi.

Mehmed Ali'nin güçleri hazırda 150 kişi olup ellerindeki silahlar ise tek atar adı ile halk arasında bilinen tüfeklerdi.

Kemalist işgalci ordu Develi deresine geldiğinde Mehmed Ali silahlı birliğini çetelere ayırarak değişik cephelelerden Kemalist Türk ordusu üzerine atıldılar. Bölgesel olarak Kürdistan çetelerinin gösterdiği cesaret ve maharet karşısında Kemalist ordu kısa bir süre içinde perişan ve şaşkına dönüp teslim borusunu çaldılar. Tam bu sırada ajanlaşmış uşak yapı sömürgecilerin imdadına yetişti. Bu sefer de uşaklığı üstlenen Tatar uşaklı Kör Mahmud haini idi.

Bu hain geçmişten beri hainetleri ve uşaklığı kabullenmesi nedeni ile Kasımoğlu Hacı İbrahim ve Mehmed Ali ile sürekli çatışmalara girmiş ve birbirlerinden onlarca adam öldürülmüştü. Bu sırada efendilerinin ordu sunun yenildiğini gören ve bu yenilginin kendisinin de sonu olacağını anlayan bu hain sömürgeci komutanlara "Bunlar Kürt tür teslim borusundan anlamazlar, bunlar bizi öldürmeye devam eder. Ferman buyurun bu ordu ile Mehmed Ali'yi ben teslim alım" deyip komutanların onayını alarak Kemalist işgalci ordunun yönetimini ele aldı.

Satılmış kiralık Kör Mahmud işgalci orduyu üç ayırıp halk çetelerinin çemberini yararak köylere girdi. İlk girdiği köy olan Kasımoşaklı köyünde Mehmed Ali'nin evini bizzat bu gözü dönmüş satılmış yaktı. Özellikle Kasımoşaklı, Kepez, (Kürecik) Bekir

uşağı, Harunuşağı, Tepkini, Bilemuşağı köylerinde taş taş üzerine de bırakılmayıp herşey yakılıp yıkıldı. Dağlara kaçamayan yaşlı ve çocuklar çoğunlukla öldürüldü, kalanlar esir alınıp, kadınlar çıplak olarak hayvanlara bindirildi. Canlı hayvanlar dahil tüm diğer yiyecekler yağmalanıp götürüldü.

Mehmed Ali bu yenilgiden sonra Çerkezuşağı aşiretinden yardım istedi. Fakat yardım alamadı. Son olayda Ören aşireti de yardımlarını kesmiş ve saldırı karşısında tarafsız kalmıştı. Kasım oğlu aşireti yalnız bırakılmıştı.

İşgalci orduların bu köylere girmesinden sonra ordu köylüler üzerinde dizginsiz baskı ve terör estirdiler. Bu sırada Mehmed Ali'nin dağılmış olan birlikleri yer yer işgalci askeri birliklerle giriştikleri çatışmalarda değişik bölgelerde yakalandılar. Mehmed Ali ve birkaç arkadaşı ile Elbistan'da yakalandı. Yakalananlar Harput'a götürüldü.

Harput'a götürülen ve ayaklanmanın önderlerinden biri olan Bilemuşaklı Kando Harput hapishanesinden altı arkadaşı ile kaçmayı başardı. Kaçarken Mehmed Ali'ye mutlaka kurtaracağını söylemişti. Kando Mehmed Ali'yi kurtarma çalışmaları içinde iken Mehmed Ali ve arkadaşları idam edildi.

Ayaklanma döneminde sömürgeci Kemalist yönetimin başkanı Mustafa Kemal ayaklanmanın bastırılması ve dağıtılması için atalarından kalma çeşitli hile ve kurnazlıklara başvurmuştu. Bu hilelerden biri de Mehmed Ali'ye yolladığı iki adet mektuptu.

Bu mektuplarında Kemalist Şef Mehmed Ali'nin ayaklanmayı engellediği ve dağıttığı takdirde kendisine her türlü mükafatın verileceği ve kendisini dilediği makama getirerek rüyalarını dahi gerçekleştireceğini vaad ediyordu.

Mehmed Ali ise bu vaadlere aldırış etmeden halkı ile beraber zorba çapulcu Türk işgalcilerine karşı halkı birleşerek savaşmıştı.

1920 yazında her hile, dala ve hainlerin yardımı ile bastırılan Kürt halk ayaklanmalarının sonunda öncülerin işgalci faşist Kemalist yönetimi tarafından idam edildikleri gibi Mehmed Ali, Kepez köyünden iki, Keyhalı köyünden de bir olmak üzere üç arkadaşı ile beraber idam edildiler.

Tepkinili Kuşo ve Bilemuşaklı Bişo sonradan serbest bırakıldılar. Bu olayın ve Türk yönetimi ordusunun vahşeti yöre köylülerinin dimağlarında hala tazedir ve dilden dile anlatılmaktadır.

İNSAN HAKLARI ve İLTİCA HAKKI-3

leri ihlal edemezler. Aksi halde antlaşmada belirlenen hükümlerin ihlal edilmesinde ya antlaşmada belirlenen ceza müeyyidesinin uygulanmasına veya antlaşmada taraf olarak çıkarılması gibi uygulamalara muhatap olur.

Demokratik hukuk devletleri olduğunu iddia eden devletler "Birleşmiş Milletlerin insan hakları evrensel bildirisinde" belirlenen asgari insan haklarına daha saygılı ve bu konuda daha hasas davranmaları gereklidir.

2 Şubat 1948 tarihinde Birleşmiş Milletler İltica Komisyonunun mülteci mali sorununu söyle karara bağladı.

1947/48 mali yılı için 119 milyon dolar olan bütçe miktarı 1948/49 mali yılı için 155 milyon dolara çıkmıştır.

Bunun %43 ünü Amerika, %15 İngiltere, %12,8 ini İngiltere dominyonları, %4,35 Sovyetler Birliği, %3,65 Arjantin, %3,2 Fransa, %2 Brezilya, %1,75 Çin, %1,25 Türkiye, %1,2 Holanda, diğer üye ülkeler ise yüzde birin altında olmaz üzere tespit edilmiştir.

28-7-1951 tarihinde Cenevre'de imzalanan mültecilerin hukuki durumu hakkındaki sözleşmeye göre "izin almadan ülkeye giren mülteciye ceza verilmeyiz, durumunu düzeltmesi istenir veya başka bir ülkeye kendisini kabul edinceye kadar beklenir".

Bu madde özellikle gayri meşru yollardan ülkeye giren mültecilerle ilgilidir. Yani meşru olmayan herhangi bir yoldan ülkeye girmiş olan mülteciye bu madde uygundur.

Söz konusu sözleşmenin 26 maddesine göre "mülteci seyahat ve ikamette yabancı gibi işlem görür" bu ifadeye göre yabancılara tanınan haklar mülteciye de tanınır. Bu haklar mülteciden esirgenemez.

Kaldı ki aynı sözleşmenin 17. maddesine göre "bir ülkede muntazam şekilde ikamet eden mülteciler çalışma şartlarında genel kural olarak yabancılara eş haklara sahiptirler" ifadesine binaen.

Aynı sözleşmenin 18. maddesine göre "ücretsiz mesleklerde çalışan mültecilerin, ülkede muntazam şekilde bulunmak şartı ile Ziraat, sanayi, küçük sanatlar ve ticaret alanlarında ücretsiz meslek sahibi olmak konusunda genel olarak yabancılardan daha az elverişli muameleyle tabii olamazlar"

Yine aynı sözleşmenin 19. maddesine göre, "serbest meslek yapmak isteyen mültecilerin ülkede muntazam şekilde ikamet etmesi ve yetkili makamlarca tanınan diplomalarının bulunması şartı ile mümkün olduğu kadar mücahit ve her halde genel olarak yabancılar gibi muamele gireceklerdir."

Bu durum karşısında mülteciler ücretli mesleklerde en iyi durumda yabancı, diğer mesleklerde ise normal yabancı süttüsüne tabidirler.

Kaldı ki, serbest meslek içinde bir ayırım yapılmıştır. Şöyle ki; aynı sözleşmenin 17. maddesinin 2. fıkrasına göre "aşağıdaki şartlara haiz mülteciler vatandaşla eş işleme tabii olacaklardır. 1-gurup muaf tutulanlar, 2.gurup a-ülkede üç yıl ikamet etmiş b- ikamet ettiği ülke vatandaşları ile evli c- ikamet ettiği devlet vatandaşları bir veya daha fazla çocuğu bulunan mülteciler" yabancılara uygulanan kısıtlamalar bunlara uygulanmaz.

Yabancı bulunduğu ülkenin vatandaşları olmayan herkes yabancısıdır, diye tarif edilebilir. Bu durumda mültecilerin durumu daha aydınlığa kavuşmuş olmaktadır.

Mülteci bulunduğu ülkede kendi ülkesinin diplomatik korunmasından yararlanamadıklarından söz konusu bu sözleşme ile devletlerarası korunmaya alınmışlardır.

Bu sözleşmeye imza koyan devletlerin ne derece riayet ettikleri gerçeğini bir kaç misal ile anlatmaya çalışalım.

Bulduğumuz Almanya takriben bir buçuk sene evel çıkardığı bir kanunla mültecilere bir sene kadar iş verilmeyeceğini ve daha sonra 1981 yılı sonlarına doğru da yine bir kanunla bu sözkonusu bir yıllık süreyi iki yıla çıkardı. Çıkarmış olduğu bu yasalarla bu sözleşmeye ne derece riayet ettiğini ortaya koyduktan başka kanunla konulmuş olan süreyi bitiren mültecilere ise iş bulduklarında iş ve işçi bulma kurumu (Arbeitsamt) bulunan iş yerinde çalışırsa önce Alman vatandaşının çalışmasının gerektiğini, Alman vatandaş çalışmazsa AFT ülkelerinden gelen işçilerin çalışmasını gerektiğini bunlardan da çalışan olmazsa sözleşme ile

işçi olarak Almanya ya gelenlerin çalışması gerektiğini, bunlardan hiç biri bulunan işyerinde çalışmazsa mültecilerin çalışabileceği şeklinde cevaplar verilmektedir.

Bu durum konusunda Alanya'daki yabancılar sınıflara ayrılmış olup ancak üçüncü sırada mülteci olanlar gelmektedir. Bu durum sözkonusu sözleşmenin ilgili maddeleri ile tamamen çelişkilidir.

Aynı sözleşmenin "sınırdışı edilme ve iade ya sağa" başlığı altında düzenlenen madde 33 göre "Mülteci ırk, din, vatandaşlık bağı ile bağlı bulunduğu sosyal gurup ve siyasi fikirleri sebebiyle hayat ve hürriyetinin tehdit edileceği ülkelerin hukuklarından sınır dışı edilemez veya geri verilemez" denilmektedir.

Bu duruma göre vatandaşları bulunduğu velayet veya hürriyetinin tehlikede olduğu gerekçesi ile ülkesinden kaçak ve gitmiş olduğu ülkede de devletin lehine ifade veren bir kişinin iltica talebi kabul edilmezse bile bu sözkonusu ülkesine gerisin geriye gönderilemez veya iade edilemez.

Bir çok ülke kanunlarına göre sırf devleti lehine vermiş olduğu ifadesi kanunen hürriyetini kısıtlayıcı cezayı öngörmektedir.

Kaldı ki maddenin ifadesinden de anlaşılacağı gibi mültecinin geçmişte karşılaştığı tehlikelerden ziyade iltica talebinde bulunduğu sonraki yani geleceğe yönelik bir ifadedir.

Yine aynı sözleşmenin 32. maddesine göre "Mülteciler bir ülkede muntazam şekilde bulunuyorlarsa ancak iki sebepten sınırdışı edilebilirler. 1-mili güvenlik, 2-kamu düzeni, sayılan bu iki sebep gerekçesiyle mülteci bir karar sonucu sınır dışı edilebilir. Fakat mültecinin bir diğer ülkeye muntazam şekilde kabul edilebilmesi için makbul bir süre de verilmelidir. Bu durumda bile mülteci lehine iltica etmiş olduğu ülkeye gönderilemeyeceği açıkça anlaşılmaktadır.

Halbuki Almanya'dan gönderilen mülteciler kendi ülkelerine gereğinde polis tarafından götürülüp ülkesi polis ine teslim etme, üstelik yol parası için çalıştırılma pratiği görülmüştür.

Söz konusu sözleşmenin ilgili maddeleri ile taban tabana zıt olan bu durum pratikte olağan bir durum olmuştur.

Birleşmiş Milletler ilticacılar yüksek komiserliğinin 1965 tarihli mali programı "un press relase" uyarınca 7-10 mayıs tarihli toplantılarında gerekli harcamalar için 3,9 milyon dolar olarak tespit edildi.

Kabul edilen programın dağılımı aşağıdaki gibidir.

Afrika Magera planına göre: 1964'den Doğu Burinden 25000 Kongo ve Rwandan Burundi'ye 80.000 mülteci geldi. Bunların 60.000 Rwanda'dan ve 20.000 Kongo'dan. Bunlar için Burundi'ye 450000 dolar yardım yapıldı.

Mozambik'ten Tanzanya'ya iltica eden 10.000 mülteci için 250 000 dolar, Rwanda'dan Kongo'nun Kivu bölgesine gelip halen orada kalan mülteciler için Kongo'ya 34.500 dolar yardım yapıldı.

Afrika'daki çeşitli mülteci grupları için 1965 de Portekiz ginesinden Senegal'e, Sudan'dan Uganda ya Rwanda'dan Burindi'ye Kongo'ya tanzanya ve Uganda ya 987 000 dolar yardım yapıldı.

Asya'da çin mültecileri, Macao ve Tibet'ten Nepal'e iltica edenler için 299 750 dolar Macao ve Nepal'e yardım yapıldı.

Yılda 10000 mültecinin Avrupa'ya geldiği ve bunların %80'inden fazlasını Avusturya, Kanada ve Amerika'dır. Avrupa'dan Latin Amerika'ya iltica edenlerin 1940-55 yılları arasında Tehlikeye karşı koruma ve ihtiyaçları için 410 000 dolar yardım yapıldı, Toplam yardım miktarı 3.587.870 dolar.

115 üye devletten yalnız 52 devlet UNHCR'in bu programını benimsemekte ve garanti etmektedir. 1965 yılı için sadece 3 milyon yardım yapılmasını önerilmekte idi ki, bu da yapılan yardımların 0.5 milyon dolar kısılmasıydı.

İlticacılar yüksek komiseri Felix Schnyder "ilticacıların esas sorunlarına karşı ilticayı kabul eden ülkenin sorumlu olduğunu, Birleşmiş milletlerin gereğinde tamamlayıcı bir fonksiyonu olduğunu açıklamıştır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

DERS:6

ZMANÊ KURDÎ

Dema bori

Yekhejmar

...mîn hebû
...te hebû
...wi hebû
...me hebû
...we hebû
...wan hebû

misal:

Welateki medan hebû, navê wê Medya bû.
Gund û bajarên wan ji hebûn.

Dema bori-çiroki

Yekhejmar

...mîn hebûbû
...te hebûbû
...wi hebûbû
...me hebûbû
...we hebûbû
...wan hebûbû

Misal

Ew çax xaniki Zeko ji hebûbû, çar qiz û ses
kurên wi ji hebûbûn...

KÎŞANDINA DEMÊN LÊKERÊN "DAN"

Dema weri

ez ê bîdîm (verecegîm
tu(y)ê bîdî v.s.)
ew ê bîde
em ê bîdîn
hun ê bîdîn
ewan ê bîdîn

Misal:

Ez ê sêv bîdîm te.
Ewan ê sev bîdîn we.

Dema bori-nêzik I

mîn dîda (veriyordum)
te dîda
wî dîda
me dîdan
we dîdan
wan dîdan

Misal:

Mîn sêv dîda te.
wan sêv dîdan we.

Dema bori

mîn da (verdim)
te da vs.
wî da
me dan
we dan
wan dan

Misal:

Mîn sêv da te.

Pîrhejmar

...mîn hebûn
...te hebûn
...wî hebûn
...me hebûn
...we hebûn
...wan hebûn

Pîrhejmar

...mîn hebûbûn
...te hebûbûn
...wî hebûbûn
...me hebûbûn
...we hebûbûn
...wan hebûbûn

Misal:

Ez sêv dîdîm te.
Ewan sev dîdîn we.

Dema bori-nêzik II

mîn dabûye (vermîsîm)
te dabûye
wî dabûye
me dabûne
we ddabûne
wan dabûne

Misal:

Mîn sêv dabûye te.
Wan sev dabûne we.

Dema bori-çiroki

mîn dabû (vermîstîm)
te dabû vs.
wî dabû
me dabûn
we dabûn
wan dabûn

Misal:

Mîn sêv dabû te.

Bersîva Himbuyeriya dersa 5emîn:

Dema bori-nezik I			
	bezin	borin	dîzin
ez	dîbeziyam	dîboriyam	mîn dîdîzi
tu	dîbeziyayi	dîboriyayi	te dîdîzi
ew	dîbeziya	dîboriya	wî dîdîzi
em	dîbeziyan	dîboriyan	me dîdîzin
hun	dîbeziyan	dîboriyan	we dîdîzin
ewan	dîbeziyan	dîboriyan	wan dîdîzin
	gerin	kalin	kenin
ez	dîgeriyam	dîkaliyam	dîkeniyam
tu	dîgeriyayi	dîkaliyayi	dîkeniyayi
ew	dîgeriya	dîkaliya	dîkeniya
em	dîgeriyan	dîkaliyan	dîkeniyan
hun	dîgeriyan	dîkaliyan	dîkeniyan
	tîrsin	zanin	
ez	dîtîrsiyam	mîn dîzani	
tu	dîtîrsiyayi	te dîzani	
ew	dîtîrsiya	wî dîzani	
em	dîtîrsiyan	me dîzanin	
hun	dîtîrsiyan	we dîzanin	
ewan	dîtîrsiyan	wan dîzanin	

Dema bori-nezik II				
	bezin	borin	gerin	dîzin
ez	bezyame	boryame	geryame	mîn dîziye
tu	bezyayi	boryayi	geryayi	te dîziye
ew	bezyaye	boryaye	geryaye	wî dîziye
em	bezyane	boryane	geryane	me dîziye
hun	bezyane	boryane	geryane	we dîziye
ewan	bezyane	boryane	geryane	wan dîziye
	kalin	kenin	tîrsin	zanin
ez	kalyame	kenyame	tîrsyame	mîn zaniye
tu	kalyayi	kenyayi	tîrsyayi	te zaniye
ew	kalyaye	kenyaye	tîrsyaye	wî zaniye
em	kalyane	kenyane	tîrsyane	me zaniye
hun	kalyane	kenyane	tîrsyane	we zanine
ewan	kalyane	kenyane	tîrsyane	wan zanine

Dema bori				
	bezin	borin	tîrsin	dîzin
ez	bezin	borin	tîrsin	mîn dîzi
tu	bezi	bori	tîrsi	te dîzi
ew	bezi	bori	tîrsi	wî dîzi
em	bezin	borin	tîrsin	me dîzin
hun	bezin	borin	tîrsin	we dîzin
ewan	bezin	borin	tîrsin	wan dîzin
	kalin	kenin	gerin	zanin
ez	kalin	kenin	gerin	mîn zani
tu	kali	keni	geri	te zani
ew	kali	keni	geri	wî zani
em	kalin	kenin	gerin	me zani
hun	kalin	kenin	gerin	we zani
ewan	kalin	kenin	gerin	wan zani

Himbuyeri:

Van lêkerên jorin li dema bori-çiroki ji baksine.

* Kîşandina dema weri ji bo van lêkerên jorin dî hejmareke din da tê bersivkarin, ji ber ku dî ve hejmarê da cih ne maye.

SIN'ET Û ÇAND

SERXO — 2 —

Kulekên xaniyan hemî li rojhilat dinhêrin. Dema ku mirov di sehera sibê da, bi derketina roye da li gund mêze dike şabûn û rukeniya xaniyên gund pîr can tîn berçavan. Meydana nava gund valaye. Çend hesp û çend ker di meydana da tîn xuyankirin. Ev hesp û kerên ku şeveder manin bi sehera sibêra tîn meydana gund û li heviya garanê dîsenin. Dema ku dewarên dosanî tîn dotin, berdidin meydana gund lûwra ev meydana şuna kombûna garanê ye. Ki dewarên xwe bine, demeki li cem gavan dîsene û li ser dewarên xwe qezî dike. Gavan devarên ku diçêrine yek bi yek nazdike û dikare li ser her dewarî bi saetan xeber bide. Garan her roj bi şirinbuna tavê ra ji gund dertê diçe çêre. Piştî ku garan ji ber çavan indadibe golikvan golikan li meydana komdike. Golikvan golikan bi aliki din dibe çêre. Garan û golik heta êvarê hev nabînin.

Xecê di nava nivinan da şiyarîbê, li kulekê mêze dike. Kulek zelal bûye, dengê çivik û teyrîkan xweş bûye. Edî wextê dotina çelekan hatiye, di demeke kurt da garanê rabe, girînge ku dewar bigêhên garanê.

Beko he di xewdaye, Xecê dixweze Beko ji xew şiyarke, li Beko dinhêre. Beko li ber qehra jîna dinê pîr ketiye, Beko ê hezkari edî kal bûye, lê belê zu kal bûye, ev sal zivîstanê Beko dibe çilûyek salî. Waxta he ku daweta wan çênebûbû Beko xorteki pîr û pîr xurt û jêhati bû. Di gund da kesi piştî Beko nekari bû dayne erdê. Herkesî ji Beko hezdakir. Xecê ji Beko hezdakir. Dema ku Xecê qiz bû, çend kes hatibûn xazgini lê belê dê û bavê Xecê ji Beko hezdakirin û li ser xastina Beko xazginiyên din destvala dizvîrin. Li ser wî qirarê dê û bavê xwe Xecê pîr şa bûbû. Ku Xecê van tîştên difikire ruken dibe û dixweze ramusaneki bide Beko. Dema ku Beko ramusaneki ji ruye xwe digere ji xew şiyar dibe û dipirse: "çî bûye, Xecê?" Xecê dewsa bersîva pîrsa Beko serê Beko hemêz dike û çend hesiran dirêje ser singê Beko. Beko ji jîna xwe hemêz dike, dixweze ji girîna Xecê tîsteki fehmîke. Hêsrên Xecê nasekînin, dilê Beko bi jîna xwe dişewite û dibêje: "Negri Xecê, negri, zarok di xewdanin, bila şiyar ne bin." Beko dawiyê da fehmîke, bo çî jîna wî girya. Bo wî Beko sebaba girîna Xecê napirse.

Kece bi destên xwe hêsrên çavên xwe paqîş dike, ramusaneki dinji dide Beko ê xwe ê hezkari û dibê: "ez ê herim celakan bidoşim, edî derenge!"

Xecê ji nav nivinan radibe dertê, Beko ji di nava nivinan da cigareki dipêçe û vedixe. Xecê kincên xwe bi ser kirasê xwe da li xwe dike û derî vedike ku derbasî xaniyê tendurebe. Dumahik heye

WELAT!

Hemû şevê
 Bî xerîbî serî qalim
 Elkênme ser serînekem
 Bonî ladê û şehrekanî
 Dûre xweşî ehême jûrekêm
 Dest ekême mîl yanû bî nax î
 Xwêkî qurzda
 Wek û tavgeyî xem şor ebîrewe
 Qerwelekem lê ebête
 Sekoyekî ber mange şew
 Bonî xwolî deşt û derî lê dêt
 Yan ebête
 Çirokekî ber agir dan
 Cesteî sar dû sîrrim
 Wek û pişko germ ekatewe
 Xew ebînim wek kewekî
 Çaw kejal û gerdin pîr xal
 Balekanim wek û azare
 Gewre dibê û
 Be ser asîmanî Diyarbekîrda
 Dem û eçim
 Çetekanî Atatürkîş
 Mindalekî besîzmanî
 Duazde salêyan
 Dawe te ber lîs û dar
 Ley di pîrsin kê naw tû
 Nawa Hejar
 Gehîştîme ser asîmanî
 Kerkukî jan
 Hîçim nebînî
 Liber rengî xwînu dû kal
 Fîrrim û ziyatîr
 Berz bûmewe
 Gehîştîme ser Mahabatî
 Xwîna wî Mahabat
 Espekî şêye
 Pîr bî gerûyî eheliyane
 Xew bî salî çil û şeşewabîne
 Heta tûwanîm
 Balekanim raeweşand
 Bîlîndtîr ber ew asîman
 Berz ebûmewe
 Bînim Kurdîstan
 Gomê xwîne
 Bîlêseyekî sûrî lê berz ebêtewe
 Asayî telxî hejaran man
 Sibeynê bo rûn û geş ekatewe.

CENGİZXAN!

Hawar.....hawar
 Cengîzخان sûvarî piştî xwînu bûye
 Şîmşêrekî dûfakî bî destê weye
 Ke bête pêşî mîlî wek û
 Çoleka eperêne
 Ay Cengîzخان
 Ey kîrmî şîrpênçe em sedeye
 Li naw leş man
 Gerat dane wa
 Tenha mîşe xoran
 Gerakanî helde hênin
 Bazayî esturî ber hetawîş
 Xewî reşî xanekan
 Eşêwênê
 Bazûyî kargew kelgekan
 Zincîrekan epiçêrênê
 Em bazûyî estûrana
 Regî bextewerî bo hemûwan enexşênê,

Jî Kurdîstan'a-Iraq
 Ehmedî Mele

Açlık Grevleri Üzerine!

Mayıs ayının son günlerinde başlamak üzere Avrupa çapında sömürgeci-faşist askeri cuntayı protesto etmek ve son dönemlerde Diyarbakır, Alemdağ başta olmak amacıyla cezaevlerindeki katliamları protesto edip dünya devrimci demokratik komuoyu nezdinde teşhir etmek ve Avrupa da çeşitli çevrelerin bu alanda desteğini sağlamak siyasi hareketlerin toplu davalarına uluslararası hukuk kuruluşların katılıp davayı izlemelerini talepliyen açlık grevlerine gidildi. Almanya'da BIRKOM, partizan ve sonradan Cephe-Birlik diğer ülkelerde ise değişik siyasi hareketlerin katılımıyla açlık grevleri devam etti. Esası 10 Haziran da sona ermesine rağmen, bir kısmı kısa bir müddet daha devam etti. Avusturya'da KAWA taraftarı proleter devrimciler de bu açlık grevinin içinde yönetici ve yürütücüsü olarak yer aldılar.

Biz Kürdistanlı proleter devrimcilerinin sadece Avusturya'da katılmasının gerekçesi neydi? Neden diğer ülkelerde bu katılım gerçekleşmedi?

Açılmamış da olsa NEWROZ'un bir önceki sayısında buna değinmiştik. Eylemi yürüten siyasi hareketlerin devrimci olmayan anti-demokratik tutumlarından demıştik. Şimdi meseleyi açıklığa kavuşturalım.

Bilindiği üzere Kürdistan da Diyarbakır cezaevinde sömürgeci-faşist askeri cunta katliam düzenlemek için kitleyi bombalayıp taradığında buna tepki olarak da belirli eylemler konulmaya çalışıldı. Ancak o dönem, Köln ve Duisburg yürüyüşlerinin çalışmaları da yapılmaktaydı. Biz Avrupa da hedefine ulaşabilecek, Cuntayı teşhir edip onun istediği biçimde adım atmasını engelleyecek ve ister cezaevlerinde işkencelerde idam sephalarında yükselen kızıl direnişi isterse Türkiye ve Kürdistan sahtında yükselen devrimci demokratik direnişi destekliyecek güçlü eylemin devrimci demokrat bütün

siyasi hareketlerin ortaklaşa devrimci platformdaki eyleminden geçer, biçimindeki önerilemizi... başkaları da tekrarlıyorlardı. Biz bu dönem her siyasi hareketin belli eylemler düzenliyebileceğini, en çok bunun hedefe ulaşmasının hem oldukça güç hemde olumlu olamayacağını düşünerek, güçlü ve istenilir eylemlerin oluşması için eylem birliği ve konulacak eylemlerin niteliği hakkında konuşabileceğini söyliyerek bu doğrultuda yapılan toplantıya katıldık.

Ancak Köln ve Duisburg yürüyüşleri öncesine rastlayan bu toplantı da bu yürüyüşlerde eylemi yürütenlerce neden gösterilerek sorun etrafıca halledilmedi.

Yürüyüşten sonra bu tür toplantıların yapılacağını bu nedenle de çağrı gönderileceğini belirterek dağıldı. Ancak yürüyüşlerden sonra iş değişti ve ince hesaplar cunular manav tarezisinde kuyumcu mantığıyla aranan gurup çıkarları, devrimci tutumu engellemiştir. Partizan ve Birkom kendi grup çıkarlarını öne çıkararak eylemi yapmayı kararlaştırdıklarından sonra eylemden bir kaç gün önce KAWA taraftarlarından eyleme katılıp eylemi daha birçok şehirde genişletme ve yaygınlaştırma için eylem komitesinin içinde yer alma önerisi aldılar. Ancak onlar bu öneriyi kendi aralarında görüştükten sonra reddettiler. Karşılık olarak KAWA taraftarlarının destekleyici olarak katılmalarını önerdiler. Gerçekçede eylemin daha önce hazırlanmış olduğu ki bu KAWA taraftarları için bir gerekçe olarak gösterilemezdi. Çünkü daha önce böyle bir eyleme katılacaklarını açıklamışlardı. Kaldı ki eylem bir iki şehirde başlamasına rağmen daha eylemin başında idik. Üstelik öneri daha önce yapılmıştı. Eyleme katılan siyasi hareketlerin aynı sorumluluk ve konumda eşit haklara sahip olmaları demokratik ilkesini bir tarafta tutalım,

bu açıkça devrimci olmıyan bir tutumdur. Bu anlamda bizlerin bu platformda katılmamız mümkün olamazdı. Bu çalışmalar diğer ülkelerde olurken bu tavırlarını aynen bir ülkeye aktarıırken, oturduklarında "birlik" kalktıklarında "birlik" diyen bu sahte birlikçiler, her nedense Avusturya da KAWA taraftarlarının açlık grevler eylem komitesinde yer almasına ses çıkarmadılar. Bu da tek kelimeyle başka şeylerin yanında samimiyetsizliğin danskasından başka bir şey değildir.

Bizim Avusturya'da bu eylemde yer alışı bu gerici tavrın hangi amaca yönelik olduğunu neden yapıldığını daha açıkça ortaya sermiştir. Devrimci bir eylem koymak ve güçlü kılmak yerine daha fazla "isim yapmak", bu nedenle "kafa sayısı hesapları mantığıyla hareket eden bu akımların devrimci, demokrat güçler arasındaki ilişkileri zedeliyerek eski anlayışlarından da kolay kolay vazgeçemedikleri görülmektedir. Kendilerine uygun gelen koşullarda eylem birliklerine evet derken aksi koşullarda rahatlıkla sekter tutumlarında diletmedikleri.

Avrupa'nın şu ya da bu ülkesindeki "nüfuslarını" temel alarak, günlük pratik ve çıkarları her şeyin üstünde gören küçük burjuva oportünizmi devrimci mücadeleyi omuzlayamayacağı gibi, halk güçlerini bölmeye devam edecektir. Proletaryanın devrimci anlayışı bu mantığı her yerde mahkum ederek demokrat saflarda doğru ilişkileri hakim kılacaktır.

Devrimcilerce bu demokratik olmayan anıamı açıktır. Kime ve neye hizmet ettiği ortadadır.

Ancak bilinmelidir ki, devrimci anlayış, böyle yöntemlerle dışlanamayacağı gibi, uzun dönemi kapsayan devrim sürecinde kısa vadeli günlük övünmeler, proletaryanın devrimci hakimiyetini, engelliyemeyecektir. Bu türden paslanmış silahlarla da kimse bir yere varamaz, terk edilmedir.

Sömürgeci-Faşist Cuntayı Protesto Mitingine Katılım!

11.9.1982(cumartesi) Saat: 10:30

Yer: Paulsplatz, Frankfurt

Sf. 32 in devamı

Düşünceyi açıklama ile ilgili 26.Md., basın özgürlüğü ile ilgili 28.Md.ler devrimci ve demokrasi düşüncesinin "suçların önlenmesi" "gençliğin zararlı akım ve tavırlardan korunması" gerekçesiyle yasaklanmış, yalnızca ırkçı faşist fikirlere özgürlük tanımıştır.28.Md. Abdulhamit'in sansürünü artırır biçimdedir.Bu Md.deki kısıtlamalar ve 26.Md.ye yolayıcı kısıtlamalar,faşist hükümetin borazanlığını yapmayan basının İçişler bakanlığınca mahkeme kararı olmaksızın susturulmasını amaçlamaktadır.

Dernek kurma ile ilgili 33.Md. "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün, milli egemenliğin ve genel asayişin korunması" amacı ile mahkeme kararı olmaksızın içişler bakanlığınca kapatılır şeklindeki hükmü,Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle Türkiye devrimci demokrasi hareketi hedeflenmiştir. Md.44. toprak ağalarının mülkiyet hakkına güvence getirmiş,devletten toprak satın alabileceği topraksız,küçük toprak sahiplerine yeni külfetler getirmiştir.

48.Md. kamulaştırma durumunu mülk sahipleri lehine değiştirirken,51.Md.devlette, özel teşebüsün "güvenlik ve kararlılık içinde çalışması için" yeni külfetler yüklerken,56.Md.sendikal faaliyet faşist güçlerin patronların çıkarları içinde sınırlamakta, kapsamı belli olmayan "siyasi faaliyet" "siyasi amaç" siyasi ilişki ve siyasi destek" işçi kuruluşu sendikalar için yasaklamakta,öylece,işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını açık ve amir şekilde yasaklamaktadır.Aynı madde,sendikaların mali denetimini ve gelirlerinin milli bir bankada toplanmasını emretmektedir.Çünkü devletin özel teşebüse karşı mali yükümlülüklerini yerine getirmesi anayasal hükümdür.

58.Md. grev hakkını iğdiş ederken,bu hakkın kullanılmasını da pratikte patronların "iyi niyetine"(!) bırakmakta,tekellerin, hiç bir demokratik burjuva anayasasında bulunmayan lokavt hakkına anayasal güvence getirmektedir.59.Md. 10 kişiden az işçinin çalıştığı işyerinde grev hakkını yasaklıyarak patronlara,işyerinin her bölümünü ayrı ayrı bir iş yeri sayarak bu hakkın kullanılmasını yok etme fırsatını ve imkanını vermiştir.Sendikaların toplu sözleşme imkanı ve yetkisi sınırlandırılarak,bu yetki işverenlere veya onların etkili olduğu kuruluşlara devretmiştir.

Taslağın "cumhuriyetin temel organları" başlığındaki ikinci bölümün hükümleri burjuva demokrasisi ile taban tabana zıt,faşist ideolojinin "güçlü iktidar güçlü devlet" sloganlarına uygun olarak,faşist bir iktidar hedeflenmiştir.Faşistlerin güçlü devlet güçlü iktidar ihtiyacı,Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci mücadelesinden duyulan korkudan kaynaklanmaktadır.

Kürdistan halkına duyulan düşmanlık ve devrimine duyulan korkudan ileri gelen "Türkiye devleti ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür" ilkesi bütün kısıtlamaların yasaklamaların gerekçesi yapılmış ve bu nedenle her kısıtlayıcı cümlede özenle yer vererek ırkçı sömürgeci niteliklerini sergilemişlerdir.

"Egemenlik kayıtsız şartsız Türk milleti - nindir"(Md.3) deniliyor,ancak,gerçekte eg-

menlik "Türk milletini" zindanlara tıkayan generallerin ve onların temsil ettiği tekkellerindir.

Generallerin çetesi "anayasayı teğvir tebdil veya ilğaya teşebüs"ten yüzbinleri işkenceden geçirip zindanlara tıkarken, kendileri her işlerine geldiği an bizzat teğvir tebdil veya ilga etmektedirler!İşte egemenliğin kimde olduğu açık.Bunlar hep laf,anayasada tekellerin ve temsilcileri generallerin elinde paravan.Bunun diğer anlamı,düzenin çürümüşlüğü sahtekarlığı rezâletidir.

Taslağı hazırlayanlar,Avrupa ülkelerinin anayasalarında aynı maddelerin olduğunu iddia ederlerken,bunun yalan olduğunu ortaya konmalıdır.Devrim güçlerinin hedefi halk demokrasisi anayasası olmakla birlikte,taslağın "burjuva demokratik" anayasalardan çok farklı olduğu açığa çıkarılmalı dünya kamuoyu nezdinde teşir etmelidirler.

Yapılacak referandum demokratik oylamadan çok uzaktır.Generaller halkların kendilerine olan güvensizlik ve düşmanlıklarını bildiklerinden gizli ve özgür adı altında açık ve askeri disiplin içinde evet dedirtmek biçimde oylamayı bugünden hazırlamışlardır.Bu anlamda halkın iradesinin "referandum"a yansımaları olanaksızdır.

Anayasa taslağının gerçek faşist niteliği Türkiye ve Kürdistan devrimcileri, demokratlarınca ortaya çıkarılmalı,halkların ancak kendi devrimci demokratik iktidarıyla gerçek anayasasına kavuşacağı gösterilmelidir.

Generallerin anayasasına karşı mücadele demokratik halk iktidarı hedefinde ırkçılığa,faşizme sömürgecilige,emperyalizme karşı mücadele ile birleştirilerek yüksetilme lidir.Burjuva muhalefetine bile tahamül etmeyen bu anayasaya karşı tek ve gerçek alternatif,devrimci çözümleri öneren militan, devrimci güçlerdir.

ANAYASA TASLAĞI ÜZERİNE ...

Türk devletinin ve yönetim biçiminin yeniden onarım ve örgütlenmesi çalışmalarının ana halkasını oluşturan anayasa çalışmalarının neticesi bir taslak ortaya çıkmıştır. Taslak, Tercüman gazetesi yönetim kurulu ikinci başkanı O. Aldıkaçtı, Türkiye işverenler sendikası genel sekreteri R. İbrahimoglu'nun başında yer aldığı emperyalizme bağımlı tekellerin en iyi savunularınca hazırlandı. Aslında Cuntaya, komisyonuna ve yaptıklarına bakılınca, nasıl bir anayasanın ortaya çıkacağı pek öyle çikarılmayacak bir şey degildi. Buanlamda devrimci, demokrat çevreler önceden, onun niteliği hakkında doğru belirlenmelerde bulundular. Ve bu taslağın, faşist-sömürgeci askeri diktatörlüğün Türkiye ve Kürdistan'daki bugünkü uygulamalarını "kanunlaştır-mak"(!) devamına "yasal dayanak"(!) hazırlamak hedefini güttüğü gün gibi açığa çıktı.

Türkiye'de yüzyıllı aşan sürede altı Ana yasa da darbeler sonucu hazırlanmış, hepsi de halk hareketinin sonucu olmaktan uzak, egemen sınıfların çıkarlarını değışen koşullara tekrardan uyarlamayı hedef almıştır. Hepside demokratik halk hareketini ve devrimci ulusal hareketlerin gelişme olanaklarını kapatmak ve tam denetimi sağlamak amacıyla olmasına rağmen iflas etmişlerdir. Özellikle 60'ların sonlarıyla başlayan halkların geliştirdiği mücadeleyi yok etmeyi hedefliyen işbirlikçi tekelci burjuvazi sürekli iflase sürüklenmek zorunda kalmıştır. Bunun devamı 82 Anayasasının da iflas edeceğine kuşku yoktur.

50'lerden bu yana başta ABD olmak üzere emperyalistlerle bağımlılık ilişkilerini gittikçe yoğunlaştıran Türkiye'deki burjuvazi Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki sömürü, baskı, zulmünü artırmış, bunun karşısında halkların yükselen direnişisi sonucu iktidarı tehlikeye girdiğinde askeri faşist darbelerle yeni düzenlemelere gitmiştir. Bu anlamda 82 anayasası ve daha üst aşaması bugünkü taslak 61 anayasasının tepkisi değil, Türkiye'deki demokratik halk hareketinin ve Kürdistan'daki devrimci milli hareketin tepkisi olarak onu yoketme ve kendi devletini bu temelde yeniden düzenleme çalışmasının bir parçasıdır.

Her maddesinin ve fıkrasının içinde bu amaç hedeflenmiştir. Türkiye ve Kürdistan'da bırakalım bağımsızlık ve demokrasiye yönelik bir adımı, işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların düzen sınırları içinde günlük çıkar ve talepleri doğrultusunda en ufak kıpırdamasını en şiddetli bir biçimde faşist devlet organlarıyla cezalandırmayı amaçlamıştır. Kişi özgürlükleri, sosyal haklar, demokratik hak ve talepler uğruna gelişebilecek en ufak adıma bütün kapıları kapatmayı hedef almasının yanında, "olağan üstü hal" ve "savaş hali" yasalarını her an uygulama yetkisini gelecekteki faşist diktatörlüğün yürütme organlarına tanımıştır.

Böylelikle bu taslak Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı bir CEZA YASASI'dır. Tam anlamıyla demokrasi düşmanı, egemen sınıfların bir kısmının çıkarlarını tekellerin, büyük bankaların ve holdiglerin çıkarlarını dile getiriyor.

Taslak ekonomik alanda 24 Ocak kararları nı, siyasi alanda MGK'nın bildirilerini ya-

şallaştırmıştır.

Taslağın, tek tek maddelerinin kritiği yapıldığında özü daha açık ortaya çıkacaktır. Ancak şurası daha açıktırki, daha önceki anayasalardan daha gerici, karşı-devrimin saldırgan ruhunu yansıtan niteliktedir.

Taslağın yapısını belirleyecek ilginç bir kaç nokta:
Taslağın 12.Md. temel hak ve özgürlüklerin kullanımı yalnızca faşist güçlerin çıkarları ile sınırlanmaktadır, aksi halde "kötüye kullanılması" gerekçesiyle bu haklar kaybedilecektir.

Taslağın 18.Md. "Herkes kişi özgürlüğüne sahiptir" demekte ve aynı Md.nin D fıkrası "serseri" diye tanımladığı kişileri, herkesten istisna etmiştir. Taslağın gerekçesinde "serseri" terimi "belirli bir ikamet ve düzenli geliri olmayan" şeklinde tanımlandığına göre 6 milyon tahmin edilen işsizler, göçerler, 2 milyon mevsimlik işçiler "serseri", hızla iflase sürüklenen küçük ve orta burjuvada "serseri aday" dır. Kısaca taslağı hazırlayan serserilere göre toplumun büyük çoğunluğu serseridir. Egemen sınıflar bu madde ile, karşı-devrimin, yoğun şehirleşmenin sonucu olarak kaybettikleri denetimleri yeniden sağlamak ve devrimci örgütlenmeleri zamanında haber alıp dağıtmayı amaçlamışlardır. Devamı sf. 31 de